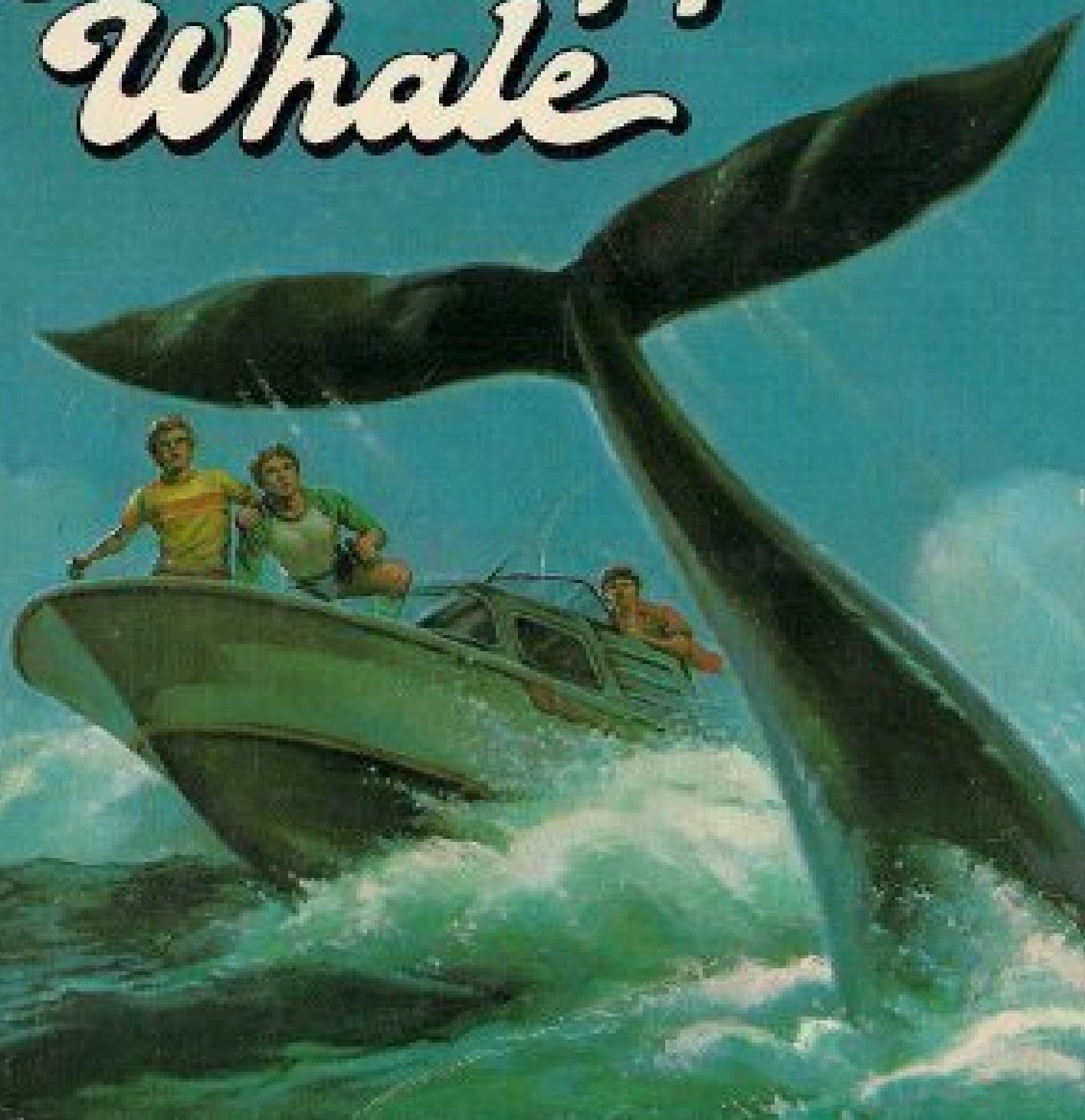

Dangerous doings in the deep!

THE MYSTERY OF THE

Kidnapped Whale

Vụ Bí Ẩn Bắt Cóc Cá Voi

Alfred Hitchcock

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[MỞ ĐẦU : ALFRED HITCHCOCK CHÀO CÁC BẠN.](#)

[Chương 1 : CỨU HỘ](#)

[Chương 2 : THẦN TIÊN BIỂN CẢ](#)

[Chương 3 : MỘT TRĂM ĐỘ-LA TIỀN THUỞNG](#)

[Chương 4 : NGƯỜI ĐÀN ÔNG BỊ HƯ MỘT CON MẮT](#)

[Chương 5 : MỘ BÀI TRÊN BÀN](#)

[Chương 6 : MẮT MỘT CHUYẾN HÀNG](#)

[Chương 7 : KHÚC QUEO NGUY HIỂM](#)

[Chương 8 : BA KẾ BỊ TÌNH NGHỊ](#)

[Chương 9 : ALFRED HITCHCOCK GIÚP ĐỠ](#)

[Chương 10 : GÃ CAO KÊU KHÔNG MẮT](#)

[Chương 11 : CÁC THẨM TỬ ĐẾN CỨU](#)

[Chương 12 : HAI CỌC LEO](#)

[Chương 13 : NGUY HIỂM DƯỚI BIỂN SÂU](#)

[Chương 14 : BÀI HÁT CỦA FLUKE](#)

[Chương 15 : CÁI HỘP BỊ MẮT](#)

[Chương 16 : KHUÔN MẶT CỦA GÃ ĐÀN ÔNG KHÔNG CÓ MẮT](#)

[Chương 17 : TRONG HỘP](#)

[Chương 18 : ĐẾN THĂM ALFRED HITCHCOCK](#)

MỞ ĐẦU : ALFRED HITCHCOCK CHÀO CÁC BẠN,

Xin chào. Chính Alfred Hitchcock đang nói chuyện với các bạn đây.

Câu chuyện mà các bạn sắp đọc - tôi hy vọng rằng các bạn sẽ đọc - không có liên quan gì (hay hầu như không có) đến câu chuyện về vài người bạn của tôi: Ba Thám Tử Trẻ, là tên mà ba bạn này tự phong. Vậy tốt nhất là bắt đầu giới thiệu ba bạn này.

Ba Thám Tử Trẻ sống ở Rocky, một thành phố nhỏ ở miền Nam Californie, bên bờ Thái Bình Dương, cách Hollywood không xa.

Trưởng nhóm tên là Hannibal Jones. Cậu này khá tròn trịa. Nếu xấu, có thể nói Hannibal có bụng bự. Nhưng Hannibal có trí thông minh sắc bén, tài suy luận và cương quyết làm rõ mọi vụ bí ẩn. Ngoài ra: Hannibal phát triển rất sớm so với tuổi. Thậm chí có một số người cho rằng cậu quá phát triển, nhưng tôi rất mến Babal, và tôi chỉ nói rằng Hannibal thường tin rằng mình đúng... và phần lớn thời gian đúng như vậy.

Peter Crentch, thám tử phó, là thám tử lực lưỡng nhất. Peter thích bóng chày, bóng rổ và bơi lội. Peter luôn vui vẻ tham gia những cuộc điều tra của Ba Thám Tử Trẻ, nhưng ngược lại với Babal, Peter tránh rơi vào tình thế nguy hiểm.

Bob Andy lo về lưu trữ và nghiên cứu. Bob thông minh, chăm chỉ. Bob có tài phóng viên và luôn có quyển sổ tay bên mình, ghi chép tất cả những gì mà Ba Thám Tử Trẻ điều tra được.

Bây giờ, khi đã giới thiệu xong ba thám tử, tôi xin để cho các bạn tự tìm hiểu làm thế nào Ba Thám Tử Trẻ giải được vụ bắt cóc con cá voi.

Hy vọng các bạn sẽ vui thích khi đọc, và các bạn sẽ đọc dễ dàng.

Có thể nằm đọc sách mà!

Và giống như ông già cá trong câu chuyện “Alice ở núi thần tiên” đã nói: tất cả những gì phải làm là bắt đầu từ đầu, rồi tiếp theo phần tiếp, đi đến cùng rồi dừng lại.

Alfred Hitchcock

Chương 1 : CỨU HỘ

- Nhìn kìa, nó phun nước! Bob Andy kích động la lên. Đằng kia! Thấy không?

Bob chỉ ngón trỏ về phía biển.

Bob nói đúng: cách bờ vài cây số, một hình bóng to dài vừa mới xuất hiện. Ngay giữa lưng nó, một một dòng nước phun lên, toả hơi nước khắp nơi. Rồi con cá voi xám lại lặn xuống.

Ba Thám Tử Trẻ - Hannibal Jones, Bob Andy và Peter Crench - đang đứng trên vách đá nhìn xuống bãi biển. Hôm nay là ngày nghỉ xuân đầu tiên. Sáng hôm đó ba bạn dậy sớm, đạp xe đạp ra bờ biển với hy vọng nhìn thấy cá voi xám bơi qua.

Hàng năm, từ tháng hai đến tháng ba, hàng triệu những con động vật có vú khổng lồ này rời bỏ bờ biển Alaska để về Mêhicô. Tại đó, trong những vùng eo biển đầy nắng mặt trời nằm phía nam bán đảo Mêhicô, vùng có tên là California Baja, cá voi mẹ cho ra đời những chú cá voi con. Rồi sau khi nghỉ ngơi hồi sức lại được vài tuần, đàn cá voi lại lên đường thực hiện một chuyến hành trình tám ngàn cây số về hướng bắc. Suốt mùa hè chúng ăn những con tép nhỏ xíu và những sinh vật nổi trong dòng nước đại dương Arctique.

- Không ai biết chính xác cá voi lên phía bắc như thế nào, Bob nói.

Bob Andy làm việc bán thời gian ở thư viện Rocky, thành phố nhỏ nơi Ba Thám Tử Trẻ sống bên bờ Thái Bình Dương. Bob đã dành trọn ngày hôm qua để đọc sách về cá voi.

- Tại sao vậy? Peter hỏi.

- Bởi vì người ta không theo được chúng, Bob vừa giải thích vừa liếc nhìn sổ tay. Khi xuống phía nam, cá voi tập trung thành đàn và rất dễ thấy. Còn bận về thì không. Có người nghĩ rằng chúng chia nhau thành cặp và đi ngược trở ra ngoài khơi.

- Có thể, Peter thừa nhận. Dù sao thì khó nhìn thấy chúng hơn. Cậu nghĩ sao hả Babal?

Thám tử trưởng - Hannibal Jones, hình như không nghe bạn. Thậm chí Hannibal không nhìn đại dương, nơi một con cá voi xám khác mới xuất hiện và đang phun cột hơi nước. Hannibal đang nhìn cái vịnh vắng vẻ bên chân vách đá. Tuần vừa rồi có bão lớn và trên bãi biển rải đầy cây, nhựa và những đồng rong rêu do sóng biển mang đến.

- Có cái gì đó động đây kìa, Hannibal lo lắng nói. Ta hãy thử đến gần xem.

Hannibal chạy lon ton trên đôi chân ngắn, bắt đầu xuống vịnh. Peter và Bob đi theo.

Nước đã bắt đầu rút xuống. Ba thám tử chạy dọc theo bờ nước suốt vài phút cho đến lúc Hannibal dứt hơi dừng lại. Hannibal chỉ một vật đang nằm trong nước cách đó vài mét.

- Con cá voi! Peter kêu.

- Cá voi bị mắc cạn, Hannibal nói. Hay đúng hơn là cá voi sắp bị mắc cạn... trừ phi ta giúp nó trở

xuống nước.

Ba thám tử vội vàng cởi giày cởi vớ ra, bỏ xuống cát. Rồi xắn quần lên, bước xuống biển.

Cá voi còn nhỏ: chỉ dài hơn ba mét một chút. Bob đoán là chú cá voi bị lạc mẹ và bị sóng mạnh đẩy vào bờ.

Bãi biển dốc nhẹ đến nỗi khi ba bạn đến gần cá voi, nước chỉ lên đến mắt cá chân thôi: cũng may, vì trời buổi sáng mát lạnh và nước biển lạnh buốt. Nhưng không may cho cá voi, vì nước cạn quá không cho phép nó bơi trở ra biển.

Ba Thám Tử Trẻ tiến hành đẩy và kéo. Thậm chí ba bạn còn thử nhấc cá voi lên, nhưng nó quá nặng - Hannibal ước tính trọng lượng nó khoảng một tấn - làn da rất dày, trơn như nước đá. Không có chỗ vịn nào khác ngoài vây và đuôi, mà ba thám tử lại sợ làm cho cá voi con bị thương nếu kéo vào đó mạnh quá.

Dù sao thì con vật có vẻ không sợ. Thậm chí dường như nó hiểu rằng ba thám tử đang ra sức cứu nó. Nó nhìn ba thám tử bằng ánh mắt thân thiện và khích lệ trong khi ba bạn cố sức đẩy nó trên nền cát trở ra nước sâu.

Khi cúi xuống để thử vòng tay ôm con cá voi, Bob để ý thấy một cái gì đó là lạ trong lỗ mũi cá. Bob nhớ lại những gì đã đọc về cá voi xám và hiểu ra rằng có lẽ mình lầm khi tưởng đây là một chú cá voi con bị lạc mẹ.

Bob định thông báo điều mình mới thấy cho Peter và Babal, thì một ngọn sóng mạnh hơn vỗ vào bờ cách đó vài mét. Ba bạn bị ngã nhào. Khi ba bạn đứng dậy trở lại, thì nước đã rút ra xa nữa, còn con cá voi bị đẩy về đất liền đang nằm chỗ cát khô.

- Úi chà! Peter kêu. Bây giờ nó đã mắc cạn hẳn rồi. Và thủy triều vẫn đang xuống!

Bob buồn rầu lắc đầu:

- Phải chờ hơn sáu giờ nữa, thì nước mới đủ cao để cho cá voi trở ra biển.

- Cá voi có sống nổi lâu như thế trên cạn không? Peter hỏi.

- Mình nghĩ là không. Nó sẽ bị mất nước rất nhanh. Da sẽ khô đi.

Bob cúi xuống vuốt nhẹ cái đầu tròn của con cá voi. Bob cảm thấy buồn cho nó.

- Trừ phi bọn mình tìm ra cách cho nó trở xuống biển ngay, nếu không nó sẽ chết.

Làm như hiểu được những gì Bob vừa mới nói, cá voi mở to mắt ra. Nó nhìn Bob buồn bã và chịu thua. Dù sao đó là cảm giác của Bob. Sau đó, mắt nó nhắm lại từ từ.

- Cho nó trở xuống biển hả? Peter hỏi lại. Nhưng làm thế nào? Thậm chí bọn mình còn không nhúc nhích được nó nữa.

Peter nói đúng, và Bob biết như vậy. Bob nhìn sếp. Hannibal Jones chưa nói tiếng nào. Điều này rất lạ. Thường Hannibal là người đầu tiên có ý kiến khi Ba Thám Tử Trẻ gặp khó khăn.

Nhưng nếu không nói gì, thì Hannibal vẫn tập trung suy nghĩ. Thật vậy, Hannibal đang véo véo

môi dưới giữa ngón trỏ và ngón cái, đây là dấu hiệu suy giảm thị lực.

- Nếu Mahomet không đi đến núi, thì núi sẽ phải đi đến Mahomet - cuối cùng Hannibal tuyên bố.

- Cậu có thể nói một cách rõ ràng hơn không? Peter phản đối. Cậu nói núi gì vậy?

Có lúc Hannibal diễn đạt ý nghĩ bằng những câu nói rất văn vẻ và khó hiểu, đến nỗi Bob và Peter không hiểu ra.

- Núi tức là biển, Hannibal giải thích. Phải chi ta có cái cuốc và có thể tẩm bột... rồi cái bơm cũ mà chú Titus mua tháng rồi... Và một cái ống dài.

- Bọn mình có thể đào một cái lỗ, Bob xen vào.

- Và để tẩm bột vào, Peter nói thêm.

- Rồi cho nước vào đó, Hannibal kết thúc. Ta sẽ được cái hồ bơi cho cá voi sống đến khi thủy triều lên lại.

Sau khi thảo luận ngắn, Thám tử trưởng quyết định Bob và Peter sẽ đạp xe về Thiên Đường Đồ Cổ - nơi chú của Hannibal kinh doanh đồ linh tinh - để lấy những thứ cần thiết đến, còn Hannibal sẽ ở lại cho có bạn với cá voi.

Khi Bob và Peter đã đi rồi, thám tử trưởng tiến hành tìm kiếm trong đồng đồ rải trên bãi cát. Cậu tìm thấy một cái xô nhựa, bị móp nhưng còn nguyên. Suốt nửa tiếng, trong khi chờ tiếp viện đến. Hannibal ra biển lấy nước về tưới cho cá voi.

Thám tử trưởng không thích lao động chân tay mấy. Cậu thích vận dụng trí thông minh hơn và tỏ thái độ bức bối khi đón tiếp hai bạn trở về sau khi đã cố gắng đi nhanh.

- Bộ các cậu có dừng lại hái hoa dọc đường hả? Hannibal càu nhàu.

Thay vì mang hoa về, Bob và Peter mang tất cả những gì Hannibal yêu cầu: một tấm bột không thấm nước, bơm tay, cuốc và ống tưới nước.

- Ta hãy cố đào cho thật gần cá voi, Hannibal ra lệnh. Như vậy có thể ta sẽ làm cho nó ngã xuống hố được.

Peter khỏe nhất trong ba cậu gần như đào hố một mình. Cũng may là cát dưới lớp bề mặt khô ráo hoàn toàn mềm. Trong vòng một giờ là đào xong hố, dài khoảng bốn mét, rộng hai mét và sâu hai mét.

Tấm bột được đặt xuống hố, sao cho đáy và thành không thấm nước. Peter đặt bơm dưới nước, rồi bắt đầu bơm, trong khi Hannibal và Bob kéo ống nước. Cái bơm có lẽ xưa kia của một tàu đánh cá và rất tốt. Chẳng bao lâu cái hố đầy nước.

- Tốt. Còn phải làm phần khó nhất, Hannibal nói.

- A! Cậu nghĩ thế à? Peter đáp. Hy vọng lần này sẽ đến lượt cậu.

Hannibal không thèm trả lời. Thám tử trưởng nghĩ mình đã làm rất nhiều rồi. Chính Hannibal

đã nghĩ ra mưu kế này mà.

Sau khi nghĩ một hồi, ba thám tử ra đứng phía sau con cá voi tỳ tay mạnh vào con vật đang nằm nhắm mắt bất động. Bob vuốt nhẹ đầu nó. Con cá voi mở mắt ra ngay, và như nở một nụ cười.

- Đến ba là đẩy nhé, thám tử trưởng ra lệnh. Sẵn sàng chưa? Tất cả cùng một lúc nhé! Một! Hai! B...

Hannibal không kịp nói hết. Ba bạn chưa kịp bắt đầu đẩy thì con cá voi ưỡn lên, như để tập trung sức lực. Rồi bằng một động tác đột ngột và mạnh, nó như nhảy lên và rơi vào hồ bơi của nó!

- Trời! Bob kêu.

Hannibal và Peter cũng chung hững y như Bob.

Khi đã nằm trong nước, cá voi trở về tư thế bình thường. Nó lặn xuống một hồi, thích thú vì được trở về môi trường tự nhiên, rồi trở lên mặt nước phun một cột hơi nước qua lỗ mũi.

Tưởng như nó đang cảm ơn ân nhân của nó.

- Khi thủy triều cao trở lại... Hannibal bắt đầu nói.

- Cậu khỏi phải lo cho thủy triều: chắc chắn nước sẽ lên cao lại, Peter nói. Nhưng bây giờ gần chín giờ rồi và bọn mình còn công việc ở Thiên Đường Đồ Cổ. Chưa nói là mình chưa ăn sáng nữa.

Hannibal sống tại nhà chú Titus và thím Mathilda ở Thiên Đường Đồ Cổ, ngoại ô Rocky. Thỉnh thoảng ba bạn giúp chú Titus một tay, phân loại và sửa chữa đồ gỗ, đồ sắt và các máy móc cũ mà chú Titus tìm mua về.

Ba bạn vội vàng từ giã con cá voi.

- Mày bảo trọng nhé, đừng để bị khô và mất nước, Bob nói với cá voi. Bọn mình sẽ trở lại chiều nay xem mày có về được với biển không.

Ba thám tử mang giày trở lại, gom cái bơm, cuốc và ống nước, rồi chạy. Khi đã lên đến đỉnh vách đá và chuẩn bị leo lên xe đạp, thì Hannibal nghe tiếng động phía sau lưng.

Một chiếc tàu nhỏ có ca bin và động cơ bên ngoài đang chạy dọc theo bờ cách đó không xa lắm.

Trên tàu có hai người, nhưng không thấy nhận dạng.

Tia chớp sáng lên trên tàu, tiếp theo đó là những tia chớp khác.

- Dường như họ đang ra tín hiệu. Peter nhận xét.

Thám tử trưởng lắc đầu.

- Mình không nghĩ thế, Hannibal nói. Tín hiệu thì phải có nhịp độ nhất định. Mình nghĩ họ đang dùng ống nhòm: tia chớp mà ta thấy là ánh nắng mặt trời phản chiếu trên kính.

Peter và Bob cho rằng suy luận này là hợp lý và sự kiện này hoàn toàn bình thường, nhưng

Hannibal vẫn chưa chịu lên xe. Thám tử trưởng đang theo dõi chiếc tàu chạy về bờ.

- Sao, cậu đi không? Peter nóng lòng nói. Cậu đừng có nghĩ ra những vụ bí ẩn từ bất cứ những gì cậu thấy. Bây giờ có hàng trăm người nhìn cá voi xám bằng ống nhòm.

- Mình biết, Hannibal vừa nói vừa đẩy xe đạp ra đường. Nhưng người đàn ông trên tàu không nhìn cá voi: ông đang hướng vào bờ. Thật ra, mình nghĩ ông ấy đang nhìn chúng ta.

- Có thể ông ấy đã nhìn thấy bọn mình cứu con cá voi, Bob thờ ơ nói.

Hannibal không nói thêm gì nữa.

Thím Mathilda đang đứng giữa kho bãi đồ linh tinh chờ ba bạn. Thím là người tốt bụng, vui tính, thích lo việc nhà và cùng chồng quản lý Thiên Đường Đồ Cổ. Thím đã nhận Hannibal về nuôi, khi cháu mất cha mẹ. Nhưng thím thích nhất trên đời là bắt ba thám tử làm việc.

-Các cháu về trễ quá! Thím nói khi thấy cả ba bạn đạp xe qua cổng sân kho bãi đồ linh tinh. Chắc là lại bận giải mấy câu đố nữa chứ gì!

Hannibal chưa bao giờ giải thích cho thím Mathilda rằng cậu đã cùng Peter và Bob thành lập một hãng thám tử thực hiện những cuộc điều tra cho khách hàng khi yêu cầu. Thím Mathilda cứ tưởng ba cậu bé thuộc một trong các câu bộ chơi giải các bài đố đăng trên báo và tạp chí. Ba thám tử làm việc cật lực suốt nhiều tiếng, sau đó thím Mathilda cho ba bạn ăn trưa và tuyên bố ba cậu được tự do trong buổi chiều.

Đã gần ba giờ chiều khi ba thám tử trở ra vịnh. Nước đang lên nhanh. Ba bạn bỏ xe đạp trên vách đá, chạy xuống bãi.

Peter chạy nhanh nhất và đến hồ bơi tự chế trước tiên. Peter đột ngột dừng lại, chưng hửng vì điều mình đang nhìn thấy... hay đúng hơn về cái mình không nhìn thấy.

Hannibal và Bob đến sau và cũng sửng sốt y như Peter.

Hồ bơi vẫn còn đó, ngay giữa bãi cát khô. Và vẫn còn đầy nước.

Chỉ có nước thôi, chứ không có gì khác.

Con cá voi con đã biến mất

Chương 2 :THẦN TIÊN BIỂN CẢ

- Hay nó lại nhảy nữa, Peter nói. Nó nhảy lên bãi rồi ra biển bằng cách nhảy từng cú...

Peter có vẻ không tin tưởng giả thiết của chính mình lắm.

- Có lẽ là thế, Bob tuyệt vọng nói.

Khoảng cách giữa hồ bơi và biển cả quá lớn để con cá voi có thể vượt qua bằng cách đó.

Hannibal không nói gì, thám tử trưởng đã bước ra xa một chút và đang đi vòng vòng qua đó, mắt dán xuống bãi cát.

Khi trở về với Bob và Peter lại, Hannibal dăm chiêu thông báo những gì mình đã quan sát.

- Xe tải. Có khớp cam. Đến từ con đường. Chạy qua bãi cát. Chạy lui đến hồ bơi. Ở lại đủ lâu để

xe lún xuống cát vài phân. Dùng những tấm ván nhét xuống bánh để đi lại. Chạy trở ra đường.

Hannibal chỉ cho hai bạn vết lốp xe trên bãi cát và dấu vết các tấm ván. Tất cả đều rất rõ và Bob và Peter ngạc nhiên vì đã không thấy. Đúng là Hannibal thường hay thấy được sự hiển nhiên trước mọi người.

- Có lẽ có người đã thông báo cho các cơ quan chức năng về con cá voi bị mắc cạn, Peter giả thiết. Và có người đến cứu nó.

- Lý luận hay. Hannibal đồng tình.

Khi Hannibal có lời khen như vậy, thì có nghĩa là chính cậu cũng đã suy luận ra như thế.

- Được rồi. Ta cứ giả thiết là có người nhìn thấy một con cá voi đang bơi trong một hồ bơi đã chiến trên bãi biển. Thì người đó sẽ gọi cho cơ quan chức năng nào?

Không chờ trả lời, Hannibal bước về chỗ xe đạp. Peter và Bob cuốn tấm bạt lại, rồi đi theo.

- Người đó sẽ gọi cho Thần tiên Biển cả.

Đó là câu trả lời mà Hannibal tự nói ra nửa tiếng sau.

Ba Thám Tử Trẻ đang ngồi ở bộ tham mưu ngay giữa Thiên Đường Đồ Cổ.

Bộ tham mưu này là một chiếc xe lán dài mười mét mà ông Titus Jones đã mua vài năm trước và không bán lại được. Dần dần núi đồ phế thải đã được chất quanh xe, nên xe đã trở nên hoàn toàn vô hình. Ba Thám Tử Trẻ có những ngă bí mật để vào đó.

Bên trong có một phòng thí nghiệm, một phòng tối để rửa hình và một văn phòng gồm có bàn, ghế, tủ hồ sơ cũ và điện thoại. Ba bạn tự trả tiền thuê bao điện thoại bằng tiền kiếm được khi làm việc cho ông bà Jones.

- Đúng, Thần tiên Biển cả, Hannibal lập lại.

Hannibal đang chằm chằm trên chiếc ghế bành xoay, phía sau bàn và đang lật quyển danh bạ điện thoại trong vùng. Hannibal tìm ra số điện thoại và quay.

Cái loa được gắn với máy điện thoại, nên ba bạn nghe được tiếng chuông reng, rồi giọng đàn ông.

- Xin cảm ơn quý khách đã gọi đến Thần tiên Biển cả, giọng nam nói. Thần tiên Biển cả hiện đang trên đường Thái Bình Dương, đi lệch nhẹ về hướng bắc Canon Topanga.

Rõ ràng đó là lời nhắn được ghi âm lại.

Hannibal nóng lòng nghe người đàn ông thông báo giá vé và giờ biểu diễn trong bể bơi ngoài trời. Gần cuối lời nhắn, thám tử trưởng mới tỏ ra quan tâm một chút.

- Thần tiên Biển cả, người đàn ông nói, mở cửa từ mười đến mười tám giờ từ thứ ba đến chủ nhật. Mỗi ngày, trừ ngày thứ hai: quý khách có thể...

Hannibal gác máy.

- Xui quá, Peter nói. Bọn mình lại gọi đúng ngày duy nhất trong tuần mà gánh xiếc này đóng cửa.

Hannibal có vẻ lơ đãng. Khuôn mặt tròn của Babal thể hiện sự tập trung suy nghĩ cao độ. Một lần nữa, Hannibal lại véo véo môi dưới.

- Sao, bọn mình làm gì bây giờ? Bob hỏi. Ngày mai gọi lại hả?

- Thần tiên Biển cả cách đây có vài cây số. Ngày mai ta có thể đến đó xem cho kỹ hơn.

Mười giờ ngày hôm sau, Ba Thám Tử Trẻ cột khoá xe đạp vào song sắt cổng Thần tiên Biển cả và mua vé tại quầy. Ba thám tử bắt đầu bằng một cuộc đi dạo dọc theo các lối đi trong sở thú đại dương, dừng lại xem hải cẩu và chim cánh cụt vui đùa trong hồ. Rồi Bob nhìn thấy một toà nhà sơn trắng có bảng đề:

BAN GIÁM ĐỐC

Hannibal gõ cửa .

- Mời vào, - có tiếng trả lời tử tế.

Ba Thám Tử Trẻ bước vào văn phòng.

Một cô gái trẻ đang đứng trong đó, mặc đồ tắm hai mảnh, làn da rám nắng đều đặn. Cô có mái tóc đen cắt ngắn, giống như tóc người Da Đỏ. Cô cao hơn ba thám tử, vai rộng và hông nhỏ, trông giống như con cá: người ta cảm giác cô thoải mái dưới nước hơn là trên đất liền.

- Chào, cô gái nói. Tôi tên là Constance Carmel. Tôi có thể giúp gì cho các cậu?

- Tụi em muốn thông báo với chị về một con cá voi bị mắc cạn trên bờ, Hannibal trả lời. Tụi em đã đào cho nó một cái hồ nhỏ và...

Thám tử trưởng kể lại chuyện xảy ra ngày hôm qua và kết thúc bằng cách tuyên bố rằng con cá voi được cứu đã biến mất.

Constance Carmel lắng nghe, không hề ngắt lời.

- Chuyện xảy ra hôm qua à? Cô hỏi.

Bob gật đầu.

- Hôm qua, tôi không có ở đây. - Cô gái nói.

Cô quay lưng lại để lấy chiếc mặt nạ lặn trong hộp.

- Thứ hai ở đây số nhân viên không còn bao nhiêu người, cô giải thích.

Cô im lặng một hồi, kéo kéo quai mặt nạ, rồi quay lại nhìn ba thám tử.

- Nhưng nếu có con cá voi bị mắc cạn và được đưa về Thần tiên Biển cả, thì chắc chắn người ta đã báo cho tôi sáng nay rồi.

- Mà chị không nghe gì hả? Bob thất vọng hỏi.

Cô gái lắc đầu, vẫn kéo kéo quai mặt nạ.

- Rất tiếc, cô nói, tôi không biết gì. Tôi không thể giúp các cậu được.

- Cảm ơn chị. Peter buồn bã nói.

- Tôi đã nói là rất tiếc mà, Constance Carmel nói. Bây giờ, tôi xin lỗi nhé, nhưng tôi còn phải tham gia buổi trình diễn.

- Nếu chị nghe nói đến con cá voi...

Hannibal rút danh thiếp, đưa cho cô gái.

Đó là danh thiếp của Ba Thám Tử Trẻ mà Hannibal tự in trên cái máy in cũ ở kho bãi đồ tình tình.

Danh thiếp như sau:

BA THÁM TỬ TRẺ

Điều tra các loại

???

Thám tử trưởng: HANNIBAL JONES

Thám tử phó: PETER CRENTCH

Lưu trữ và nghiên cứu: BOB ANDY

Phía dưới là số điện thoại của bộ tham mưu.

Bình thường, người ta hay hỏi ý nghĩa của ba dấu chấm hỏi. Khi đó Hannibal giải thích rằng các dấu hỏi tượng trưng các vụ bí ẩn cần làm sáng tỏ và các vấn đề cần giải.

Nhưng Constance Carmel không hề đặt câu hỏi đó. Cô bỏ danh thiếp xuống bàn, không thèm đọc nữa.

Ba Thám Tử Trẻ quay gót, bước ra cửa. Peter sắp mở cửa ra, thì Constance bước vài bước về hướng ba thám tử.

- Các cậu thật sự lo lắng cho con cá voi xám hay cá voi thuyền gì đó? Tôi không nhớ cá voi

giống gì.

- Dạ, tui em rất lo, thưa chị. Bob trả lời.

- Đừng lo thế. Tôi chắc chắn nó khỏe mạnh mà. Thế nào cũng có người nhận nó mà.

Sau khi được nghe những lời an ủi này, Ba Thám Tử Trẻ rời khỏi Thần tiên Biển cả, tháo xe đạp ra, đẩy xe giữa những ô tô đậu trên bãi.

Bob và Peter tỏ ra rất buồn, nhưng Hannibal có vẻ không hề tuyệt vọng. Thám tử trưởng mỉm cười với nét mặt thường có khi đang có cuộc điều tra hấp dẫn.

- Nào Babal, Peter nói. Cậu cứ nói hết cho bọn mình đi. Tại sao cậu có vẻ vui thế?

Ba bạn đã đến cuối bãi đậu xe. Hannibal kê xe đạp tựa vào bức tường thấp bằng đá. Peter và Bob cũng làm theo. Rõ ràng thám tử trưởng sắp nói chuyện.

- Ta hãy xem xét sự việc, Hannibal bắt đầu nói. Bất cứ ai gọi điện thoại đến Thần tiên Biển cả cũng sẽ được nghe lời nhắn ghi âm giống ta.

- Nên không ai có thể báo tin về con cá voi bị mắc cạn, Peter nói thêm.

- Trừ phi gọi điện thoại cho Constance Carmel tại nhà, Hannibal nói rõ.

- Tại sao cậu lại nghĩ vậy? Bob hỏi.

- Vì chị Constance đã không tỏ ra ngạc nhiên khi nghe câu chuyện. Chị lắng nghe, nhưng câu hỏi duy nhất mà chị hỏi thì ta đã trả lời rồi.

- Chị hỏi chuyện xảy ra lúc nào?

- Đúng. Điều này khiến mình nghĩ rằng đó không phải là một câu hỏi thật. Chị đang chuẩn bị nói với ta rằng hôm qua chị không đi làm và không biết gì về chuyện này. Rồi ta đang về, thì chị đã cố gắng thêm và nói rằng con cá voi bình yên vô sự. Chị có vẻ chắc chắn về việc này. Thậm chí chị đã nói rằng chị tin chắc rằng con cá voi xám đã được tiếp nhận.

- Không! Chị không nói thế, Bob phản đối.

Bob đang nhớ lại một chi tiết mà Bob đã ghi nhận hôm qua mà không hiểu. Một chi tiết quan trọng.

- Chị nói rằng con cá voi xám hay cá voi thuyền gì đó, chị không nhớ giống gì, đang khỏe mạnh.

- Có lẽ chị cố tình nói mơ hồ, Peter gợi ý, để bọn mình không nhớ rằng chị đã biết chuyện.

- Không! Chị không cố tình đâu! Bob phản đối và tự tin đến nỗi lên giọng lớn hơn. Chị đã không cố tình và chị đã bị lộ tẩy! Bởi vì chị đã nói đúng. Con cá voi mà bọn mình cứu không phải là cá voi xám. Cá voi xám có mũi hai lỗ, giống mũi ngựa. Vì vậy mà khi nó phà nước, hơi nước bắn ra như vòi phun nước, tứ phía. Cá voi của bọn mình chỉ có một lỗ mũi độc nhất. Mình đã để ý chuyện này khi bọn mình thử đẩy nó trở ra biển. Rồi khi nó phì ra, thì chỉ có một tia nước duy nhất.

Hannibal và Peter khâm phục nhìn Bob.

- Vậy cá voi mà bọn mình cứu là giống gì? Peter hỏi.

- Mình gần như chắc chắn là cá voi thuyền Thái Bình Dương di chuyển lạc vào bầy cá voi xám.

- Constance Carmel cũng nghĩ như thế, Hannibal gật đầu nói. Vậy thì tình huống như thế nào? Một con cá voi đang đi chơi một mình ngoài biển và bị bắt cóc, và một cô gái làm việc ở Thần tiên Biển cả khẳng định là không hề biết gì về chuyện cá voi. Nhưng rõ ràng là...

Tiếng còi xe vang lên ngắt lời thám tử trưởng. Ba bạn vội áp mình sát vào tường: một chiếc xe tải nhẹ màu trắng đang chạy nhanh ra khỏi bãi đậu xe và phóng hết tốc độ trên con đường Thái Bình Dương.

Xe chạy rất nhanh, nhưng Ba Thám Tử Trẻ vẫn nhìn thấy kịp người cầm tay lái.

Đó là Constance Carmel.

Vậy mà cách đây năm phút Constance đã nói rằng cô sắp có buổi trình diễn.

Có lẽ một sự kiện bất ngờ đã làm cho chương trình cô bị thay đổi.

Nhưng sự kiện nào?

- Sự kiện có lẽ là ta, Hannibal dăm chiêu nói. Chính những gì ta vừa mới kể cho chị đã gây nên hiệu quả như thế đấy!

Chương 3 : MỘT TRĂM ĐÔ-LA TIỀN THUỞNG

- Được rồi, Peter nói. Cũng có thể như vậy chứng minh rằng Constance Carmel đã nói dối bọn mình. Nhưng rồi sao nào?

Đang là cuối buổi chiều. Sau chuyến đến Thần tiên Biển cả, Bob đã ra thư viện làm việc. Peter có vài công việc nhà giúp cha mẹ, còn Hannibal thì phải làm vài việc vặt ở Thiên Đường Đồ Cổ. Ba Thám Tử Trẻ đã tập hợp về bộ tham mưu ngay khi có thể.

Peter nói tiếp:

- Dù sao người lớn thường hay vậy lắm mà. Khi mình hỏi, thì đâu phải lúc nào cũng được trả lời toàn bộ sự thật đâu...

Tiếng chuông reng ngắt lời Peter, Hannibal nhắc ống nghe điện thoại lên.

- Alô! - Một giọng nói vang ra từ cái loa nối với máy điện thoại, tôi xin được nói chuyện với anh Hannibal Jones.

- Chính tôi đây.

- Tôi có nghe nói cậu đang tìm một con cá voi.

Giọng nói kéo dài giống như người miền nam Hoa Kỳ, ít nhất cũng như giọng nghe trên truyền hình.

- Đúng, Hannibal thừa nhận.

- Tôi còn được biết cậu có hãng thám tử.

- Dạ đúng. Chúng tôi là Ba Thám Tử...

- Nếu vậy có thể cậu sẽ quan tâm đến vụ này. Tôi sẽ trả một trăm đô-la để tìm ra con cá voi bị mất và trả nó về đại dương.

- Một trăm đô-la! Bob kêu.

- Cậu có quan tâm đến vụ này không?

- Dạ có, Hannibal nói.

Thám tử trưởng vớ lấy cây viết và cuốn sổ.

- Xin chú cho biết tên và số điện thoại...

Người đàn ông lại ngắt lời.

- Không cần. Cậu hãy bắt tay vào việc ngay. Một hai ngày nữa tôi sẽ gọi lại...

- Nhưng...

Hannibal không trả lời được, người đầu dây bên kia đã gác máy.

- Một trăm đô-la! Bob lặp lại.

Hãng đã từng có nhiều khách hàng và giải được khá nhiều vụ bí ẩn, nhưng chưa bao giờ có ai

thuê Ba Thám Tử Trẻ với giá một trăm đô-la.

Hannibal từ từ bỏ ống nghe trở xuống và suy nghĩ về cú gọi điện thoại lạ lùng này.

- Có người gọi và đề nghị thưởng cho ta một trăm đô-la, Hannibal nhận xét. Nhưng không cho biết tên. Cũng không nói từ đâu mà có được số điện thoại của ta. Nhưng rõ ràng biết ta có đến Thần tiên Biển cả sáng nay...

Hannibal véo véo môi dưới và ngưng nói.

- Úi chà! Peter nói. Hy vọng cậu không định từ chối vụ này chứ? Một trăm đô-la là một trăm đô-la mà!

- Dĩ nhiên là không! Hannibal đáp. Không kể một trăm đô-la, thì cú gọi điện thoại bí ẩn kia cũng làm cho vụ án càng hấp dẫn hơn. Điều duy nhất cần biết là bắt đầu cuộc điều tra từ đâu.

Sau một hồi im lặng, Hannibal cầm lấy danh bạ điện thoại.

- Constance Carmel, thám tử trưởng nói. Tạm thời, đó là mối liên lạc duy nhất của ta.

Ở vần C, Hannibal tìm thấy ba tên Carmel. Carmel Arturo. Carmel Benedict. Rồi Carmel Diego “chuyên gia về đánh cá ngoài biển cả”. Không thấy Constance.

Hannibal bắt đầu gọi Arturo. Sau hồi chuông thứ ba, tổng đài viên trả lời: không còn thuê bao ở số điện thoại này nữa.

Phải mất rất lâu mới nhận được trả lời từ Benedict Carmel. Rồi tiếng thì thầm báo cho Hannibal biết rằng thầy Benedict đã nhập tu viện và đã nguyện im lặng trong sáu tháng.

Thoạt đầu có thể giả thiết rằng Benedict Carmel không liên quan gì đến vụ này.

Còn Diego Carmel, "chuyên gia về đánh cá ngoài biển cả", thì hoàn toàn không trả lời.

- Ít nhất, bọn mình còn biết phải tìm chị ấy ở đâu, Bob nói. Sáu ngày trong tuần chị ở Thần tiên Biển cả.

- Và ta biết xe chị, Hannibal nói thêm. Chiếc xe tải nhẹ màu trắng.

Hannibal nhắm mắt lại, chau mày. Trông Babal như em bé cau có còn buồn ngủ.

- Thần tiên Biển cả đóng cửa lúc mười tám giờ. Hannibal nhớ lại lời nhắn hôm qua. Vậy chắc Constance Carmel phải về trễ hơn một chút. Nhiệm vụ giao cho cậu đấy, Peter à. Nhưng không phải hôm nay: trễ quá rồi. Ngày mai cậu hãy bắt đầu ngay.

Peter thở dài. Cậu đã quen rồi. Mỗi khi cần cặp giò biết chạy nhanh để bỏ trốn, là Hannibal nhờ đến Peter Crentch.

Mà lần này, thì Peter không hề phiền lòng. Trong vụ này có một cái gì đó đặc biệt làm cho Peter quan tâm. Không phải là số tiền một trăm đô-la. Đúng hơn là niềm hy vọng trả con cá voi con về với môi trường của nó: đại dương.

Ngày hôm sau, lúc mười bảy giờ ba mươi, Hans chở Ba Thám Tử Trẻ đến gần Thần tiên Biển cả. Hans là một trong hai anh em người Đức làm việc cho Titus Jones.

Hannibal và Bob lấy xe đạp xuống xe.

- Này, Hans gãi đầu nói, các em có biết đếm không vậy? Hai xe đạp cho ba người, thì không đủ đâu đó.

- Peter sẽ không cần xe đạp. Hannibal trả lời. Peter sẽ tìm xe quá giang để về.

- Tùy các em thôi, Hans nói. Nếu cần gì thì gọi điện thoại cho anh nhé.

Khi Hans đi rồi, ba thám tử tiến hành tìm chiếc xe tải nhẹ của Constance Carmel. Ba bạn tìm ra rất nhanh, xe đậu trong khu bãi đỗ DÀNH RIÊNG CHO NHÂN VIÊN, và chỉ có một chiếc xe tải nhẹ trắng. Hannibal và Peter đi vòng qua xe, trong khi Bob theo dõi cổng, phòng Constance xuất hiện bất đắc dĩ.

Nhưng hôm nay Ba Thám Tử Trẻ gặp may. Thùng xe không trống, mà có những dải mút nhựa dài, dây và một tấm vải lớn xếp không đều.

Peter leo vào thùng xe bằng cách trèo qua cánh cửa sau, rồi nằm dưới đáy. Hannibal dùng mút bọc quanh Peter, rồi lấy tấm vải phủ lại. Trời sắp tối, nhưng dù có ánh sáng ban ngày cũng không ai có thể nhìn thấy Peter dưới đồng vải đó.

- Bây giờ, Hannibal nói, Bob và mình sẽ đi. Không nên để cho Constance Carmel nhìn thấy bọn mình gần đây. Bọn mình sẽ chờ cậu ở bộ tham mưu. Thống nhất nhé?

- Được, Peter trả lời. Mình sẽ gọi điện thoại về ngay khi có thể.

Peter nghe Hannibal trở xuống rồi tiếng chân bước xa dần... Sau đó, Peter chỉ còn nghe tiếng các xe khác nổ máy rời khỏi bãi đậu xe.

Peter sắp ngủ gục, thì có tiếng leng keng vang lên gần đó. Ít nước đổ vào tấm vải phủ Peter và làm ướt mặt cậu. Nước mặn, Peter chờ xe chạy nhanh ra khỏi bãi đậu, rồi mới dám nhìn qua tấm vải.

Một cái xô nhựa nằm cách mặt Peter vài centimét. Peter nghe tiếng nước bập bênh bên trong. Và có tiếng gì giống như tiếng đập thật nhanh vào thành xô.

- Cá! Cá sống! Peter kết luận.

Rồi Peter lại trốn trở vào tấm vải.

Suốt vài phút xe tải nhẹ chạy thật nhanh trên một con đường phẳng. Đường Thái Bình Dương, Peter đoán thế. Rồi xe chạy chậm lại và bắt đầu lên dốc. Phải chăng xe đang đến Santa Monica? Có lẽ vậy, vì có một đoạn đường dốc dẫn lên thành phố này. Sau đó có quá nhiều lúc dừng và khúc cua đến nỗi Peter không còn ý niệm được hướng đi. Khi hoàng hôn xuống, xe tải nhẹ lại lên dốc một con đường ngoằn ngoèo: có lẽ là vùng đồi Santa Monica.

Cuối cùng xe dừng lại. Cánh cửa được hạ xuống. Hai chân trần lướt trên đáy sắt. Có kẻ đang tiến đến gần Peter, khiến cậu nín thở. Có tiếng nước. Người ta đã cầm cái xô lên. Chân trần bỏ đi.

Cánh cửa xe được kéo trở lên.

Peter chờ thêm ba phút nữa rồi mới dám liếc nhìn ra ngoài. Xe đang đậu trước một ngôi nhà bằng gạch dài và thấp, có vẻ giàu sang. Có đèn sáng phía trên cổng vào. Bên chân bậc thềm cổng có hòm thư đề tên:

SLATER

Peter chờ thêm một phút, rồi thận trọng bước xuống xe, về phía ngược lại với hướng nhà. Peter từ từ ra đứng sau sao cho có thể nhìn qua khỏi capô xe mà chỉ để lộ có đỉnh đầu thôi. Không thấy ai hết. Mà Peter cũng không nghĩ là sẽ có nhiều người ngoài đường ở một quận nhà ở hẻo lánh như vậy. Nhưng điều khiến Peter ngạc nhiên là không thấy ánh đèn nào ngoại trừ đèn sáng trên cổng. Các cửa sổ đều tối thui.

- Núp ở đây cả đêm cũng vô ích thôi, Peter quyết định.

Rõ ràng chỉ có hai việc làm hợp lý. Hoặc đi bộ đến góc đường gần nhất, ghi nhận tên đường, rồi báo cho Bob và Hannibal địa chỉ gia đình Slater. Hoặc đơn thân độc mã tiếp tục cuộc điều tra và thử tìm xem Constance Carmel biến đi đâu với cái xô cá sống.

Peter vừa mới chọn giải pháp đầu tiên, thì đột nhiên có giọng nữ vang lên trong bóng tối.

- Fluke ơi! Giọng nói gọi. Fluke! Fluke!... Fluke ơi!

Fluke không trả lời.

Peter chắc chắn rằng tiếng nói không xuất phát từ bên trong nhà. Đúng hơn là xuất phát từ khu vườn phía sau nhà.

Khi đó Peter để ý thấy một lối đi bê tông khá dốc dẫn lên nhà xe bên trái ngôi nhà. Bên cạnh nhà xe, Peter thấy cổng gỗ và phía sau nữa có hình bóng cây cọ hiện rõ trên bầu trời còn hơi sáng.

Peter leo lên đến cổng. Chỉ có một cái chốt giữ cổng. Peter kéo chốt ra, bước qua rồi đóng cửa và chốt lại.

Peter đang đứng trên một lối đi bê tông dọc theo tường nhà xe. Cậu cong người làm hai rón rén tiến tới về hướng khu vườn phía sau nhà.

- Fluke! Fluke! Bé ngoan nào, Fluke ơi!

Bây giờ giọng nữ nghe gần hơn, chỉ còn cách Peter khoảng vài mét.

Peter đứng lại. Trước mắt Peter, bên trái, có bãi cỏ với cây cọ mà Peter đã nhìn thấy lúc nãy.

Bên phải, thì không thấy gì: bức tường nhà xe vẫn còn che giấu những gì nằm phía sau nhà.

Peter lấy hết can đảm chạy đến cây cọ. Đến đó, Peter núp sau thân cây, hít thở thật mạnh, nhìn xung quanh.

Điều đầu tiên Peter nhìn thấy - là một hồ bơi rộng lớn. Hồ được đèn đặt dưới nước chiếu sáng và dài bằng chiều dài ngôi nhà.

- Fluke! Fluke... Fluke ơi! Bé ngoan lắm nào! Fluke!

Constance Carmel vẫn mặc bộ đồ tắm hai mảnh đang đứng phía bên kia hồ. Xô nhựa đặt trên bờ hồ bên cạnh. Peter nhìn thấy cô thọc tay vào xô, lấy ra một con cá sống, cầm trên tay một hồi, rồi ném xuống nước theo một đường bay cong và dài.

Ngay lập tức một hình bóng đen tối xuất hiện ở mặt nước hồ. Nó vươn lên theo chiều dọc, cho đến lúc nó đứng thẳng trên mặt nước với toàn bộ chiều dài hơn ba mét. Trong giây lát trông nó lơ lửng như đang bay. Miệng nó há ra. Bằng động tác thân thể mềm mại và nhanh nhẹn, nó chụp lấy con cá trên không. Rồi bằng một cú nhảy duyên dáng, nó lại chìm vào nước.

- Bé ngoan. Fluke à. Giỏi lắm!

Constance Carmel đang đi chân vịt và đeo mặt nạ lặn quanh cổ. Cô kéo mặt nạ lên mặt, rồi thả mình xuống nước.

Chính Peter cũng thuộc loại bơi giỏi - Peter thuộc đội bơi của trường - nhưng cậu chưa bao giờ thấy ai bơi như Constance Carmel. Tưởng như cô không cử động tay chân. Cô lướt trên nước nhẹ nhàng như chim yến bay trên trời.

Cô đã ra đến giữa hồ. Con cá voi con đến với cô. Tưởng như hai người bạn thân chưa gặp nhau từ lâu lắm rồi. Con cá voi cạ nhẹ vào hông Constance, còn cô gái thì vuốt nhẹ đầu và môi nó. Cả hai cùng lặn xuống nước và bơi. Constance vòng một cánh tay ôm con cá voi, rồi leo lên cuỡi trên lưng nó.

Peter cảm thấy những trò vui mắt đến nỗi nằm xuống bãi cỏ phía sau cây cọ, cầm kê trên tay. Còn hay hơn xem phim nữa. Peter say mê cảnh biểu diễn.

Bây giờ Constance và con cá voi đang ở mép hồ bơi gần Peter. Cô gái vuốt đầu con cá voi, rồi bỏ đi bằng một động tác xoay người nhanh nhẹn và duyên dáng. Cá voi bơi theo. Constance lại vuốt nữa, nhưng lắc đầu. Cô gái lại bỏ đi. Lần này con cá voi ở yên tại chỗ, không nhúc nhích, nó đang chờ đợi.

Constance đến đầu bên kia hồ bơi, ra khỏi nước rồi ngồi trên mép hồ.

Con cá voi vẫn đang chờ.

- Fluke! Fluke! Fluke! Constance gọi.

Con cá voi ngẩng đầu ra khỏi mặt nước. Peter thấy ánh mắt nó sáng lên thông minh. Bằng một cú lao tới, cá voi đến cùng với Constance.

- Fluke ngoan quá, cô gái nói, vuốt nhẹ miệng con cá voi.

Sau đó cô đưa tay ra xô, lấy một con cá ném cho con cá voi.

- Giỏi lắm Fluke. Mà ngoan lắm.

Cô gái lại vuốt đầu con cá voi, rồi lượm một vật nằm trên cỏ phía sau lưng cô. Thoạt đầu, Peter không nhìn thấy được đó là gì, vì ánh đèn dưới nước chiếu sáng lại chứa bóng tối phản xung quanh hồ.

Fluke chồm người ra khỏi nước. Nó gần như đứng trên cái đuôi. Constance vòng tay ôm nó, làm một cái gì đó trên lưng nó. Peter ngẩng đầu lên và nhìn thấy vật đó là gì. Cô gái đã luồn dải vải qua đầu Fluke, ngay phía sau mắt nó, ở chỗ đáng lẽ có cổ nếu cá voi có cổ. Cô gái xiết chặt dải vải, rồi xỏ qua cái cài. Cô đã đeo cho Fluke một cái vòng cổ, hoặc có thể là bộ yên cương.

Peter đột ngột nằm áp xuống mặt đất.

Chốt vừa mới kêu: có người đẩy cổng gỗ. Peter nghe cổng đóng lại. Tiếng chân gần lại. Chân bước đi gần đến nỗi Peter tự hỏi không biết kẻ mới đến có giẫm lên mình hay không. Rồi tiếng chân xa dần về hướng hồ bơi.

- Chào Constance, giọng đàn ông nói.

- Chào ông Slater.

Peter không dám ngẩng đầu lên nữa, nhưng quay đầu một chút sao cho mắt nằm phía trên cổ. Người đàn ông đang đứng cạnh Constance, ở phía bên kia hồ bơi. Người đàn ông thấp nhỏ, thấp hơn cô gái nửa đầu. Mặt ông nằm trong bóng tối, không thể thấy nét mặt. Tuy nhiên có một chi tiết thấy rất rõ. Đầu ông bị hói. Bất chấp bóng tối, cái đầu tròn phẳng của ông sáng bóng lên như quả bóng billard.

- Sao, có tiến triển gì không? Ông hỏi. Bao giờ thì xong?

Ông nói chậm. Peter có cảm giác đã nghe cái giọng nói rề rề này ở đâu rồi.

- Ông Slater này, Constance giận dữ nhìn người đàn ông và trả lời. Vì nể cha tôi, tôi đã nhận lời giúp ông. Nhưng tôi sẽ làm theo ý tôi. Theo nhịp độ của riêng tôi. Nếu ông xen vào thì Fluke sẽ trở về biển ngay và ông cứ việc đi tìm một con cá voi khác mà dạy.

Cô gái ngưng nói, liếc nhìn Fluke, rồi mới nói tiếp:

- Rõ chưa, ông Slater?

Cô gái lại trừng mắt nhìn ông, tay chống nạnh, vẻ mặt giận dữ.

- Rõ rồi, cô đừng giận, Slater trả lời.

Lần này Peter nhận ra giọng miền Nam: đó là giọng của người khách đã nhờ đến dịch vụ của Ba Thám Tử Trẻ.

Chương 4 : NGƯỜI ĐÀN ÔNG BỊ HƯ MỘT CON MẮT

- Cậu có chắc không? Hannibal hỏi. Cậu có chắc là cùng một giọng không hả Peter?

Peter đã mất hai mươi phút, chạy bộ xuống đồi để tìm gọi điện thoại về bộ tham mưu. Rồi Hans lại mất bấy nhiêu thời gian để đến rước Peter. Hiện Ba Thám Tử Trẻ đang ngồi sau xe, trên đường về Rocky.

Peter đã kể cho Hannibal và Bob nghe chuyện xảy ra từ khi rời khỏi Thần tiên Biển cả. Peter nằm ngửa, hai cánh tay xếp dưới đầu, nghỉ ngơi.

- Gần như chắc chắn, Peter trả lời bằng giọng buồn ngủ. Mình không chắc một trăm phần trăm, nhưng ông đó cũng là người miền Nam.

Hannibal nghiêng đầu, véo véo môi dưới. Đầu óc Hannibal đang quay cuồng như con sóc trong lồng. Chuyện này hoàn toàn vô nghĩa. Một người đề nghị trả một trăm đô-la để tìm lại một con cá voi đang bơi trong hồ nhà mình à? Vô lý.

Nhưng Hannibal không tiết lộ suy nghĩ cho hai bạn nghe. Thám tử trưởng hy vọng sẽ tìm ra câu trả lời sau khi qua một đêm ngủ ngon.

Peter được đưa về nhà trước, rồi đến lượt Bob. Sau đó Hans chở Hannibal về nhà ông bà Jones, đối diện với kho bãi đồ linh tinh. Ba Thám Tử Trẻ đã quyết định họp sáng hôm sau tại bộ tham mưu, ngay khi rảnh.

Bob đến cuối cùng. Bob định đi, thì bị mẹ gọi để nhờ rửa chén.

Bob bỏ xe đạp trong xưởng, một xưởng ngoài trời, đặt trong góc sân. Gần bàn thợ, có một tấm lưới sắt cũ kê vào một đồng hồ phế thải. Bob xê dịch tấm lưới đi. Phía sau là miệng của một ống tôn to. Đó là Đường Hầm số Hai, được hoàn toàn che phủ bằng bàn ghế cũ và đủ thứ đồ linh tinh, dẫn đến một cửa sập đục trong sàn xe lán.

Bob chui vào ống, đến cửa sập, leo lên văn phòng nơi Hannibal và Peter đang chờ.

Babal chễm chệ sau bàn viết. Peter nằm ườn trong cái ghế xích đu cũ, dưới chân là năm tủ hồ sơ mở. Im lặng đang ngự trị. Bob ngồi xuống chiếc ghế đẩu, tựa lưng vào tường.

Như thường lệ, Hannibal mở đầu cuộc thảo luận.

- Khi cố giải một bài toán và đụng đầu vào bức tường, thám tử trưởng bắt đầu nói, thì ta có hai khả năng. Đâm đầu vào tường hoặc đi vòng qua tường.

- Nghĩa là sao? Peter hỏi. Ý mình muốn nói: cậu dịch ra tiếng nói thông thường được không?

- Bằng tiếng nói thông thường, là như thế này: “chuyên gia đánh cá ngoài biển cả”.

- Vậy thì cứ gọi điện thoại cho Diego Carmel đi, Bob ỉu xiu nói. Mình không thấy lợi ích gì, nhưng chắc cũng không có hại.

- Từ sau khi ăn sáng đến giờ, mình đã thử gọi điện thoại đến liên tục, Hannibal trả lời. Vẫn không thấy ai trả lời.
- Có lẽ tại ông ấy đang ở ngoài biển rồi, Peter nói. Cậu biết không, có khi người ta không nghe điện thoại chỉ vì lý do đơn giản là không có ở nhà.
Hannibal không nghe.
- Mình nghĩ là có thể giúp ích chứ, Hannibal nói với Bob. Có lẽ thứ hai, Constance Carmel nhận được tin nhắn về cá voi mắc cạn.
- Cá voi tên là Fluke, Peter nói rõ. Nó có tên thì gọi tên nó.
- Một tin nhắn về cá voi Fluke, Hannibal đồng tình. Nếu tin nhắn được truyền đến qua điện thoại, thì không thể là qua Thần tiên Biển cả, vì hôm đó chỗ ấy đóng cửa. Cũng không phải qua Arturo Carmel, vì số điện thoại này không còn thuê bao nữa.
- Cũng không phải qua tu viện của thầy dòng Benedict, Bob nói thêm.
- Trong danh bạ chỉ còn một Carmel thôi: Diego Carmel ở San Pedro và cho thuê tàu đánh cá. Có thể là người bà con của Constance Carmel và có thể người ta đã gọi điện thoại cho chị ấy tại nhà ông.
- Ngoài ra Constance Carmel có nói với Slater rằng chị giúp ông vì nể cha, đúng không? Bob hỏi.
- Đúng, Peter nói. Có thể Diego là cha của chị Constance. Nhưng chưa có bằng chứng. Và dù gì, thì cũng không giải thích được gì cả.
- Chính vì vậy mà mình nói về bức tường, Hannibal nói rõ. Constance Carmel và Slater sẽ không nói gì cho ta. Có lẽ chị ấy và cả ông ấy đều không nói thật với ta. Nhưng nếu không biết được gì từ họ, thì ta có thể học được về họ. Tóm lại ta sẽ ghé qua San Pedro và nói chuyện với Diego Carmel, hy vọng có mối quan hệ giữa ông ấy và Constance.
- Còn nếu ông ấy đi đánh cá mất? Peter bắt bẻ.
- Ta sẽ nói chuyện với hàng xóm và những người đánh cá khác. Xem có ai nghe nói đến Constance, và Diego có người bạn nào tên Slater không, hai ông này có phải hai người mà ta nhìn thấy trên tàu hôm thứ hai, sau khi cứu Fluke không.
- Đồng ý, Peter nói và đứng dậy. Khá mạo hiểm, nhưng mình đồng ý thử hướng này. Đi San Pedro vậy! À, mà bọn mình sẽ đi San Pedro bằng cách nào? Cũng gần năm chục cây số lận! Gọi chú Warrington hả?
- Peter đang nói đến một bác tài làm việc ở hãng cho thuê xe, thường giúp Ba Thám Tử Trẻ rất nhiều.
- Không được, Hannibal nói. Chú Warrington đi nghỉ hè rồi.
- Vậy thì làm sao? Peter hỏi. Ban ngày thì anh Hans và anh Konrad quá bận...

- Còn Pancho. Hannibal nói.

Thám tử trưởng nhìn đồng hồ.

- Pancho cũng sắp đến rồi.

Pancho là cậu bé Mêhicô mà Ba Thám Tử Trẻ đã giúp đỡ cậu không bị cảnh sát nghi ngờ về tội ăn cắp phụ tùng ở gara sửa xe nơi cậu làm việc.

Pancho say mê mô. Pancho kiếm sống bằng cách mua xe cũ, bị tai nạn, để lấy lại động cơ xe này, mui xe kia, bánh xe xe thứ ba, rồi ghép lại với nhau. Kết quả đạt được thường giống con khủng long hơn là chiếc Cadillac, nhưng Pancho là một thợ máy giỏi. Những chiếc xe lắp ghép của Pancho chạy tốt đến nỗi sinh viên từ Santa Barbara, và thậm chí từ Bekerley, đến tìm mua. Pancho rất mang ơn Ba Thám Tử trẻ đã chứng minh được sự vô tội của cậu - nếu không có lẽ cậu đã phải ngồi tù - và sẵn lòng chờ ba thám tử khi có yêu cầu.

Ba bạn đứng chờ Pancho ngoài sân. Một lát sau, Pancho đến trong chiếc xe mới lai Ford-Chevrolet-Volkswagen. Ba Thám Tử Trẻ chưa bao giờ thấy một chiếc nào lạ lùng như thế. Bánh xe sau lớn hơn bánh trước, nên xe bị dốc xuống: Peter cho rằng xe rất giống con bò tót đang cúi đầu chuẩn bị tấn công.

Thật vậy, xe khoẻ như bò tót. Trên đường cao tốc đi San Pedro, Pancho dễ dàng lên một trăm cây số một giờ, mà chưa cho máy chạy tối đa.

Pancho nhanh chóng tìm ra đường Sam Thuyền Ga-le. Cậu cho ba bạn xuống xe, rồi hẹn ba giờ quay lại. Pancho định tìm thử xem trong khu này có xe cũ đáng mua không.

Đường Sam Thuyền Ga-le nằm gần kè cảng. Khu này nhiều nhà cũ bằng gỗ và những cửa hiệu buôn đồ đánh cá và mồi, cửa hiệu tạp phẩm và bánh kẹo. Nhà Diego Carmel nằm khoảng giữa khu nhà. Nhà này sạch sẽ hơn, gồm hai tầng và văn phòng ở tầng trệt.

Trên cửa sổ văn phòng có đề:

ĐÁNH CÁ NGOÀI BIỂN CÁ

Qua cửa sổ, Hannibal nhìn thấy bàn làm việc có điện thoại, vài cái ghế và mấy bộ đồ lặn treo ở móc áo.

Ba Thám Tử Trẻ định vào, thì cửa văn phòng mở ra. Một người đàn ông bước ra, khoá cửa lại, ông nhìn Hannibal với vẻ hơi ngạc nhiên, rồi nhét nhanh chìa khoá vào túi.

- Các cậu cần gì? Ông hỏi.

Ông rất cao, gầy, vai hẹp và xệ, mặt có vết nhăn. Ông mặc bộ complê cũ màu xanh dương, sơ mi trắng và cà vạt màu tối.

Hannibal đã quen với việc quan sát quần áo và vẻ bề ngoài của người ta, để từ đó rút thông tin về nhân cách người đó. Nếu có hỏi người đàn ông này làm nghề gì, có lẽ Hannibal sẽ trả lời “kế toán” hoặc “nhân viên buôn bán” ... Hoặc cũng có thể là “thợ sửa đồng hồ”, Hannibal tự nhủ khi

nhìn con mắt phải của người đàn ông lạ mặt.

Dưới con mắt này - và chỉ dưới con này mà thôi - lớp da bị nhăn và tạo thành một nếp lạ lùng. Gần giống như vết sẹo. Có phải là dấu của kính một mắt, hay đúng hơn là kính lúp mà thợ đồng hồ thường vặn vào con mắt từ sáng đến chiều?

- Chúng tôi tìm ông Diego Carmel, thám tử trưởng lịch sự nói.

- Có chuyện gì vậy?

- Bác là ông Carmel à?

- Vâng tôi là thuyền trưởng Carmel đây.

Người đàn ông xoay nửa người. Điện thoại trong văn phòng vừa mới kêu. Trong chốc lát tưởng như thuyền trưởng sắp mở cửa để trả lời. Nhưng rồi ông nhún vai với vẻ mặt tuyệt vọng.

- Để làm gì? Ông thở dài. Tuần vừa rồi tôi đã bị mất tàu, trong cơn bão to. Người ta cứ gọi điện thoại, đòi đi đánh cá, nhưng tôi không còn tàu nữa.

- Tội cháu rất lấy làm tiếc, Bob nói. Tội cháu không biết bác có chuyện buồn.

- Các cậu cũng định đi đánh cá à?

Thuyền trưởng Carmel có kiểu nói chuyện rất lạ. Không thể nói rằng ông có giọng nước ngoài. Tuy nhiên trong cách ông lựa từ để nói, có một cái gì đó làm cho ta nghĩ rằng tiếng Anh không phải là tiếng mẹ đẻ của ông.

Có thể ông là người gốc Mêhicô, Bob thầm nghĩ. Nhưng nếu vậy, thì ông đã sống phần lớn đời ông tại Hoa Kỳ.

- Dạ không. Tội cháu chỉ muốn nói chuyện với bác, Hannibal nói. Tội cháu cần nhắc bác một điều. Con gái của bác nhờ nhắc.

- Con gái tôi à?

Thuyền trưởng có vẻ ngạc nhiên.

- À! Cậu muốn nói Constance à.

- Dạ phải.

Hannibal cố che giấu sự vui mừng. Hannibal đã đoán không sai. Thuyền trưởng Carmel đúng là cha của Constance Carmel.

- Nhắc gì vậy?

- Ồ! Không có gì quan trọng cả. Chỉ là khi tội cháu gặp chị ấy sáng nay ở Thần tiên Biển cả, chị Constance nhờ tội cháu nhắc lại với bác rằng có thể chị sẽ phải ở lại làm việc trễ hơn một chút tối nay.

- Được rồi.

Thuyền trưởng nhìn kỹ ba thám tử.

- Có lẽ các cậu là Ba Thám Tử Trẻ, - ông nói.

Peter gật đầu. Peter tự hỏi không biết làm thế nào thuyền trưởng Carmel đã nhận ra Ba Thám Tử Trẻ. Rồi Peter nhớ lại rằng Hannibal có đưa danh thiếp cho Constance Carmel. Có lẽ chị đã nói với ba. Và có lẽ chị đã mô tả ba thám tử. Điều này không có gì là khó, nhất là khi có Babal mập với khuôn mặt tròn quay!

- Rất vui được biết các cậu, - thuyền trưởng Carmel đưa tay.

Ba thám tử lần lượt bắt tay ông.

Thuyền trưởng mỉm cười.

- Tôi đề nghị thế này, - ông nói. Ta có thể cùng đi ăn bánh mì thịt băm. Các cậu nghĩ sao?

- Bác đề nghị rất hay, Peter trả lời.

Peter luôn nghĩ tốt về bánh mì thịt băm và cảm ơn thuyền trưởng nhân danh bộ ba.

Ông Carmel biết một quán ăn nhỏ ở cuối đường. Trong khi ba thám tử ăn bánh mì thịt băm ngon lành, thuyền trưởng kể lại cơn bão và vụ mất chiếc tàu của ông.

Thuyền trưởng đã dẫn một người tên Oscar Slater ra khơi California Baja đánh cá. Trên đường đi về, thì bão ập đến cách bờ vài cây số. Thuyền trưởng đã cố gắng hết sức để về bến, nhưng sóng biển mạnh quá. Tàu đã bị thấm nước rồi chìm. Oscar Slater và chính thuyền trưởng đã may mắn thoát chết. Cả hai đã mặc áo phao bơi trong suốt mấy tiếng liền, cho đến lúc được một tàu tuần tra bờ biển cứu vớt.

Peter và Bob tỏ lời chia buồn. Bob định hỏi xem tàu có được bảo hiểm không, nhưng bị Hannibal ngắt lời.

- Chị Constance bơi giỏi quá, - thám tử trưởng nói. Chị có khiếu dạy cá voi thật kỳ diệu!

- Nghề của nó mà.

- Chị Constance làm nghề này lâu chưa ạ? Bob hỏi.

Bob hiểu rằng Babal muốn gọi cho thuyền trưởng nói về con gái.

- Nhiều năm rồi.

- Chắc là chị ấy rất khó khăn khi phải làm việc xa nhà như vậy. Hằng ngày phải đi thật xa để đến Thần tiên Biển cả, Hannibal nói.

- Xa từ đâu?

- Cháu tưởng chị Constance ở đây với bác...

Không rõ thuyền trưởng lắc đầu hay gật đầu. Dường như ông đang nghĩ đến chuyện khác. Rồi ông nói thật rõ ràng, như thể ông muốn chắc chắn Ba Thám Tử Trẻ sẽ ghi nhớ những gì ông nói:

- Ông Slater cũng quan tâm đến việc dạy cá voi. Lạ thật. Ông ấy có một ngôi nhà trong vùng đồi ngay phía trên Santa Monica.

Ông nói rõ địa chỉ mà Ba Thám Tử Trẻ đã biết rồi.

- Và ông ấy có hồ bơi phía sau nhà. Hồ bơi rất lớn. Rất lớn.

Ông không nói thêm lời nào cho đến lúc tất cả ra ngoài. Rồi ông bắt tay chào ba thám tử.

Ba Thám Tử Trẻ cảm ơn ông về bữa ăn, rồi cũng tỏ lời hy vọng sẽ có dịp gặp lại ông. Hannibal chau mày và véo véo môi dưới dữ dội khi nhìn hình bóng cao lớn đi xa.

- Ông ấy tử tế quá, Peter nói. Chuyện xảy ra với chiếc tàu xui quá.

- Hừm...

Hannibal vẫn chìm đắm trong suy tư cho đến lúc Pancho gặp lại ba bạn để về Rocky.

- Các cậu đã bị mất nhiều thời gian phải không? Pancho hỏi bằng một giọng thông cảm khi rẽ xe vào đường cao tốc.

- Mất nhiều thời gian là thế nào? Bob ngạc nhiên hỏi.

Bob và Peter ngồi yên sau và cảm giác như mình đang ở tầng mái của một chiếc xe ca. Còn Pancho và Hannibal thì ngồi phía trước, thấp hơn.

- Thì các cậu không gặp thuyền trưởng Diego Carmel.

- Có gặp chứ! Peter đáp. Thậm chí ông ấy còn mời bọn mình ăn bánh mì thịt băm nữa.

Pancho xoay lại nửa người trên ghế.

- Không. Pancho nói, các cậu không tìm ra thuyền trưởng. Mình đã gặp bạn bè Mêhicô ở cửa hàng bán xe cũ. Mình đã nghe bạn bè kể chuyện về thuyền trưởng Carmel! Tàu ông ấy bị chìm đắm.

- Bọn mình biết rồi. Bob trả lời. Chính thuyền trưởng đã kể cho bọn mình.

- Không, thuyền trưởng không kể được. Có thể người khác kể.

- Nhưng tại sao?

Từ lúc thuyền trưởng đi rồi, đây là lần đầu tiên Hannibal phát biểu ý kiến. Thám tử trưởng nhìn Pancho bằng ánh mắt kỳ lạ, như thể đã biết trước câu trả lời của cậu bé Mêhicô rồi.

- Bởi vì hiện thuyền trưởng đang nằm bệnh viện, Pancho giải thích. Thuyền trưởng bệnh nặng lắm, ông ấy bị viêm phổi khi té xuống nước. Có thể ông ấy sẽ không qua khỏi.

Rồi Pancho nói thêm với giọng đầy trắc ẩn:

- Tội nghiệp thuyền trưởng Diego Carmel! Ông không thể kể gì cho ai nghe hết.

Chương 5 : MỞ BÀI TRÊN BÀN

- Nếu không phải thuyền trưởng Diego Carmel, Peter hỏi, thì ai giả danh ông?

Ba Thám Tử Trẻ đã về bộ tham mưu để xem xét tình hình.

- Và ông ấy là ai? Bob nói thêm

Hannibal không trả lời. Thám tử trưởng đang ngả lưng trên ghế xoay và nét mặt thể hiện sự tập trung suy nghĩ cao độ.

- Nói ra thì không hay ho gì, cuối cùng Hannibal tuyên bố, nhưng mình công nhận mình là vua ngốc.

Bob rất muốn biết tại sao, nhưng nếu đặt câu hỏi này ra, thì sẽ có vẻ như thống nhất với lời phán xét mà thám tử trưởng vừa mới phán cho mình. Bob quyết định chờ đợi phần giải thích.

- Mình đã không thèm lắng nghe những gì cái não mình nói, Hannibal nói tiếp. Mình đã không chịu tin những gì mắt mình nhìn thấy. Khi thấy người đàn ông bước ra khỏi nhà thuyền trưởng Diego Carmel, mình đã hiểu ra ngay rằng ông ấy không phải là dân đi biển. Ông ấy không mặc đồ thủy thủ. Đôi tay và tầm vóc cũng không giống thủy thủ. Thêm vào đó các cậu có để ý thấy con mắt phải của ông không?

- Cái nếp nhăn dưới mắt hả? Bob hỏi. Có, mình có để ý. Thậm chí lúc đầu mình còn nghĩ... Cậu có nhớ cái ông người Anh mà bọn mình quen hồi năm ngoái không?

- Người đeo kính một mắt, Hannibal gật đầu đồng tình. Lúc đầu mình cũng nghĩ như thế. Sau đó mình đoán có thể ông là thợ kim hoàn hay thợ đồng hồ. Rồi ông đã tỏ ra quá tử tế mời ta ăn cơm, đến nỗi mình không còn suy nghĩ gì nữa. Mình cứ ngồi đó, như thằng khờ, lắng nghe ông... Hannibal đỏ mặt đến tận mang tai. Đỏ mặt vì xấu hổ.

- ... Và mình tin tất cả những gì ông ấy kể. Mình nuốt những lời của ông. Mình...

- Thì bọn mình cũng vậy, Bob nói. Bọn mình cũng vậy thôi.

Chẳng lẽ Hannibal cứ tiếp tục buồn vì chuyện nhỏ như vậy. Đúng là Ba Thám Tử Trẻ đã bị lừa, nhưng bây giờ nhờ Pancho, ba thám tử đã biết. Chỉ cần bắt đầu trở lại từ đó.

- Điều quan trọng không phải là kẻ đã lừa ta. Mà...

- Mà là gì? Peter ngắt lời.

- Là hắn đã kể cho ta nhiều chuyện thật. Hắn đã nói rằng thuyền trưởng Carmel bị mất tàu trong cơn bão. Ta biết rằng điều này đúng qua việc bạn bè Mèhicô của Pancho xác nhận. Hắn đã cho ta địa chỉ của Oscar Slater, địa chỉ thật. Và cuối cùng...

Bob không có tài suy luận như Hannibal, nhưng trí nhớ của Bob rất tốt.

- Cuối cùng hắn đã nói rằng ông Slater rất quan tâm đến chuyện dạy cá voi và có cái hồ bơi to

tướng phía sau nhà.

- Và đúng là như vậy, Peter nói rõ.

- Thậm chí hắn còn kể tất cả những chuyện này bằng một kiểu lạ lùng, Hannibal nói thêm. Hắn cứ nhấn mạnh từng điểm. Hắn muốn ta ghi nhận mọi thứ. Nhưng điều này không giải thích được tại sao hắn giả danh làm cha của Constance, trừ phi...

Hannibal im lặng suốt một phút. Cậu đang suy nghĩ. Cậu cố nhớ lại cách gã đàn ông bước ra khỏi văn phòng, đóng cửa lại phía sau lưng và nét mặt ngạc nhiên trên mặt hắn khi thấy Ba Thám Tử trẻ đứng bên lề đường.

- Trừ phi hắn đang lục lạo trong đồ của thuyền trưởng Carmel, cuối cùng Hannibal nói. Có thể hắn vừa mới lục lạo văn phòng, hay thậm chí cả nhà.

- Để làm gì? Bob hỏi. Trông hắn đâu giống kẻ trộm. Hắn có thể tìm gì được?

- Thông tin, Hannibal trả lời. Có thể hắn đến San Pedro cùng một lý do như ta. Để xem hắn có thể biết thêm được gì về Constance và thuyền trưởng. Khi hắn ra ngoài và nhìn thấy ta, hắn đã nói đại điều đầu tiên mà hắn nghĩ ra để giải thích về sự có mặt của hắn ở đó. Hắn đã nói hắn là thuyền trưởng.

Thám tử trưởng nháy phốc dậy.

- Thôi, Hannibal nói, ta đi.

Peter cũng đứng dậy theo.

- Đi đâu? Peter hỏi. Nếu đến nhà Slater bằng xe đạp, thì mình đề nghị mang thức ăn theo. Một hai khúc bánh mì cho mỗi đứa: jambon, phô mai, bánh mì...

- Không được! Hannibal đáp và kéo cửa sập Đường hầm Số Hai lên. Ta không đi đến nhà Slater, mà chỉ đến Thần tiên Biển cả thôi. Ta cần hỏi chuyện Constance Carmel.

Hannibal dừng một chút trước khi chui xuống đường hầm.

- Đã đến lúc phải chơi cách mở bài ra hết trên bàn! Thám tử trưởng thông báo.

Ba Thám Tử Trẻ đến Thần tiên Biển cả trước giờ đóng cửa, và đứng chờ Constance Carmel bên cạnh chiếc xe tải nhẹ màu trắng.

Tối hôm đó trời lạnh. Khi bước qua cổng bãi đậu xe, Constance cầm áo choàng trên tay. Nhu thường lệ cô mặc hộ đồ tắm và đi sandale, dường như cô thờ ơ với cái lạnh y như chim cánh cụt.

- Chào, Constance dừng trước ba thám tử và nói. Các cậu tìm tôi à?

Hannibal bước lên:

- Thưa chị Constance, em biết là bây giờ hơi trễ và có lẽ chị đang mệt. Nhưng tụi em có thể xin chị vài phút được không ạ?

- Tôi không mệt.

Constance nhìn Hannibal từ đầu xuống chân: cô cao hơn thám tử trưởng cũng phải mười lăm phân.

- Tôi không mệt, nhưng tôi vội. Ngày mai các cậu quay lại được không?

- Tụi em cần nói chuyện ngay, - thám tử trưởng đứng thẳng người lên bằng cả chiều cao một mét sáu mươi hai rưỡi. Đã đến lúc...

- Ngày mai, Constance lập lại. Khoảng mười hai giờ trưa.

Cô gái bước lên phía trước, như nghĩ là Hannibal sẽ nhường đường cho cô đi.

Nhưng Hannibal không nhúc nhích. Hannibal hít thật sâu vào rồi chỉ nói một từ. Hannibal phát âm lớn và rõ:

- Fluke.

Constance Carmel dừng lại, hai tay chống lên hông.

Cô nhìn Hannibal với vẻ mặt hung dữ.

- Các cậu muốn gì Fluke? Cô hỏi.

- Tụi em không muốn gì ở nó, Hannibal trả lời và cố mỉm cười. Tụi em rất vui khi được biết Fluke thích hồ bơi nhà ông Slate, và tụi em cũng biết chị hết lòng chăm sóc cho nó. Nhưng có một vài điều tụi em cần làm rõ.

- Tụi em muốn giúp chị, Bob lịch sự nói. Em xin hứa là tụi em chỉ muốn giúp.

- Giúp tôi à?

Bây giờ chính Bob phải chịu ánh mắt của Constance Carmel.

- Các cậu định giúp tôi bằng cách nào?

- Tụi em nghĩ có kẻ đang rình rập theo dõi chị, Peter nói. Tụi em đã nhìn thấy một người bước ra khỏi văn phòng của thuyền trưởng Carmel ở San Pedro trong chính ngày hôm nay. Và khi hấn biết đi em đã nhìn thấy, hấn tự xưng là ba của chị.

- Mà hấn không thể nào là ba chị được, - Hannibal kết luận, bởi vì ba chị đã bị mất chiếc tàu trong cơn bão tuần vừa qua và hiện đang nằm viện.

Constance Carmel lưỡng lự. Dường như cô đang suy nghĩ về những gì vừa mới được nghe và tìm hướng trả lời.

Cuối cùng cô mỉm cười:

- Vậy thì đúng các cậu là thám tử thật à?

- Như trên danh thiếp đã ghi, Peter trả lời và mỉm cười lại.

- Thôi được, Constance Carmel vừa nói vừa lấy chìa khóa xe trong túi áo khoác ra. Mời các cậu đi cùng tôi, ta sẽ nói chuyện trên xe.

- Cám ơn chị, chị thật tử tế, Hannibal đáp.

- Cứ gọi tôi là Constance, - cô gái nói và mở cửa xe ra. Còn tôi sẽ gọi cậu là Hannibal. Đồng

ý nhé?

- Không phải là Hannibal. Mà là Babal.

Cô nhìn Peter:

- Còn cậu là Bob hả?

- Không, em là Peter.

- Bob là em, Bob giải thích.

- Babal, Peter và Bob. Nhớ rồi. Constance nói và mỉm cười. Lên xe!

Trong buồng lái không có đủ chỗ cho bốn người.

- Em sẽ ra sau, Peter nói. Babal ơi, cậu sẽ kể lại cho mình nghe nhé.

Hannibal ngồi cạnh Constance, còn Bob ngồi bên Hannibal. Cô gái có vẻ dăm chiêu và không nói tiếng nào cho đến khi ra được con đường cái.

- Kẻ bước ra khỏi văn phòng ba tôi trông như thế nào? Cuối cùng Constance hỏi khi dừng lại ở đèn đỏ.

Hannibal mô tả người đàn ông cao gầy có nếp nhăn dưới con mắt và lập lại cho Constance nghe những gì gã đàn ông đã nói.

Constance lắc đầu.

- Tôi không biết ai giống như vậy cả. Có thể là một người bạn của ba. Hoặc... hoặc ngược lại là một kẻ muốn hại ba?

Đèn chuyển sang màu xanh. Constance cho xe chạy tiếp

- Được rồi, cô nói. Các cậu muốn tôi nói gì?

- Tất cả, từ đầu, Hannibal nói. Chị có thể bắt đầu từ sáng thứ hai lúc ông Slater gọi điện thoại cho chị từ San Pedro để báo là đã phát hiện một con cá voi bị mắc cạn trên bờ. Ông ấy đã nhìn thấy nó bằng ống nhòm khi đang ở trên tàu...

Chương 6 : MẤT MỘT CHUYẾN HÀNG

- Tôi vừa mới từ bệnh viện thăm ba về, Constance kể lại. Điện thoại đang reng trong văn phòng ba. Tôi nhắc ống nghe lên. Oscar Slater gọi đến. Dường như ông ấy ở phía nam Alabama. Tôi đã gặp ông ấy hai ba lần, vì ba có chở ông ấy đi đánh cá. Tất nhiên là trước khi bị mất tàu. Oscar Slater báo cho tôi biết rằng ông đã tìm thấy một con cá voi bị mắc cạn trên bờ biển.

Đã xảy ra một vụ cứu hộ mới. Constance đã gọi cho hai người bạn Mêhicô có xe cẩu. Họ đã móc sợi dây thừng to vào cầu rồi đi rước con cá voi ngoài bãi biển, nơi Oscar Slater đang chờ.

Khi nâng con cá voi lên xe tải bằng cần cầu được rồi, Constance đã dùng mút ướt bọc nó lại. Con cá voi được chở đến nhà Oscar Slater và được thả xuống hồ bơi. Hai người Mêhicô đã về và Constance bắt đầu kết bạn với Fluke - cô gái đặt tên như thế cho cá voi - khi bơi và chơi cùng với nó.

Oscar Slater đi mua cá sống ở một tiệm mà Constance quen biết. Mọi việc diễn ra tốt đẹp cho đến khi cô quay trở lại. Fluke có vẻ mang ơn thái độ thân thiện của Constance và có vẻ thích nghi với môi trường sống mới.

- Tất nhiên là mọi cá voi đều rất thông minh, Constance vừa nói vừa rẽ vào con đường lên dốc về hướng Santa Monica. Theo một kiểu, thì thậm chí cá voi còn thông minh hơn người nữa, bởi vì não cá voi to hơn nhiều. Nhưng Fluke... ngay từ cái nhìn đầu tiên, tôi đã thấy là nó đặc biệt. Tôi đã dạy cho rất nhiều cá voi mấy năm nay, nhưng Fluke xuất sắc hơn tất cả những con cá voi tôi từng gặp. Nó mới được hai tuổi - tức là trí thông minh tương ứng với năm tuổi ở loài người, vì phần lớn cá voi trưởng thành lúc sáu bảy tuổi. Nhưng trí thông minh của nó phát triển hơn bất kỳ đứa trẻ mười tuổi nào.

Constance tiếp tục kể chuyện xảy ra ở nhà Oscar Slater suốt hôm đầu tiên đó. Cô đã cho Fluke ăn số cá mà Slater mua về. Rồi cô quyết định về San Pedro, trên đường ghé qua bệnh viện thăm ba. Và Constance nhờ Slater chở cô về. Nhưng Slater cứ đứng bên bờ hồ bơi, cái đầu trọc sáng bóng dưới ánh nắng, nhìn cô bằng vẻ mặt lạ lùng...

- Ngày mai tôi sẽ nhờ Thần tiên Biển cả cho chuyên gia đến, Constance nói. Có lẽ họ sẽ quyết định thả Fluke trở về biển. Hay cũng có thể giữ nó một hai ngày. Dù sao, nó đã hoàn toàn bình an vô sự.

Constance đã quay lưng lại hồ bơi và định bước ra xe, thì Oscar Slater kêu lại.

- Khoan đã, Constance à. Có một điều cô cần biết. Một điều liên quan đến ba của cô.

Constance chưa hề có thiện cảm với Oscar Slater. Thật ra, cô chưa hề quan tâm gì đến ông. Cô có cảm giác như phát hiện ra ông lần đầu tiên và nhận ra mình rất có ác cảm với ông.

- Điều gì liên quan đến ba tôi? Cô hỏi.

- Ba của cô buôn lậu. Từ nhiều năm, ông nhập lậu máy ghi âm, radio nhỏ và mọi thiết bị điện tử vào Mêhicô và bán được với giá cao gấp ba bốn lần so với giá đã mua.

Constance không trả lời. Cô không muốn tin những gì Slater nói. Tuy nhiên, đúng là thỉnh thoảng cô có nghe ba mình nói ra những lời khó hiểu. Tất nhiên là cô thương ba, ông đã rất lo cho cô, nhất là từ lúc mẹ cô mất. Nhưng cô không cho ba là một công dân mẫu mực.

- Chuyển chỗ hàng cuối cùng của ông to hơn tất cả những lần trước, Slater nói tiếp. Gồm chủ yếu máy tính bỏ túi, bán được rất cao ở Mêhicô. Tất cả đã chìm cùng chiếc tàu.

Constance vẫn không hiểu ý Oscar Slater muốn nói gì.

- Trong vụ đắm tàu này ba của cô mất ít nhất hai ba chục ngàn đô-la, Slater nói tiếp. Phân nửa số tiền này là của tôi. Tôi và ba cô thực hiện phi vụ này năm mươi-năm mươi. Máy tính bỏ túi không hề gì, mặc dù đang nằm dưới đáy biển; chúng nằm trong công tây nơ không thấm nước. Và tôi muốn lấy lại số hàng này. Tôi muốn tìm ra xác tàu đắm, và cô sẽ giúp tôi!

Giọng rề rề của ông đã trở nên hung dữ.

- Cô và con cá voi sẽ giúp tôi. Cô cũng định làm thế mà, đúng không Constance?

Constance bình tĩnh suy nghĩ trước khi trả lời.

Xét về quan điểm Hoa Kỳ thì ba của cô không hề phạm pháp. Không có luật nào cấm xuất khẩu máy tính bỏ túi hay máy ghi âm, một khi mình đã mua xong. Vậy nếu Slater định gây áp lực cho cô bằng cách đe dọa sẽ tố cáo cảnh sát Mỹ thì ông chỉ mất thời gian mà thôi. Còn chính quyền Mêhicô thì cũng không thể làm gì được vì không hề bắt quả tang thuyền trưởng Carmel.

Vấn đề nằm ở chỗ khác. Ba cô lạc quan và lơ đãng, đã quên mua bảo hiểm cho tàu. Ông cũng không có bảo hiểm y tế và kỳ nằm viện này sẽ tốn hàng trăm đô-la một ngày. Nếu Constance giúp Slater lấy lại được hàng, thì ba cô sẽ nhận được một nửa số tiền lời. Mười hay mười lăm ngàn đô-la, số tiền này không ít khi ta cần thanh toán viện phí.

Ngoài ra, cô cũng không phạm pháp. Constance không có cảm tình với Slater. Càng biết hắn, cô càng ít cảm tình hơn. Nhưng có gì là sai khi giúp hắn lấy lại tài sản của hắn.

- Nên tôi nhận lời, Constance kết thúc khi lái xe rẽ vào vùng đồi. Tình hình đến nay là như thế. Tôi đang cố gắng tập luyện cho Fluke giúp chúng tôi tìm lại xác tàu đắm.

Từ khi rời khỏi đường Thái Bình Dương, Hannibal không nói tiếng nào. Sau đó thám tử trưởng giữ im lặng suốt một phút nữa.

- Thì ra đó là công dụng của dây yên cương mà chị xỏ qua cổ Fluke, cuối cùng thám tử trưởng nói. Chị sẽ cột camera truyền hình vào đó. Cá voi lặn xuống nước sâu hơn và lâu hơn con người. Fluke sẽ đi được diện tích đáy đại dương nhiều hơn trong khoảng thời gian ít hơn, và sẽ có nhiều cơ may hơn để chiếc camera trên lưng cá voi phát hiện ra xác tàu của ba chị.

Constance mỉm cười:

- Còn cậu, thì tôi cho cậu là một người khá thông minh đấy.
- Đâu phải ai cũng có thể thông minh bằng cá voi, Hannibal mỉm cười trả lời.
- Đến lượt cậu, Constance nhìn thẳng vào mắt Babal và nói. Cậu hãy kể cho tôi nghe câu chuyện của các cậu. Tại sao các cậu lại quan tâm đến Fluke như thế. Thật ra các cậu tìm cái gì vậy? Hannibal nghĩ đến người gọi điện thoại vô danh đã hứa trả cho hăng số tiền một trăm đô-la. Thám tử trưởng muốn tỏ ra thắng thắn với Constance y như cô đã thắng thắn nói thật với Ba Thám Tử Trẻ. Và Hannibal nghĩ mình không phản bội lòng tin của ai cả, khi nói ra sự thật.
- Tụi em có một khách hàng, thám tử trưởng giải thích. Em không thể nói tên cho chị, bởi vì chính em cũng không biết. Nhưng người đó đã thuê tụi em và hứa trả thù lao khá cao nếu tụi em tìm lại được con cá voi và thả nó về biển.

- Thả nó về biển à? Constance hỏi. Nhưng tại sao? Để làm gì?

- Em không biết, Hannibal thừa nhận. Ý em nói là em chưa biết.

- Vậy thì các cậu đã làm được một nửa công việc rồi. Các cậu đã tìm lại được Fluke rồi.

Constance đậu xe trước nhà Slater.

- Bây giờ các cậu có thể giúp tôi làm phần việc của tôi, Constance nói thêm.

- Tụi em sẵn sàng, Bob nói. Nhưng bằng cách nào?

- Các cậu biết lặn không?

Có, Ba Thám Tử Trẻ biết lặn. Peter lặn giỏi nhất, nhưng Bob và Hannibal cũng có học qua mấy khoá lặn và có thi.

- Tốt, Constance nói. Vậy ta có thể làm việc chung. Tôi định thả Fluke về đại dương ngay khi có thể. Đúng ra là khi cảm thấy cá voi mẫn tôi đủ để không bỏ đi. Sau đó các cậu sẽ giúp tôi tìm ra chiếc tàu của ba tôi. Được không?

- Đồng ý, Bob và Babal đồng thanh trả lời.

Hai thám tử cho rằng giải pháp như vậy rất hay. Không những Ba Thám Tử Trẻ được nhận tiền thù lao, mà còn được thú vui tìm kiếm một chiếc tàu dưới đáy biển để lấy lại chuyến hàng.

- Vậy thì ta đi, Constance vừa nói vừa mở cửa. Các cậu vào chào Fluke đi.

Con cá voi nhỏ đang ngủ gà ngủ gật trên mặt nước hồ, mắt nhắm và lỗ mũi nằm ngoài nước. Nó thức dậy ngay khi Constance bật đèn dưới nước lên. Cá voi bơi về hướng cô gái, ngẩng đầu lên, vẫy hai cái vây như để biểu lộ sự vui mừng. .

Dường như nó nhận ra ba thám tử. Khi ba bạn quỳ xuống bờ hồ, cá voi đến chào cả ba bằng cách chạm cặp môi ướt vào.

- Úi chà! Peter kêu. Đường như nó nhận ra bọn mình.

- Tất nhiên là nó nhận ra chứ, Constance hơi bực bội nói. Các cậu đã cứu sống nó mà. Làm sao

nó có thể quên chuyện này được?

- Nhưng nó chỉ là...

Bob đoán Peter định nói rằng Fluke chỉ là một con cá voi, và húc cùi chỏ cho Peter im. Rồi Bob nhớ ra rằng Peter không được nghe câu chuyện mà Constance kể trong xe và kéo Peter ra riêng để kể lại cho bạn nghe.

Constance cho Fluke ăn, rồi bắt đầu đeo chân vịt vào. Cô mới xỏ được một chiếc thì quay lại.

Hai người đàn ông bước ra khỏi nhà đi về chỗ Constance. Hannibal nhận ra người đầu tiên theo mô tả của Peter: đó là Oscar Slater.

Còn người thứ nhì... thì Ba Thám Tử Trẻ biết rõ. Rất cao, rất gầy, vai hẹp và dưới con mắt phải có vết nhăn, giống như vết sẹo, thấy rõ mặc dù đèn từ dưới nước hồ bơi chiếu không sáng lắm, đó là thuyền trưởng Carmel giả danh ở San Pedro.

Constance giận dữ nói với Slater.

- Ông đã hứa là không xen vào công việc luyện tập. Tôi không muốn nhìn thấy ông gần hồ bơi khi mà Fluke chưa được dạy xong và chưa sẵn sàng đi tìm xác tàu đắm của ba tôi.

Slater không trả lời. Ông nhìn ba thám tử.

- Máy thẳng nhóc này là ai vậy? Ông hỏi bằng giọng kéo dài.

- Máy thẳng nhóc đó là bạn bè của tôi, Constance lạnh lùng giải thích. Các cậu là thợ lặn. Tôi sẽ cần người giúp thêm và ba cậu bé này đã nhận lời làm việc với tôi.

Slater gật đầu. Hannibal nhận thấy rằng ông không thích sự hiện diện của Ba Thám Tử Trẻ.

Nhưng do Constance cần ba bạn, ông buộc phải chiều theo ý cô gái.

- Còn bạn của ông là ai vậy? Constance hỏi và nhìn người đàn ông cao gầy đứng cạnh Slater.

- Tên tôi là Dunter, ông tự giới thiệu. Paul Dunter. Tôi là bạn thân của ông Slater. Và cũng là bạn của của ba cô, cô Carmel à.

Ông nói thêm với một nụ cười:

- Một người bạn từ Mêhicô.

- Thôi, được rồi.

Hannibal thấy rõ rằng Constance không hề biết cái tên này. Cô chưa bao giờ gặp người đàn ông này. Nhưng nụ cười của ông khi nói “người bạn từ Mêhicô” có nghĩa là cô khỏi phải lo sợ gì.

Ông biết vụ làm ăn của ba Constance và rõ ràng không coi đó là việc xấu.

Paul Dunter vẫn mỉm cười khi quay sang Ba Thám Tử Trẻ.

- Hoá ra các cậu là thợ lặn à? Ông nói. Các cậu làm việc ở Thần tiên Biển cả với cô Carmel à?

- Thỉnh thoảng, Constance trả lời. Khi tôi cần người làm. À xin lỗi: tôi quên giới thiệu.

Hannibal, Bob và Peter.

- Rất vui được biết các cậu.

Ông Dunter cao ngồng bắt tay ba thám tử mà không hề để lộ ông nhận ra ba cậu.
Hoặc ông có trí nhớ rất tồi hoặc ông không muốn Slater biết rằng ông đã từng gặp Ba Thám Tử Trẻ rồi.
Nếu vậy, Hannibal nghĩ bụng, thì có nghĩa Dunter có cái gì đó cần che giấu.
Cái gì?

Chương 7 : KHÚC QUẸO NGUY HIỂM

- Paul Dunter, Hannibal nói khẽ. Vị trí của Paul Dunter trong bộ ghép hình này là ở đâu? Thám tử trưởng tự đặt ra câu hỏi với chính mình, chứ không phải với Bob và Peter. Cả ba đang nóng lòng chờ trước Thiên Đường Đồi Cổ. Constance Carmel - mà ba bạn đã từ giã ngày hôm qua - có hứa là sẽ xin nghỉ một buổi chiều và ghé rước ba bạn bằng chiếc xe tải nhẹ sau bữa ăn trưa.
  - Bởi vì mình chắc là ông có vị trí của ông, Hannibal nói tiếp. Constance chưa hề nghe nói đến Dunter cho đến lúc gặp ông tối hôm qua tại nhà Slater, nhưng ông thì lại có vẻ biết tất cả về hoạt động của ông Carmel tại Mêhicô.
  - Và ông ấy lại rình rập nhà ông Carmel, Bob nói thêm.
  - Đúng, Hannibal đồng tình. Ngoài ra, ông lại là bạn thân của Oscar Slater. Có thể chính ông là người ở trên tàu cùng Slater khi thấy ta cứu Fluke.
  - Một người bạn không được chân thật lắm, Bob nhận xét. Ông không cho Slater biết rằng ông đã gặp bọn mình ở San Pedro rồi.
  - Có một điều chắc chắn, Peter tuyên bố. Ông ấy biết về bọn mình nhiều hơn là bọn mình biết về ông. Ông đã nhận ra ngay bọn mình là Ba Thám Tử Trẻ khi gặp bọn mình lần đầu tiên.
  - Nếu các cậu muốn biết ý kiến mình, Hannibal bắt đầu nói mặc dù không ai yêu cầu, mình nghĩ ông ấy biết tất cả vụ buôn lậu, cơn bão, máy tính bị mất, kế hoạch của Slater về Fluke. Ông ấy biết hết, nhưng không hiểu ông ấy muốn gì.
- Đúng lúc đó, chiếc xe tải nhẹ màu trắng dừng trước cổng. Ba Thám Tử Trẻ lên xe. Hannibal ngồi cạnh Constance. Thám tử trưởng đang cầm trong tay một cái hộp kim loại nhỏ và đưa cho cô gái.
- Hy vọng là đúng cái chị cần.
  - Xong rồi hả?
- Constance có vẻ vui mừng.
- Hannibal gật đầu. Cậu đã thức dậy lúc năm giờ sáng và bỏ cả buổi sáng để thực hiện chỉ thị mà Constance Carmel đưa ra ngày hôm trước. Hannibal chỉ cho Constance cách mở hộp.
- Bên trong có máy ghi âm chạy pin, với micro và loa. Hannibal đã chế tạo sao cho máy ghi âm có thể thu hoặc phát cho dù hộp có đóng kín đi nữa.
- Hannibal đã chạy thử máy trong bồn tắm trước khi Constance đến. Việc ghi âm chạy rất tốt dưới nước, mà không có giọt nước nào lọt vào trong.
- Cậu giỏi điện tử quá! Constance khen.

- Ôi! Em không biết nhiều đâu. Chỉ để cho vui vậy thôi, Hannibal khiêm tốn đáp.
Thật ra Hannibal tin mình là hiện thân của Thomas Edison khi tự chế hay sửa chữa một cái gì đó trong xưởng. Nhưng Hannibal không có tính nói khoác và thích được đánh giá theo kết quả hơn.

Ba Thám Tử Trẻ đã mang theo mặt nạ lặn và chân vịt. Khi đến nhà Slate, ba thám tử thay đồ tắm, rồi ra hồ bơi.

Không thấy Slater và ông bạn Dunter đâu cả.

- Tôi có yêu cầu hai ông phải để cho ta yên, Constance giải thích. Nếu hai ông không chịu, thì tôi...

Constance không nói hết câu.

- Chẳng lẽ chị bỏ cuộc? Bob lo lắng hỏi.

- Tôi không thể, Constance nhún vai trả lời. Ba cần tiền quá. Nhất định phải tìm ra hàng.

- Ba chị thế nào? Peter hỏi thăm.

- Vẫn bệnh. Nhưng ông khỏe lắm. Một người đàn ông Mêhicô thực thụ, Constance tự hào nói thêm. Bác sĩ nghĩ rằng ông sẽ qua khỏi. Mỗi ngày người ta chỉ cho phép tôi vào thăm có vài phút, và ba lại không thể nói chuyện lâu nổi. Mà khi nói, thì ba luôn lặp lại một điều...

Constance xỏ cho xong chân vịt.

- Dù sao các cậu là thám tử mà. Có thể các cậu sẽ hiểu ý nghĩa câu nói. Ba tôi nói: “Coi chừng hai cao kều lớn. Chúng phải thẳng hàng với con.”

Constance thả mình xuống hồ bơi. Fluke bơi thẳng đến chỗ cô gái.

- Cao kều lớn, Babal lặp lại và véo môi dưới. Thẳng hàng với con.

Hannibal nhìn Bob và Peter.

- Các cậu có hiểu gì không?

- Paul Dunter rất giống cái cao kều, Bob trả lời. Có thể thuyền trưởng Carmel muốn Dunter phải thẳng hàng với chị Constance, tức là phải nghe theo chị Constance.

- Câu này không áp dụng cho Slater, ông ấy nhỏ quá, Hannibal nhận xét.

- Nghe khó hiểu quá! Peter kết luận. Ê! Nhìn kìa!

Fluke đang bơi vòng hồ bơi thật nhanh và Constance đang nằm trên lưng con cá voi.

Suốt nửa tiếng, ba thám tử quan sát cô gái và con cá voi chơi với nhau. Thật ra không phải là trò chơi. Bob hiểu rằng thật ra đây là một buổi tập luyện. Constance dạy cho Fluke không phải chỉ tuân lệnh cô, mà đúng hơn là đoán bất cứ động tác, và thậm chí nét mặt của cô và hành động ngay lập tức theo đó.

Tưởng như hai người bạn thân, Peter nghĩ bụng. Gần như hai chị em. Và thân đến nỗi luôn đoán ý nghĩ của nhau, cùng chia sẻ những cảm xúc như nhau và hành động như một người độc

nhất.

Sau khi cho Fluke ăn, Constance đề nghị Ba Thám Tử Trẻ xuống hồ bơi: phải cho Fluke quen với ba cậu và cũng xem ba cậu như bạn.

Lúc đầu, Peter không được bình tĩnh lắm. Cảm giác thật lạ khi bơi cạnh Fluke và cứ bị nó đẩy đẩy như để nói: “Có muốn chơi không?” Con cá voi con to lớn và khoẻ mạnh làm sao! Nhưng cũng rất dịu dàng. Sau một thời gian ngắn, ba bạn cảm thấy thoải mái với nó.

- Giỏi quá. Constance nói khi ba bạn ra khỏi nước. Sự việc tiến triển rất tốt. Bây giờ ta hãy thử máy ghi âm.

Fluke đang thả nổi ở cuối hồ bơi. Constance đã dạy nó chờ ở đó cho đến khi người ta gọi. Cô gái mở hộp kim loại ra, bật máy sang chế độ thu. Rồi sau khi đeo thắt lưng vào, Constance nhảy xuống nước.

Sau một hồi, Fluke cũng lặn xuống theo, vẫn ở cuối hồ bơi nằm dưới đáy.

Ba Thám Tử Trẻ khâm phục quan sát Constance.

“Thật khó tin khoảng thời gian chị ở được dưới nước, Hannibal nghĩ bụng. Và trông chị tự nhiên thoải mái như thím Mathilda ngồi phòng khách vậy.”

Một tay Constance cầm máy thu trước mặt còn tay kia búng ngón tay.

Constance mỉm cười dừng lại, đầu nghiêng sang một bên.

Sau một hồi rất lâu - ít nhất hai phút dài - Constance trở lên mặt nước, hít thở oxy vào.

- Có lẽ được rồi, Constance nói. Để nghe thử xem sao.

Hannibal tua cuộn băng lại, rồi bật máy sang chế độ “đọc”.

Lúc đầu chỉ nghe có tiếng nước khế. Sau đó là một âm thanh có nhịp: đó là tiếng Constance đang búng ngón tay dưới nước.

Tiếng búng ngón tay chấm dứt, rồi tiếng líu lo thánh thót vang lên, cao rồi thấp, liên tục đổi giọng, và luôn đi kèm tiếng cắc cắc, giống bài hát Tây Ban Nha có đệm tiếng castagnettes.

Không phải là tiếng chim kêu líu lo: nó trầm hơn, rung nhiều hơn. Hannibal chưa bao giờ nghe thấy tiếng gì như vậy

Chấm dứt sau một phút, rồi Constance tắt máy.

- Fluke hả? Bob hỏi. Fluke hát cho ta nghe à?

- Hát. Nói. Gọi thế nào cũng được. Constance trả lời. Cá voi liên lạc với nhau bằng âm thanh và tất nhiên là âm thanh lan truyền rất xa dưới nước. Ta chưa bao giờ hiểu được ngôn ngữ của cá voi, nhưng nếu hiểu được, thì chắc chắn là ta sẽ thấy nó rất phức tạp và cũng đầy ý nghĩa giống như ngôn ngữ của ta.

Constance ngưng nói để cởi chân vịt ra.

- Mà ta không bao giờ nghe chúng cãi nhau, Constance nói tiếp - cũng không bao giờ đánh

nhau. Chúng quá văn minh rồi. Và tôi tin chắc chúng không bao giờ nói dối nhau. Chúng quá lý trí rồi. Dù sao, có ngôn ngữ để làm gì, nếu dùng nó để nói ngược lại sự thật?

- Nghe lại đoạn thu được không? Peter hỏi.

- Được, nhưng tôi muốn Fluke phải nghe trước đã.

Hannibal tua lại cuộn băng. Constance quỳ xuống, đặt hộp kim loại dưới nước. Ba Thám Tử Trẻ quan sát Fluke.

Con cá voi đang nằm bình yên dưới đáy nước. Nhưng đột nhiên nó rung lên. Vây nó dựng lên. Nó băng phốc qua hồ bơi để tiến lại gần. Bob cảm giác như nó đang mỉm cười, giống lúc ba thám tử đã cố cứu nó.

Fluke bơi chậm lại. Khi đến cái hộp kim loại, nó lưỡng lự. Rồi nó cọ nhẹ môi vào đó.

- Hay quá, Constance nói rồi rút cái hộp về. Fluke ngoan quá. Fluke bé bỏng dễ thương quá.

Constance mỉm cười thích thú ném cho Fluke một con cá. Con cá voi đón con cá đang bay.

- Đó là điều tôi muốn kiểm tra, cô gái nói. Tôi nghĩ là được. Nếu Fluke bỏ ta đi xa quá, thì ta sẽ có thể gọi nó về bằng cách cho nó nghe tiếng nói của chính nó dưới nước.

- Em có thể làm đoạn thu dài hơn, nếu chị muốn,

Hannibal đề nghị. Thâu lại một đoạn nhiều lần, nối đầu này vào đuôi kia. Như vậy sẽ có một đoạn nói dài nửa tiếng thay vì một phút.

- Sáng kiến rất hay! Constance nói khi trả hộp lại cho Hannibal. Bây giờ tôi sẽ đi thăm ba ở bệnh viện. Trên đường đi tôi sẽ đưa các cậu về Thiên Đường Đồ Cổ.

Constance để xe trước nhà. Peter trở về chỗ ngồi phía sau xe. Còn Bob và Hannibal ngồi trước với Constance.

Cho đến khúc quẹo đầu tiên, thì đường hoàn toàn bằng phẳng, sau đó đường xuống khá dốc.

Hannibal cho rằng Constance lái hơi nhanh. Tại sao chị không chịu thắng lại khi gặp khúc

quẹo? Bình thường Constance lái xe cẩn thận và khéo léo hơn. Bây giờ cứ cua với tốc độ cao, tưởng như chị định dành chiếc cúp trong cuộc đua xe.

Rồi đột nhiên Hannibal nhận thấy Constance đang dốc hết sức mình để đạp thắng. Bàn đạp thắng nằm sát sàn xe.

Đang đến một khúc quẹo vuông góc. Mà xe tải nhẹ đang phóng tới như một con ngựa bất kham nổi khùng. Thay vì chạy chậm lại, xe đi càng nhanh hơn.

Constance cầm thắng tay kéo. Xe vẫn không chậm lại. Constance kéo thắng đến cùng. Đồng hồ vận tốc chỉ một trăm... một trăm hai...

- Có phải... có phải thắng không ăn nữa không? Bob lo sợ hỏi.

Constance gạt đầu rồi vớ hộp số.

- Rất tiếc, Constance nói. Xe hoàn toàn không còn thắng nữa.

Constance sang số lui đột ngột, thử vận dụng đến thẳng mô-tơ. Hannibal cảm thấy xe lắc lư như tàu gặp bão to, nhưng khi liếc nhìn đồng hồ thì thấy rằng vận tốc không hề giảm.

Thẳng phía trước, nơi con đường rẽ sang phải, có một ngôi nhà cũ ngay giữa khuôn viên có cây.

Và có tường rào đá bao quanh.

Với vận tốc này, Hannibal tự nhủ, không có hy vọng gì là xe sẽ queo kịp.

Xe sẽ tiếp tục chạy thẳng và đâm vào tường.

Chương 8 : BA KẺ BỊ TÌNH NGHỊ

Constance cho xe ra ngay giữa đường. Rồi sang lần xe bên trái. Nếu có xe khác đến, thì sẽ không thể nào tránh được tai nạn và hai xe sẽ biến thành một đồng sắt vụn duy nhất.

Cũng may là trước mặt không có gì. Chỉ có bức tường đá bằng phẳng y như vách đá.

Hannibal và Bob đạp tỳ chân mạnh vào phía trước chờ đợi cú va, cú sốc,...

Constance rẽ sang phải, đồng thời chuyển sang chạy lui.

Hannibal vẫn thấy bức tường đang lao tới mình, nhưng bây giờ theo hình xiên. Tất cả xảy ra quá nhanh đến nỗi Hannibal không tin chắc những gì mắt thấy. Bây giờ bức tường lại xa ra, trong giây lát biến mất phía sau khung kính cửa sổ, rồi xuất hiện lại cách cửa xe vài phân.

Động cơ đang gầm lên. Bob và Hannibal bám thật chặt vào ghế, để không bị văng trúng

Constance.

Constance Carmel vẫn quay tay lái hết cỡ sang bên phải. Lốp xe hét lên như còi xe cảnh sát khi trượt trên mặt đường nhựa.

Constance bẻ tay lái trở về.

Xe tải nhẹ chạy thêm được khoảng mười mét, rồi cuối cùng dừng lại rung mạnh. Động cơ chết hẳn.

Suốt một phút không ai nói gì. Constance úp mặt xuống tay lái, hít thở thật sâu như sau một chuyến lặn lâu dài.

- Thôi, Constance nói bằng một giọng khàn khàn nhưng vững vàng. Ta hãy xuống xe xem sao. Phải xuống phía bên Bob. Cửa xe bên tôi bị kẹt rồi.

Bob bước xuống xe, nhưng suốt một hồi Bob phải vịn vào xe tải nhẹ để không bị ngã. Đôi chân không chịu được Bob. Thật ra, Bob không cảm nhận được đôi chân mình nữa.

Rồi Bob nhớ đến Peter.

Bob chạy ra sau xe, mở cửa xe ra.

Peter nằm dài cuối thùng xe, mặt úp xuống, dang hai tay hai chân ra như con sao biển và không động đậy.

- Ê Babal ơi! Lại đây nhanh! Bob la lên.

Bob vừa kêu vừa leo lên thùng xe, rồi Hannibal lên theo. Cả hai quỳ xuống bên cạnh Peter, Bob nâng nhẹ cổ tay bạn lên, tìm mạch.

Peter động đậy nhẹ, rồi mở mắt ra.

- Hãy cho mình biết xem mình còn sống hay đã chết rồi, Peter thì thầm.

- Chắc là còn sống, Bob trả lời và mỉm cười nhẹ nhõm. Mạch và tính hài hước của cậu vẫn còn

nguyên vẹn.

- Tính hài hước hả? Cậu phải điên mới nói đến tính hài hước sau một cuộc chạy đua như thế này!

Peter lăn sang một bên, rồi ngồi lên, sờ mó tay chân xem tứ chi còn nguyên vẹn hay không.

- Bộ các cậu bị làm sao vậy? Bị nổi điên lên hay đang luyện để tham dự cuộc đua xe Monte Carlo?

Hannibal lắc đầu. Chắc chắn Peter đã không vui vẻ gì khi bị lắc qua lắc lại mà không hề biết chuyện gì đang xảy ra.

- Mình nghĩ có kẻ phá bộ thẳng - thám tử trưởng nói.

- Cố ý hả? Peter vừa mới đứng dậy và hỏi.

- Ta hãy kiểm tra xem đi. Bob đề nghị.

Ba Thám Tử Trẻ nhanh chóng nhận thấy Hannibal không lầm. Constance đã mở capô lên. Khi đến cùng Constance, ba thám tử thấy rằng các ống nối thẳng chân và thẳng tay đã bị cưa đôi.

- Có lẽ người ta đã làm việc này trong khi xe đậu trước nhà Oscar Slater, Hannibal đoán. Người ta đã thừa thời gian để ra tay.

- Đúng, nhưng người ta là ai? Constance hỏi.

Đây là một câu hỏi mà thám tử trưởng chưa thể trả lời nổi. Để giải đáp câu hỏi này, sẽ cần phải suy nghĩ lâu và kỹ.

Hannibal đắm mình vào suy luận suốt hai tiếng tiếp theo đó, trong khi Constance gọi những người bạn Mêhicô đến với xe cẩu, rồi chở Ba Thám Tử Trẻ về Thiên Đường Đồ Cổ trước khi đi San Pedro.

Nhưng thám tử trưởng không thể tập trung đầu óc cho chính xác khi chưa ngồi vào cái ghế xoay, ngay trong bộ tham mưu mật. Tại đó, Hannibal bắt đầu suy luận thành tiếng, để Bob và Peter cùng theo dõi và nếu cần thì góp ý kiến.

- Có kẻ không muốn ta tìm ra xác tàu đắm của thuyền trưởng Carmel, thám tử trưởng nói. Kẻ này sẵn sàng ám sát ta hồi chiều nay, hay ít nhất gây một vụ tai nạn đủ nghiêm trọng để ngăn cản chị Constance và ta thực hiện kế hoạch tìm kiếm và thu hồi hàng.

Thám tử trưởng véo véo môi dưới và giữ im lặng suốt một hồi.

- Mình thấy có ba khả năng, Babal nói. Nhưng vẫn còn có thể có những khả năng khác nữa.

Hannibal đưa ngón cái mập tròn thẳng đứng lên.

- Một. Oscar Slater. Nhưng Oscar Slater có lợi khi tìm lại xác tàu. Ngoài ra tất cả những gì ông đã làm từ trước đến giờ: bắt cóc con cá voi, thuyết phục chị Constance luyện tập dạy dỗ con cá voi, cho thấy ông rất muốn ta thành công.

Hannibal dừng nói.

- Ta hãy chuyển sang số hai.

Một cái ngón trở cũng mập tròn không kém hiện lên bên cạnh ngón cái.

- Paul Dunter. Ta biết gì về hắn? Khi ta gặp hắn ở San Pedro, hắn đã biết tên ta. Hắn biết ta là Ba Thám Tử Trẻ. Từ đâu hắn biết được?

Không ai trả lời.

- Paul Dunter đã kể cho ta nhiều chuyện tầm phào, và giả vờ làm ba của chị Constance, - Hannibal nói tiếp. Nhưng hắn cũng đã nói với ta nhiều chuyện thật. Hắn đã nói rằng thuyền trưởng dẫn Oscar Slater đi đánh cá khi tàu bị đắm. Không, chính xác hơn, thì...

Hannibal cố nhớ ra.

- Hắn đã nói rằng thuyền trưởng đưa Oscar Slater về sau một chuyến đánh cá ở California Baja, thì tàu bị chìm.

Bob và Peter biết rằng Hannibal nói đúng. Hannibal luôn đúng khi nhớ lại chính xác những gì một người nào đó đã nói.

Hannibal bất động một hồi, rồi cầm ống nghe điện thoại lên quay số.

- Alô, giọng của Constance vang ra từ loa.

- Em Babal đây.

- Chào Babal. Khoẻ không? Nghe giọng cậu lo âu quá.

- Không phải lo âu mà là thắc mắc.

- Thắc mắc à? Cậu mà thắc mắc hả?

- Có một hai câu hỏi em muốn hỏi chị.

- Hỏi đi.

- Khi tụi em đưa chị tắm danh thiếp ở văn phòng chị tại Thần tiên Biển cả, thì chị có đưa cho ai khác xem không? Hay chị có nói với ai khác về tụi em không?

- Không với ai cả.

- Chị làm gì với danh thiếp?

- Có lẽ tôi bỏ lại trên bàn làm việc.

- Có ai có thể nhìn thấy không?

- Tất nhiên là có. Văn phòng đó có nhiều người ngồi và không bao giờ khóa.

- Vậy bất kỳ ai, hay gần như bất kỳ ai, đã nhìn thấy tụi em vào văn phòng chị đều có thể chờ chị đi rồi vào đó đọc tắm cạc.

- Tôi nghĩ là đúng. Chính tôi cũng không nhìn danh thiếp của cậu cho đến lúc các cậu đi rồi. Khi đó tôi...

- Khi đó chị lo cho Fluke và chị đã đến nhà Oscar Slater để kiểm tra xem nó có bị sao không.

- Đúng. Sao cậu biết?

- Tụi em đang ở ngoài bãi đậu xe khi chị đi ra.
- Thật à? Vậy thì tôi đã xem cán cậu. Cậu còn một câu hỏi khác hả Babal?
- Về cha của chị. Khi bác dẫn Oscar Slater đi California Baja để bán máy tính...
- Vâng?

- Bác đi được bao lâu rồi mới gặp bão và bị mất tàu?

Im lặng ở đầu dây bên kia. Constance đang cố nhớ ra.

- Tôi không biết, cuối cùng cô gái trả lời. Các cậu biết không, khi đi làm việc, tôi không về San Pedro: xa quá. Tôi ở cùng một người bạn ở Santa Mônica. Thường thì tôi về San Pedro mỗi thứ hai. Đó là ngày nghỉ của tôi. Nhưng hôm đó tôi có chuyện phải đi San Pedro. Nên tôi đã không gặp ba từ hai tuần lễ rồi, có người gọi điện thoại từ bệnh viện và thông báo...

Constance Carmel không nói được tiếp. Cô đang nhớ lại cú sốc.

Hannibal thông cảm chờ Constance nói tiếp.

- Tôi hiểu ý cậu rồi, Constance nói bằng giọng mạnh mẽ trở lại. Ba tôi và Oscar Slater có thể đi biển suốt thời gian đó mà tôi không hay.

- Cũng có thể chứ, đúng không?

- Cậu nghĩ điều này quan trọng à?

Có, Hannibal nghĩ thế. Khi Constance gác máy xuống rồi, thám tử trưởng suy nghĩ suốt vài phút. Thuyền trưởng Carmel và Oscar Slater có đi đến California Baja không? Có phải hai người đang trên đường về thì gặp bão không? Hannibal phải kiểm tra cho chắc. Nhưng bằng cách nào?

Hannibal nhìn Peter.

- Cậu nghĩ sao về một chuyến đi chơi ngắn đến Malibu?

- Sẵn sàng.

Peter đã đứng dậy ngay.

- Đây là điều có lý đầu tiên mà cậu nói ra từ lâu lắm rồi.

- Còn Bob?

- Mình đồng ý.

Bob đoán được những gì Hannibal định làm và nghĩ rằng đó là một sáng kiến hay. Nhưng Bob suy nghĩ về những gì thám tử trưởng đã nói trước đó.

Babal đã nói là có bị kẻ tình nghi khả dĩ.

Và thám tử trưởng mới nói ra hai tên.

Oscar Slater.

Và Paul Dunter.

- Khoan đã, Babal ơi. Bob nói. Kẻ tình nghi thứ ba mà cậu nói là ai vậy?

Nhưng thám tử trưởng đã mở cửa sập lên rồi.

Hannibal biến mất xuống đường hầm, không trả lời câu hỏi của Bob.

Chương 9 : ALFRED HITCHCOCK GIÚP ĐỠ

- Cơm nâu, - Hoang Van Dong hãnh diện thông báo.

Hoang Van Dong là gia nhân kiêm tài xế, kiêm bảo vệ, kiêm người làm vườn, kiêm người giúp việc của Alfred Hitchcock. Hoang Van Dong đặt xuống bàn tiền sảnh một tô to bốc hơi và mỉm cười với Ba Thám Tử Trẻ.

- Rất lành mạnh, Hoang Van Dong bình luận. Nhiều vitamin tự nhiên. Không có hoá chất. Không chất bảo quản.

“Và chắc là cũng không có vị”, Peter nghĩ bụng và cúi xuống ngửi thử.

Peter gần như tiếc nhớ cái thời mà Dong chuẩn bị bữa ăn từ các buổi quảng cáo truyền hình tối. Pizza đông lạnh và cá cắt thành hình vuông, cũng đông lạnh. Vẫn còn hơn những gì Dong nấu sau khi xem truyền hình buổi chiều.

Dong đã tìm ra một bậc thầy về chế độ ăn uống lành mạnh diễn thuyết về rau cải hữu cơ và nước cà rốt tự nhiên.

- Có ai muốn ăn cơm nâu tự nhiên không? Alfred Hitchcock hỏi.

Do không thấy ai trả lời, ông múc một đĩa đầy cho mỗi thám tử.

Cả ba đang ngồi trong phòng khách rộng mênh mông nhà ông Hitchcock. Một bên cửa sổ kính rộng nhìn ra Thái Bình Dương. Ngôi nhà ở Malibu này xưa kia là một nhà hàng tên là Charlie.

Ông Alfred Hitchcock đã mua lại bằng tiền làm phim. Dần dần ông đã cho sửa đổi nhà lại.

- Cậu không để ý thấy gì khác so với lần cậu đến đây cuối cùng à? Alfred Hitchcock hỏi Hannibal.

Hannibal nhìn quanh gian phòng rộng lớn xưa kia là phòng ăn chính của nhà hàng.

- Bác đã cho làm lại sàn nhà. Và... bác đã mua cái ghế xích đu mới.

Ông Alfred Hitchcock gật đầu hài lòng.

- Không hẳn là mua. Trường quay phim tặng tôi. Đó là ghế đu tôi đã dùng cho bộ phim cuối cùng. Cậu có nhớ cảnh bà già bị bóp cổ bằng móc áo không?

Hannibal nhớ rất rõ. Bà già ngồi trong cái ghế đu này và tên lạ mặt đã lén lút đến gần từ phía sau lưng.

Hannibal tự hỏi không hiểu một món đồ lưu niệm như thế làm gì trong ngôi nhà này. Nhưng thám tử trưởng đã quen với những sáng kiến kỳ quặc của Alfred Hitchcock.

Thật ra Hannibal rất vui mừng rằng nhà điện ảnh có tính khác người như vậy. Nếu không, ông đã không sẵn lòng chịu bỏ việc riêng của ông để lắng nghe - và có khi giúp đỡ - Ba Thám Tử Trẻ.

Ông đã rất vui khi thấy ba cậu bé đến nhà vào cuối giờ chiều. Ông đã chăm chú chịu khó ngồi nghe ba bạn tường thuật lại cuộc điều tra cuối cùng này.

Sau đó, không chờ Hannibal nhờ giúp, ông đã bước sang phòng làm việc và gọi điện thoại đi mấy chỗ. Bây giờ ba thám tử đang nóng lòng chờ đợi kết quả của những cú gọi điện thoại đó, bởi vì ông Aured Hitchcock có khả năng xin được một số thông tin quan trọng để dàng hơn Ba Thám Tử Trẻ.

Peter dừng cảm bắt đầu ăn đĩa cơm nâu của mình.

Peter xúc một thìa to và tiến hành nhai.

- Cậu Crentch thích cơm nâu à? Dong hỏi.

- Dạ... ờ ờ.... Peter trả lời, cũng... cũng là lạ và hấp dẫn.

Dong tức giận lên.

- Cơm nâu không lạ và hấp dẫn. Đó là thực phẩm bổ dưỡng. Thức ăn hấp dẫn không tốt cho bao tử đâu. Thầy đã nói thế trên truyền hình.

- Nếu thức ăn không hấp dẫn, Bob phản đối, thì sẽ không ai muốn ăn. Và nếu không ăn, thì con người ta sẽ chết mất.

- Cậu nói thế bởi vì cậu nghĩ sai, Dong nghiêm khắc đáp. Nghĩ sai sẽ gây hoạt động dịch vị sai. Hậu quả: cậu sẽ bị loét dạ dày.

- Có lẽ ông nói đúng. Bob nhượng bộ trả lời.

Bob cũng tiến hành nhai cơm nâu, cố gắng không nghĩ “sai”.

- Bộ phim mới của bác tiến triển thế nào? Hannibal hỏi.

Thám tử trưởng muốn thay đổi chủ đề: nuốt đồng cơm này cũng đủ cực nhọc, không cần phải bàn tán thêm về nó làm gì cho mệt thêm.

- Tôi cho là tốt... Alred Hitchcock trả lời.

Tiếng chuông điện thoại reng lên.

Nhà điện ảnh đứng dậy khỏi bàn, bước vào văn phòng.

Ba Thám tử Trẻ nghe ông Hitchcock nhắc máy, rồi trả lời.

Cuộc nói chuyện có vẻ như bất tận, bởi vì ba bạn không thể nghe người ta đang nói gì.

Peter quá chăm chú lắng nghe, nên ăn hết đĩa cơm mà không hay biết.

- Thêm cơm nâu nhé?

Dong nở một nụ cười khích lệ và đưa tay ra lấy đĩa của Peter.

- Không! Peter hét lên và lấy đĩa về trước khi Dong kịp xúc cơm đầy vào. Dạ không, cảm ơn. -

Peter nói thêm với giọng lịch sự hơn. Ngon lắm nhưng...

Peter ngưng kịp thời. Có thể thức ăn ngon cũng khiến ta suy nghĩ “sai” giống như thức ăn hấp dẫn!

- Rất lạnh mạnh và bổ dưỡng, Peter chỉnh lại. Nhưng cháu no rồi ạ.

Rồi Peter quay lại nhanh, vì ông Alfred Hitchcock đang bước trở ta, cầm tờ giấy trong tay.

- Tôi có được vài thông tin, ông vừa nói vừa nhìn xuống tờ giấy, nhưng không biết có giúp gì cho cuộc điều tra của các cậu không.

- Bác biết được những gì? Hannibal nóng lòng muốn biết hỏi ngay.

- Tôi vừa mới nói chuyện với cục xuất nhập cảnh ở La Paz tại California Baja. Thuyền trưởng Diego Carmel và Oscar Slater đã vào La Paz trên chiếc tàu Constance May măn ngày 10 tháng 2. Hai người ở lại cảng hai ngày, rồi ra đi ngày 12 tháng 2.

Hannibal chau mày và nghiêng đầu.

- Cám ơn bác, thám tử trưởng nói. Con bão diễn ra ngày 17 tháng 2. Có nghĩa hai người rõ ràng đang trên đường về và đang đi về San Pedro khi xảy ra thảm hoạ.

Thám tử trưởng nhìn Bob và Peter.

- Và do đúng hai người có đi Mêhicô, Hannibal nói, thì cũng có nghĩa, ít nhất mình nghĩ thế, là họ có chuyển hàng máy tính định nhập lậu...

Hannibal quay sang Alfred Hitchcock.

- Hoặc có gì đó trục trặc và họ không dỡ hàng xuống được, hoặc Oscar Slater đã nói láo với Constance rằng máy tính vẫn còn trên tàu, khi tàu bị đắm. Bác nghĩ sao ạ?

- Tôi nghĩ cậu suy luận một cách xuất sắc, Babal à, ông Alrred Hitchcock mỉm cười trả lời. Vụ án này càng lúc càng trở nên kỳ lạ... do đó càng lúc càng hấp dẫn hơn.

Chương 10 : GÃ CAO KÈU KHÔNG MẶT

- Cháu nghĩ là sẽ được hả? Thím Mathilda hỏi.

Hannibal nhìn cái máy giặt cũ đặt ngay giữa xưởng sửa chữa vặt ở Thiên Đường Đồ Cổ. Chú Titus đã mang nó về hôm qua. Lớp sơn vàng khè quá nứt, làm Hannibal nhớ đến một tờ giấy nhám được ủi lại. Có lẽ động cơ cũng không còn mới lắm.

- Cháu sẽ thử, thím Mathilda à, - Hannibal hứa. Cháu sẽ bỏ một ngày làm thử.

Thím Mathilda mỉm cười. Một bên là thằng bé này - cháu của bà - Hannibal Jones, và một bên là cái máy giặt không dùng được nữa: hãy ghép chung lại với nhau, thế là ra một sự kết hợp lý tưởng. Một công việc và một người để làm việc. Theo thím Mathilda, đó là sự kết hợp lý tưởng.

- Tốt lắm, Babal à, thím Mathilda tán thành. Thím đi chuẩn bị bữa ăn cho cháu đây...

Phải ở lại Thiên Đường Đồ Cổ cả ngày không hề làm phiền gì Hannibal. Một mặt thì Hannibal được trả tiền công, mặt khác, nếu làm việc hôm nay, thì ngày mai sẽ nghỉ được.

Hai thám tử kia cũng suy nghĩ như vậy: Bob làm việc ở thư viện, còn Peter thì cắt cỏ vườn nhà.

Cả ba nóng lòng chờ đợi ngày mai.

Sáng mai, cả ba sẽ gặp Constance ở vịnh đá mà cô đã chỉ định. Mấy người bạn Mêhicô của cô sẽ chở Fluke đến bằng xe cầu. Rồi Constance và ba thám tử sẽ tiến hành tìm xác tàu.

Trong vòng một tiếng, Hannibal đã tháo hết những con vít sét rỉ và lấy động cơ máy giặt ra. Hannibal đưa cái máy lên bàn thợ. Nó cũng không hư nhiều như Hannibal sợ. Đó là một động cơ kiểu cũ, sản xuất sau chiến tranh, ít nhất cũng ba mươi năm. Thời đó người ta chế tạo cái gì cũng chắc chắn.

Trước hết phải có một dây curoa mới. Hannibal sẽ tự chế ra một dây. Hannibal bắt đầu tìm một dây cao su còn chắc.

Đột nhiên Hannibal dừng tay vì quá bận bịu với cái máy giặt nên Hannibal không để ý thấy bóng đèn đỏ đang chớp chớp phía trên bàn thợ. Có nghĩa là điện thoại đang reng trong bộ tham mưu.

Bình thường thì Hannibal không phải là người nhanh nhẹn. Nhưng lần này, trong vòng không đầy nửa phút, Hannibal đã kéo tấm lưới ra, nhét cái thân mập tròn vào trong ống, đẩy cửa sập lên, nhảy vào xe lán y như nút chai sâm banh rồi nhấn ống nghe điện thoại.

- Alô, Hannibal Jones nghe đây, thám tử trưởng hỗn hển nói.

- Chào cậu Jones, giọng nói kéo dài để nhận ra, nói. Tôi gọi để hỏi thăm xem cuộc điều tra về con cá voi đến đâu rồi.

- Rất vui được nghe tiếng của ông, Hannibal trả lời. Cuộc điều tra tiến triển tốt. Tôi xin hân

hạnh báo ông rằng ngày mai, vào lúc bảy giờ sáng, Fluke - ý tôi muốn nói con cá voi - sẽ được trả về với đại dương và chúng tôi sẽ hoàn thành xong nhiệm vụ.

Có hồi im lặng lâu dài.

- Alô? Hannibal kêu. Alô?

- Đây là một tin vui, cậu Jones à, người đầu dây bên kia nói. Cậu thật đáng được khen.

- Cảm ơn ông.

- Và tất nhiên là đáng nhận tiền thưởng. Tôi có đề cập đến số tiền một trăm đô-la, đúng không nào?

- Dạ đúng. Nếu ông cho tôi biết tên và địa chỉ, thì tôi sẽ gửi ông hoá đơn cùng tấm hình con cá voi đang ở ngoài biển, để chứng minh chúng tôi đã hoàn thành công việc.

- Không cần. Tôi tin lời cậu. Thật ra tôi phải đi khỏi thành phố vài tuần. Nếu ta có thể hẹn gặp nhau tối nay, thì tôi sẽ trả một trăm đô-la ngay, như vậy đơn giản hơn.

- Ông quá tử tế.

Hannibal chỉ có thể nhận lời đề nghị này, nhưng vẫn thắc mắc: tại sao người đàn ông này không muốn nói tên? Tại sao ông sẵn sàng tin lời Ba Thám Tử Trẻ và thanh toán mà không hề có chứng cứ gì rằng ba thám tử nói thật.

- Tôi phải gặp ông ở đâu và khi nào?

- Cậu có biết công viên Burbank không?

Hannibal có biết chỗ đó, là nơi xưa kia người dân Rocky thường đến dạo chơi. Ngay giữa có một kiôt nhạc và tối chủ nhật, có dàn nhạc đến đó chơi những bản hành khúc Sousa và những bài hát nổi tiếng của Gilbert và Sullivan.

Nhưng thành phố Rocky đã mở rộng sang hướng khác. Khu Burbank đã bị lãng quên. Công viên vẫn còn, nhưng không được chăm sóc nữa: nó chỉ còn là những đường mòn đầy cỏ cây mọc quăn vào nhau. Từ nhiều năm, không còn dàn nhạc nào chơi ở đó nữa và không còn ai dám lãng vãng vào công viên khi trời đã tối.

- Tám giờ tối nay, người đầu dây bên kia nói tiếp. Không cần dẫn bạn theo. Cậu hãy đến một mình, cậu Jones à. Tôi sẽ chờ gần kiôt nhạc.

- Thưa ông... Hannibal định nói.

Thám tử tưởng muốn hỏi một địa điểm gặp tốt hơn, nhưng bên kia đã gác máy.

Hannibal ngồi bất động một hồi, mắt nhìn trần trần phía trước mặt. Người đàn ông yêu cầu Hannibal đến một mình. Điều này khiến Hannibal hết sức nghi ngờ.

Thám tử trưởng lại nhắc máy lên gọi cho Bob và Peter, kể lại cuộc đàm thoại lạ lùng và cho biết địa điểm hẹn lạ lùng mà thân chủ đã chọn. Rồi Hannibal trở ra xem cái máy giặt.

Đến năm giờ, động cơ máy giặt đã được sửa xong và đưa về vị trí bằng những con vít mới tinh.

Hannibal gọi thím Mathilda và bật máy giặt lên.

Lúc đầu có tiếng ù ù, rồi thùng giặt bắt đầu xoay càng lúc càng nhanh. Máy rung lên và lắc lư, nhưng nó làm việc. Thím Mathilda đành phải thừa nhận như thế.

- Babal, cháu giỏi quá. Giỏi và chịu khó. Trừ những lúc cháu phung phí thời gian để giải những câu đố nào đó. Thím sẽ cho cháu ăn kem đậu tráng miệng.

Sau bữa ăn tối, và sau khi nuốt nhanh món kem đậu (mặc dù đó là món khoái khẩu của Hannibal), thám tử trưởng lấy xe đạp đi về phía bên kia thành phố.

Tối hôm đó công viên Burbak đối với Hannibal cũng dễ sợ y như rừng rậm Amazone. Hannibal xuống xe, lấy viên phấn trắng ra khỏi túi, và vẽ dấu ? trên lề đường.

Đây là cái mẹo mà Ba Thám Tử Trẻ thường dùng. Mỗi thám tử luôn có phấn trên người. Phấn của Hannibal màu trắng; của Bob màu xanh lục; còn Peter thì màu xanh dương. Ba bạn đã chọn dấu ? để đánh dấu lộ trình của mình không phải vì dấu này có trên danh thiếp, mà vì nó có vẻ vô tình nhất. Khi thấy dấu ? trên tường, không ai để ý cả. Người ta chỉ nghĩ có một đứa trẻ vẽ nó không có mục đích gì rõ ràng.

Hannibal tìm thấy lối đi dẫn vào bên trong công viên. Nói một lối đi là nói hơi quá: đúng hơn là một con đường mòn đầy cỏ dại có cột đèn và bụi cây mọc hai bên. Hannibal dắt xe đạp tiến tới, dừng lại thường xuyên để vẽ những dấu? khác trên cây hoặc trên những băng ghế bị hư hỏng dọc đường.

Hannibal không hề điên khùng. Thậm chí Hannibal là người logic và lý trí nhất có thể tưởng tượng được. Đối với Hannibal, bụi cây là bụi cây. Có thể trở thành một cái gì đó khác - chỗ trốn chẳng hạn - nhưng, lúc đầu, thì là bụi cây mà thôi.

Tuy nhiên, vừa tiến sâu vào công viên bỏ hoang, Hannibal càng cảm giác rằng mọi vật quanh mình đều sống động lên, trở nên hù dọa, đang toan nín lấy mình. Cành cây giống như những cánh tay cong queo, nhánh cây như những ngón tay khoằm tìm cách bấu vào cậu để lôi cậu vào bóng đêm.

Cuối cùng Hannibal nhìn thấy kiốt nhạc. Mái kiốt đã bị sụp đổ. Cỏ dại mọc đầy bên trong, làm cho nền nứt ra. Hannibal tựa xe đạp vào cột rồi vẽ thêm một dấu ? trên một ván gỗ mục.

- Cậu Jones.

Hannibal giật mình mạnh đến nỗi xém làm ngã xe đạp. Mắt Hannibal cố nhìn vào bóng tối. Nhưng không có ai quanh đó cả.

- Vâng? ... cuối cùng thám tử trưởng hỗn hển trả lời.

Tiếng kêu rít hồi âm. Có người đang bước đi trên cỏ, Hannibal thầm nghĩ. Người đó chỉ còn cách một mét, cuối cùng Hannibal mới thấy được hình bóng của người gọi điện thoại bí ẩn.

Ông cao lớn, đội mũ phớt, vành nón sụp xuống tai. Hannibal không thấy mắt ông. Còn khuôn

mặt ông, nếu có, không thể thấy rõ nổi: trông giống như tấm hình chụp khi máy bị động đậy. Chỉ có một điều chắc chắn: người này hết sức cao lớn. Ông mặc áo blouson và vai ông có vẻ to rộng, hai cánh tay mạnh mẽ đến nỗi tưởng như con đười ươi giả làm người.

- Mời cậu bước tới, ông nói, để tôi trao cho cậu cái cậu đến lấy.

Hannibal bước tới. Ngay lập tức hai tay người đàn ông chụp lấy vai Hannibal. Thám tử trưởng cảm thấy mình bị ép phải quay người lại. Một cánh tay đè vào cổ và kéo đầu Hannibal ra phía sau. Hannibal cố chụp lấy cánh tay. Ngón tay Hannibal bấu vào cánh tay của kẻ tấn công. Thám tử trưởng không thấy sức cản. Cũng giống như ấn ngón tay vào bông gòn.

Rồi cánh tay kia của Hannibal bị bẻ ra phía sau lưng, giữa hai bả vai. Bàn tay xương xẩu của gã đàn ông thộp vào cổ Hannibal.

Thám tử trưởng không thể chống cự được nữa. Cậu không thể tự vệ được nữa. Gã đàn ông đã ép được cậu trong tư thế thua.

- Bây giờ cậu sẽ làm đúng y như lệnh tôi, cậu Jones à.

Hannibal cảm thấy hơi thở của gã đàn ông phả vào tai mình.

- Rõ chưa, cậu Jones?

Hannibal cố gật đầu. Nhưng không được.

- Bởi vì nếu cậu không thi hành đúng lệnh tôi, giọng kéo dài nói tiếp, thì chính tôi sẽ hành hình cậu!

Chương 11 : CÁC THÁM TỬ ĐẾN CỨU

Hannibal thực hiện đúng y lệnh. Cậu lần theo lối đi ra xa khỏi kiốt. Do không phải là ngã mà cậu đến và Hannibal hối tiếc không được vẽ một dấu ? trên cây, vì không thể lấy phần ra khỏi túi.

Gã đàn ông vẫn giữ chặt cánh tay phải của Hannibal giữa hai bả vai và đẩy Hannibal đi.

Cả hai ra đến một con đường chạy dọc theo công viên.

Gã đàn ông vẫn cầm chặt cổ tay Hannibal và mở cốp một chiếc xe cũ ra.

- Vào đây! Hẩn ra lệnh.

Hannibal nhìn hai hướng. Không thấy ai cả, không có ai để Hannibal có thể kêu cứu.

Bằng một động tác nhanh, Hannibal vùng cánh tay ra. Nhưng vẫn chưa thoát được. Cái ngực to tướng và mềm ẻo của tên cao kều tựa vào lưng Hannibal và đẩy cậu ra phía trước. Thêm một giây nữa là Hannibal sẽ mất thăng bằng: cậu sẽ bị ngã nhào đầu vào cái cốp xe đang mở.

- Aaaa!

Hannibal rên lên một tiếng. Chân cậu mềm nhũn ra. Thám tử trưởng ngã xuống đất như thể đột nhiên ngất xỉu. Hannibal nằm bất động úp mặt xuống đất. Khi cong chân lại, Hannibal đã rút phần ra khỏi túi. Bây giờ Hannibal cầm phần trong tay phải.

Chỉ cần chốc lát để vẽ một dấu ? dưới xe, trong khi tên bắt cóc Hannibal đang tự hỏi phải làm gì với một tù nhân bất tỉnh.

Khi quyết định xong, gã đàn ông không lưỡng lự. Hẩn nín lấy tóc Hannibal lôi dậy. Rồi hất Hannibal vào cốp xe, đóng sập nắp lại.

Hannibal nghe tiếng máy xe nổ. Xe bắt đầu chạy chậm.

Trong cốp xe tối thui, không có nhiều chỗ, hơi mùi xăng và mùi dầu máy. Hannibal thử mò mẫm xung quanh.

Xét theo mùi, có lẽ xe tiêu thụ nhiều dầu lắm. Có thể một lít mỗi hai chục mét. Nếu vậy, trong cốp xe phải có một thùng dầu dự trữ.

Chẳng bao lâu, tay Hannibal chạm phải cái đang tìm. Hannibal mò mẫm rút con dao xếp ra khỏi túi, đục một lỗ vào thùng dầu.

Đáy cốp xe quá cũ, nên nhiều chỗ phần sắt bị rỉ. Hannibal dùng lưỡi răng cưa của con dao xếp khoét một khe vào lớp sắt rỉ.

Rồi thám tử trưởng nhỏ dầu từng giọt qua khe. Có thể không hữu hiệu bằng cách vẽ những dấu ? trên mặt đường, nhưng vẫn để lại dấu vết được.

Xe chạy chậm. Và cũng may cho Hannibal là xe không đi xa. Chỉ mới hết một nửa thùng dầu, thì xe dừng lại.

Cốp xe mở ra. Gã đàn ông thò tay tới và, một lần nữa, túm lấy tóc Hannibal.

- Bước ra! Hấn ra lệnh.

Hannibal buộc phải tuân lệnh. Cậu cố bước ra cho nhanh. Thám tử trưởng rất ghét bị kéo tóc. Khi đứng lại cho vững, Hannibal thấy xe đang đậu trong một lối đi dẫn lên một ngôi nhà gỗ cũ đổ nát. Gã đàn ông vẫn đang túm tóc Hannibal, vừa kéo vừa đẩy cậu lên nhà. Tiền sảnh mục nát kêu cọt kẹt dưới chân Hannibal. Gã đàn ông lấy chìa khoá trong túi ra, mở cửa.

Hấn kéo thêm lần nữa vào tóc Hannibal, đẩy lưng cậu, rồi Hannibal bị xô vào ngay giữa một gian phòng tối tăm. Cửa đóng lại phía sau. Đèn sáng lên.

Hannibal nhìn thấy ngay tại sao gã đàn ông to cao bắt cóc cậu trông như không có mặt: một chiếc vớ mỏng che trùm mắt, mũi và miệng hấn.

Hannibal nhìn quanh gian phòng. Vài cái ghế gỗ, một cái bàn rung rinh có máy điện thoại đặt trên đó, kèm theo cửa sổ bị rách. Không có báo chí hay tạp chí gì. Không có tranh ảnh gì trên tường. Có lẽ gã đàn ông sống ở đây chưa được bao lâu.

- Vào! Tên khổng lồ ra lệnh.

Hấn đẩy Hannibal về hướng một cánh cửa mở, xô mạnh về phía trước, đóng sầm cửa lại, xoay chìa khoá trong ổ.

Hannibal lại bị rơi vào bóng tối. Thám tử trưởng tiến hành mò mẫm và phát hiện mình đang ở trong một khoảng không gian rất chật hẹp: cái tủ.

- Alô.

Gã đàn ông đang nói chuyện điện thoại. Hannibal áp sát tai vào cửa để nghe cho rõ hơn.

- Alô, giọng hấn nói lại, tôi xin gặp cô Constance Carmel.

Im lặng. Rồi tiếng rề rề của tên bắt cóc lại vang lên:

- Chào cô Carmel, tôi nghĩ cô sẽ quan tâm khi biết rằng cậu bạn trẻ Hannibal Jones của cô đang được tôi bắt giữ.

Im lặng.

- Đúng cô à, nói thẳng thắn hơn, thì tôi đã bắt cóc nó.

Im lặng.

- Tôi không yêu cầu cô trả tiền chuộc. Tôi chỉ muốn cô biết rằng nếu cô không thả ngay con cá voi về đại dương, và nếu cô không từ bỏ kế hoạch tìm lại chiếc tàu của ba cô...

Im lặng ngắn.

- Thì, trong trường hợp đó, cô sẽ không bao giờ gặp lại cậu bạn Jones. Nghĩa là không gặp lại cậu ấy còn sống.

Rồi gã đàn ông gác máy xuống.

Trong quá trình điều tra, Ba Thám Tử Trẻ đã từng phải đối phó với nhiều tình huống khó khăn,

và thậm chí nguy hiểm. Ba bạn từng bị cá mập tấn công. Ba bạn từng bị trói tay trói chân nhốt dưới tầng hầm một ngôi nhà có ma. Nhưng lần này, Hannibal tự nhủ, sự việc nghiêm trọng hơn: gã đàn ông này dám làm tất cả.

Thám tử trưởng có nói rằng có ba kẻ tình nghi có thể phá thắng xe Constance Carmel. Một là Oscar Slater; kẻ thứ nhì là Paul Dunte. Kẻ thứ ba chỉ có thể là kẻ gọi điện thoại bí ẩn đề nghị số tiền thưởng một trăm đô la để thả tự do cho Fluke.

Không phải. Không phải để thả Fluke, mà đúng hơn là để ngăn không cho Oscar Slater sử dụng Fluke. Kẻ thứ ba này không muốn người ta tìm lại xác tàu. Hắn không muốn người ta tìm ra chuyến hàng.

Và nếu hắn đã âm mưu ám sát Constance Carmel và Ba Thám Tử Trẻ một lần rồi, thì cái gì sẽ ngăn hắn thực hiện lời đe dọa hắn mới nói về Hannibal?

Hannibal quỳ xuống bên cửa, lấy con dao xếp ra. Phải chi thám tử trưởng phá được ổ khoá... Đúng, gã đàn ông cao lớn. Nhưng không mập. Không tròn trịa như Hannibal. Thám tử trưởng đã cảm thấy được tay và ngực hắn mềm nhũn.

Phải chi Hannibal có thể tấn công hắn bất ngờ được...

Hannibal nhét lưỡi dao vào giữa khung và cánh cửa, cố làm việc cho thật im lặng. Cậu nghe gã đàn ông bước dọc bước ngang trong phòng, và cố chỉnh động tác dao theo tiếng kêu rắc rắc của sàn nhà.

Đột nhiên một tiếng động điếc tai vang lên. Tưởng như một vách gỗ vừa mới bị vỡ ra. Chẳng lẽ gã đàn ông té xuyên qua sàn nhà?

Hannibal đẩy được chốt khoá cửa tủ ra.

Thám tử trưởng lao vào phòng. Đúng lúc đó, cửa vào vỡ ra thành nhiều mảnh.

Hannibal bị ánh đèn làm chói mắt và tưởng như quanh mình là một vũ điệu những cơ thể người đang bay lơ lửng.

Peter nhào tới, trong tư thế cầu thủ bóng bầu dục phóng tới chụp lấy hai chân đối phương. Gã đàn ông ngã nhào ra phía sau. Bob phóng qua cửa.

Chỉ cần vài giây là Ba Thám Tử Trẻ đã phối hợp được với nhau để cùng hành động, như một đội luyện tập tốt. Gã cao kều mặc áo blouson vẫn chưa lấy lại được thăng bằng, thì Hannibal và Peter đã ra ngoài, băng qua tiền sảnh và đã ra đến lề đường... Bob theo sát phía sau.

- Phân tán! Hannibal ra lệnh.

Tín hiệu này đã từng được Ba Thám Tử Trẻ dùng rồi. Mỗi đứa chạy theo một hướng khác nhau.

- Xe đạp của cậu kìa! Bob la với Hannibal rồi nhảy lên xe mình.

Peter cũng leo lên xe đạp.

Khi hình bóng cao ngồng của tên bắt cóc xuất hiện trên tiền sảnh, thì ba thám tử đã gần như đi khỏi tầm nhìn của hắn.

Chương 12 : HAI CỌC LEO

- Lúc đầu, Bob thừa nhận, bọn mình không biết phải làm thế nào nữa. Khi tìm thấy xe đạp cậu gần kiốt, bọn mình đã hiểu ra rằng có chuyện không ổn. Và khi ra khỏi công viên thì không còn dấu phấn nữa.

- Ủ. Cũng may là mình có gọi điện thoại báo các cậu biết mình đi đâu, Hannibal trả lời.

Đã qua ngày hôm sau, Ba Thám Tử Trẻ mặc đồ tắm tập trung ở vịnh đá.

Ngay khi về tới nhà, Hannibal đã gọi điện thoại cho Constance Carmel để báo cho cô rằng cậu không bị giam giữ nữa, và vẫn có thể thực hiện kế hoạch tìm kiếm bình thường. Bây giờ ba thám tử đang chờ cô gái.

- Chính Bob đã hiểu ra, Peter giải thích. Khi bọn mình thấy vết dầu trên mặt đường từ chỗ đã có một dấu phấn, Bob đoán ra rằng có một chiếc cũ đậu ở đó, và cậu đã ra đi bằng chiếc xe đó.

- Đúng, nhưng chính Peter phát hiện ra dấu vết tiếp theo, cách đó khoảng một trăm mét, Bob xen vào. Sau đó, thì dễ thôi. Chỉ còn việc đi theo dấu vết, cho đến lúc thấy xe đậu trước nhà. Bob ngược mắt lên. Một chiếc xe cầu đang lui xuống từ từ trên con đường đất dẫn xuống vịnh. Trong thùng, được bao bọc kỹ bằng mút ướn, Fluke nhắm mắt để xe chở mình, có vẻ rất hài lòng.

Xe tải chạy qua bãi cho đến lúc bánh xe sau nằm sát nước. Constance đã chọn vịnh này vì nó rất dốc - chỉ cách bờ vài mét, là nước đã đủ sâu để Fluke bơi.

Constance và người bạn Mêhicô bước xuống xe. Constance mặc sẵn đồ lặn. Mặt nạ lặn treo lủng lẳng ở cổ. Cô đi vòng qua xe, đến vuốt ve Fluke vài cái.

Dưới thân Fluke có một sợi dây to đặt trên mút ướn. Peter và anh chàng Mêhicô cột hai đầu dây lại, gắn vào móc cầu.

Trong khi đó, Constance vuốt vuốt đầu Fluke và căn dặn nó đừng sợ.

Lời khuyên vô ích: con cá voi đã mở mắt và nó vẫy đuôi khi cầu nâng nó lên trên không. Khi đó ba thám tử cùng kéo và xoay cầu sao cho con cá voi bị treo phía trên mặt nước.

Anh chàng Mêhicô quay tời từ từ và hạ con cá voi xuống biển. Fluke không thể động đậy với sợi dây, nhưng nó cũng không giãy dụa. Nó cứ nằm yên cho đến lúc Peter tháo móc ra. Fluke đã được tự do trong môi trường tự nhiên của nó. Nó bơi đi xa vài mét.

- Lại đây Fluke. Fluke ngoan ở lại đây nhé! Constance gọi.

Con cá voi nghe lời ngay. Nó quay lại cạ vào cô gái đang đứng chờ dưới biển, nước ngang eo.

- Tốt quá, Constance nói với người bạn Mêhicô. Muchas gracias.

Anh chàng Mêhicô mỉm cười rồi trở lên xe:

- Buena suerte! Anh nói khi đi.

Constance quay sang Ba Thám Tử Trẻ:

- Sẵn sàng chưa?

Cô liếc nhìn biển. Cách đó khoảng một trăm mét, chiếc tàu của Oscar Slater đang chờ bốn người thợ lặn.

- Babal, cậu lấy máy ghi âm đi, Constance nói. Tôi không nghĩ là sẽ cần đến. Fluke sẽ không bỏ ta, đúng không Fluke? Nhưng vẫn phải có máy bên ta phòng hờ...

Hannibal bước xuống nước đến với Constance, Bob và Peter đi theo.

- Có chuyện gì vậy Babal?

- Chị Constance à, em đã suy nghĩ. Em nghĩ là nên để Bob ở lại đây cùng với máy ghi âm.

- Tại sao?

Hannibal giải thích cách cậu đi đến kết luận rằng Oscar Slater, bất chấp những gì đã nói, có thể đã bán được máy tính bên Mêhicô.

- Và nếu đã làm thế, mà không để cho ba chị biết, thì rất có thể hắn muốn tước đoạt phần hàng của chị, dù hàng đó là gì đi nữa. Thậm chí ông ấy có thể toan bắt cóc Fluke. Bob sẽ ở lại che chở cho ta.

Constance đã chăm chú nghe.

- Cậu chắc chắn về ngày à? Constance hỏi.

- Rất chắc chắn. Tụi em có nhờ một người bạn kiểm tra với cơ quan chức năng Mêhicô. Tàu đã rời khỏi La Paz.

Constance suy nghĩ một hồi.

- Đồng ý, cô gái nói rồi đeo mặt nạ lặn vào. Fluke, Peter và tôi là đủ để làm việc. Không cần Bob cũng được. Fluke ơi, lại đây.

Constance nhào xuống nước, bơi nhanh ra khơi. Fluke vẫn bơi bên cạnh cô. Hannibal đi theo, chậm hơn. Peter quay lên bãi biển, lấy một cái túi nhựa nhỏ, kín nước, mà Hannibal đã mang đến. Peter quay lưng lại với Bob và Bob cột cái túi vào áo ấm của Peter. Trong túi nhựa có một cái radio mini.

- Có cái này, cậu bơi được không? Bob hỏi.

- Tất nhiên. Bây giờ thì thấy nặng, nhưng khi xuống nước, mình sẽ không còn cảm giác gì nữa.

Bob nhìn theo bạn đang bước xuống nước. Peter nói đúng. Khi nước cao hơn eo, cái túi bắt đầu nổi. Peter nhào xuống nước, bơi sải thật mạnh. Chẳng bao lâu Peter bắt kịp Hannibal.

Bob trở lên bãi, lấy cái hộp đựng máy ghi âm, rồi mở cái áo len cuộn lại gắn trên xe đạp, lôi ra

một cái radio mini thứ nhì.

Bob kéo ăngten ra, bật radio ở chế độ “thu”.

Sau khi tìm ra một cục đá to, Bob xỏ áo len vào, ngồi xuống cái ghế tự chế, cầm radio trên đầu gối. Bob đặt máy ghi âm lên đá. Ngoài khơi, Constance và Fluke đã bơi tới tàu của Oscar Slater.

- Mời mọi người lên tàu, Oscar Slater vừa nói vừa đưa tay để giúp cô gái lên.

Nhưng Constance không thèm chú ý đến ông.

- Ở lại nhé Fluke. Constance nói với cá voi. Fluke ngoan đừng đi nhé. Ở lại nhé.

Rồi Constance cầm lấy lan can bằng gỗ, leo lên tàu dễ dàng và nhẹ nhàng.

Hannibal cũng lên theo, nhưng không dễ dàng và nhẹ nhàng bằng. Peter nằm ngửa, cách đó vài mét.

- Chúng tôi kiểm tra thiết bị được không? Hannibal hỏi Oscar Slater.

- Tất nhiên.

Oscar Slater dẫn Hannibal vào buồng lái và chỉ cho cậu camera truyền hình nhỏ hoạt động mạch kín. Hannibal xem xét, nhìn màn hình gắn phía trên bánh lái.

- Ông có chắc là camera sẽ hoạt động dưới nước không?

Hannibal hỏi.

- Tất nhiên rồi! Oscar Slater nóng lòng trả lời. Constance mượn camera của Thần tiên Biển cả mà, ở đó họ dùng hoài. Cậu còn nhiều câu hỏi ngu ngốc loại này nữa không? Slater hỏi bằng cái giọng kéo dài.

Hannibal đã chuẩn bị cả một lô những câu hỏi ngu ngốc như thế, bởi vì cậu phải câu giờ để cho Peter có thời gian leo lên tàu, tháo cái túi nhựa ra và giấu cái radio mini mà không bị ai thấy.

Hannibal Jones đóng kịch rất tài, và một trong những vai thành công nhất là vai thẳng khờ.

- Vấn đề là tầm hoạt động, thám tử trưởng nói, Fluke phải ở cách xa tàu bao nhiêu?

- Dưới năm chục mét là được rồi, Slater trả lời.

Cái đầu trọc của ông như bóng lên do bức bối.

- Bộ Constance không giải thích cho cậu nghe mấy thứ này à?

- Có, có lẽ là rồi. Nhưng ông biết không, do chị Constance sẽ cột cái đèn lên đầu Fluke...

Không cần nói tiếp nữa. Peter đã lên tàu. Và Peter đang xoa tay vào mái tóc ướt, động tác này có nghĩa là Peter đã giấu được cái túi nhựa.

- Dạ, thôi được rồi. Cháu nghĩ cái đèn sẽ đủ mạnh, Hannibal nói.

- Vậy thì bắt đầu đi! Oscar Slater quyết định.

Ông quay trở ra boong tàu. Constance đang cúi qua lan can, nói chuyện với Fluke bằng một giọng dịu dàng và thân thiện.

- Thằng thứ ba đâu rồi? Slater. Tôi tưởng có ba thằng chứ.

- Bob bị xoắn mũi. Peter trả lời. Chúng tôi để Bob ở lại trên bờ. Chúng tôi nghĩ rằng...

- Được rồi, được rồi. Slater vừa nói vừa đặt tay lên nút khởi động.

Rồi ông quay sang hỏi Constance:

- Con cá này bơi với vận tốc bao nhiêu?

- Fluke không phải là cá, Constance lạnh lùng trả lời. Cá voi thuộc loại động vật có vú thông minh và rất có văn hoá. Nó có thể bơi mười lăm dặm một giờ, nếu muốn. Nhưng tôi nghĩ ông không nên vượt quá tám hải lý một giờ. Tôi không muốn nó bị mệt.

- Tùy cô thôi, Slater trả lời.

Ông cho nổ máy, lái tàu ra ngoài khơi. Constance vẫn đứng cúi qua lan can, mỉm cười với Fluke đang bơi theo tàu. Thỉnh thoảng con cá voi nhảy lên thật đẹp.

- Tàu tuần tra bờ biển cứu chúng tôi có cho biết rằng chúng tôi đang ở cách bờ năm dặm, khi được vớt lên, Slater nói.

Hannibal nhìn Peter. Lần này thì thám tử trưởng có những câu thông minh để hỏi. Nhưng nếu muốn tiếp tục đóng vai thằng khờ thì phải nhường cho Peter đặt câu hỏi.

Hannibal nhép môi, nhưng không phát ra âm nào: Bao lâu?

Peter hiểu ngay.

- Thế ông ở dưới nước bao lâu? Peter hỏi Slater.

- Ít nhất cũng hai giờ.

- Thủy triều, Hannibal ra hiệu.

- Lúc đó thủy triều lên hay thủy triều xuống. Peter hỏi.

- Màn đêm đang xuống, Oscar Slater trả lời. Sóng biển quá cao, không thể nhìn thấy gì. Nhưng thỉnh thoảng tôi cũng thấy được bờ và bờ cứ luôn như lùi xa lại bất chấp nỗ lực bơi về bờ của chúng tôi. Nên tôi kết luận là thủy triều đang xuống.

Hannibal đang lẳng lặng tính toán. Hai giờ... Hannibal nhớ lại đêm bão. Cơn bão đến từ hướng tây bắc. Gió thổi song song với bờ. Carmel và Slater bị áo phao vướng víu, không thể chống lại sức thủy triều. Trong vòng hai giờ, có lẽ hai ông bị cuốn đi khoảng hai dặm.

Hannibal đến gần Peter thì thềm một cái gì đó vào tai bạn.

- Cháu nghĩ tàu bị đắm khoảng ba dặm cách bờ, Peter nói.

- Làm sao cậu ra được kết quả này? Oscar Slater hỏi.

- Ồ! thì vận tốc gió, tuổi của thuyền trưởng.. . Peter trả lời không rõ ràng.

- Có thể. Tôi cũng không biết nữa, Slater nói.

Oscar Slater nhìn đồng hồ, tính nhẩm thật nhanh, rồi chạy chậm lại.

- Chắc là gần đến rồi. Ông nói.

Ông quay sang Constance.

- Hay bây giờ xỏ dây cương cho con vật có vú của cô đi, rồi phái nó đi xem ở dưới đáy biển có gì nhé? Ta sẽ thử tìm quanh đây, bằng cách di dọc theo bờ cả hai hướng.

- Fluke ơi! Constance gọi. Lại đây Fluke!

Constance cầm lấy dây cương đặt cạnh đó, trên boong; cô đã gắn sẵn camera truyền hình.

Constance xuống nước, cột dây quanh đầu Fluke.

Hannibal véo véo môi dưới. Phải, ba dặm. Nhưng từ điểm nào trên bờ? Thông tin của Slater quá mơ hồ đến nỗi có thể tàu đã chạy cách vịnh mười dặm từ hướng này hay hướng kia. Y như mò kim đáy biển. Phải biết địa điểm đắm tàu chính xác hơn nữa.

Constance đã gắn xong camera và đèn trên đầu Fluke và đang trở lên tàu. Hannibal ra đứng cạnh cô.

- Ba chị có bao giờ nói gì với chị về cơn bão không? Hannibal hỏi.

Constance lắc đầu.

- Không có gì có ích cho ta cả. Tôi đã nói cho cậu nghe những gì mà ba tôi luôn lặp lại.

Hannibal nhớ lại: hai cọc leo phải thẳng hàng với cô gái. Nhưng điều này có nghĩa là sao? Hai cọc leo là gì?

Hannibal nhìn bờ trái dài cách tàu ba dặm. Vách đá cao và che mất núi đằng xa. Đây đó trên đỉnh một ngọn đồi, có một ngôi nhà, hay một toà nhà chọc trời. Có một cột truyền hình nổi bật trong cảnh quan. Bên phải, có một cột ống khói nhà máy đối xứng với nó.

- Peter ơi, đến lúc mặc đồ vào rồi, Constance nói. Và ta phải kiểm tra bình oxy. Như vậy ta sẽ sẵn sàng để lặn xuống cùng Fluke.

Peter gật đầu rồi đi xem thiết bị lặn để trong buồng lái.

Hannibal vẫn quan sát bờ và kéo môi dưới mạnh đến nỗi nó chạm cằm.

Diego là người đi biển đầy kinh nghiệm. Khi biết tàu sắp chìm, chắc chắn ông phải tìm điểm mốc. Phải chi ông khoẻ lại đủ để nói được...

Mắt Hannibal đi từ cột truyền hình đến ống khói cao. Rồi đột nhiên thám tử trưởng nhìn thấy chúng như đáng lẽ chúng phải hiện ra ngay giữa cơn bão: hai cột, hai cái cọc... hai "cọc leo"! Hannibal khều cánh tay Oscar Slater. Không cần phải giả làm thẳng khờ nữa.

- Hãy xếp hai cao kều thẳng hàng! Hannibal hét lên.

- Cái gì? Cậu lại nói gì nữa vậy?

- Khi tàu bắt đầu đắm, Hannibal trả lời, thuyền trưởng Carmel đã muốn tìm mốc trên bờ đất liền. Ông đã thấy cái tháp truyền hình kia và ống khói phía sau.

- Thì sao?

Bây giờ tưởng như đến lượt Slater giả làm thằng khờ.

- Bộ ông không hiểu sao? Hannibal la lên. Ta chỉ việc quay về hướng bờ và giữ hai điểm mốc này thẳng hàng, thì ta sẽ tìm thấy xác tàu đắm!

Chương 13 : NGUY HIỂM DƯỚI BIỂN SÂU

Hannibal đứng phía trước tàu, cầm ống nhòm trước mắt.

Thám tử trưởng nhìn chằm chằm bờ biển, cách mình ba dặm. Khi tàu đến gần, cột truyền hình và ống khói cũng gần nhau lại. Thêm khoảng một trăm mét nữa...

Slater đang cầm bánh lái.

- Chậm lại! Hannibal ra lệnh. Đấy!

Vẫn cứ gần lại.... Rồi cột truyền hình nằm ngay phía sau ống khói.

Hai "cái cột" đã thẳng hàng.

- Đến rồi! Hannibal la lên. Tắt máy.

Hannibal bỏ ống nhòm xuống.

Biển quá sâu để thả neo. Sẽ phải giữ tàu yên một chỗ bằng cách cho chạy máy chống lại thủy triều.

Hannibal thấy Slater quay mũi tàu về hướng bờ. Ít lâu trước đó, Slater có vẻ vụng về, thì bây giờ ông lại ra vẻ lanh lợi. Ông lái tàu như một người chuyên nghiệp.

- Ổn không Peter?

Constance vừa mới cột bình oxy lên lưng Peter. Peter đeo mặt nạ lên mặt, trong khi Constance kiểm tra ống khí và khí áp.

Kim trên mặt đồng hồ chỉ rằng bình đang đầy.

Với một dáng đi vụng về do đôi chân vịt, Peter đi theo Constance đến lan can. Constance ngồi trên đó, rồi ngả người ra phía sau, rơi nhẹ nhàng xuống nước.

Peter cũng ngã theo.

Peter trở về tư thế thẳng khoảng một hai mét dưới nước, rồi nằm úp thả nổi. Peter cố nhớ lại những gì đã học khi theo mấy khoá học lặn.

Thở bằng miệng, để không làm ố kính mặt nạ. Kiểm tra xem ống khí có bị bẻ thành gút không. Chưa được lặn khi độ ẩm bên trong chưa thích nghi với nhiệt độ cơ thể. Càng xuống sâu, nhiệt độ càng giảm và áp suất càng tăng. Nếu bị choáng, thì phải trở lên mặt ngay, nhưng không được bơi nhanh quá.

Suốt vài phút, Peter bơi dưới mặt nước một mét, đập chân vịt uể oải, bỏ thời gian thư giãn ra và làm quen với thế giới dưới biển.

Peter rất thích lặn. Dây nịt dần quấn quanh eo làm đổi trọng với khuynh hướng trở lên mặt của cơ thể, và làm cho Peter có cảm giác như đang bay. Bay như chim. Với cùng một cảm giác tự do tuyệt đối.

Constance và Fluke cũng đang thả nổi cách Peter vài mét. Peter đưa tay lên, ngón cái và ngón trỏ tạo thành chữ O nghĩa là Peter đã sẵn sàng để lặn.

Constance vỗ vai Fluke. Đèn chiếu một chùm sáng mạnh trước mặt con cá voi đang bắt đầu lặn xuống. Lặn sâu. Càng lúc càng sâu. Sâu hơn Peter hay sâu hơn cả Constance.

Trong buồng lái, Hannibal không rời mắt khỏi màn hình. Slater đang cầm bánh lái và cũng chăm chú theo dõi.

Thật hấp dẫn. Tưởng như đang trong không gian vũ trụ. Vệt sáng tròn như đang thám hiểm bầu trời. Một bầu trời sương mù, đôi khi có mây, trên đó có những đàn cá bay như côn trùng. Mỗi khi Fluke đi quá xa tàu, vệt sáng tròn yếu đi. Ngay lập tức Slater lái về hướng bờ, chú ý để cho cột truyền hình và ống khói thẳng hàng, nhưng vẫn theo hướng đi của Fluke.

Cát, sỏi, rong: đó là những gì thấy trên màn hình. Fluke đã đến đáy biển. Camera truyền hình gắn trên đầu Fluke thám hiểm từng mét đáy biển.

Peter đã thôi không xuống nữa. Peter đang nằm xa phía trên Fluke, nhưng cậu không dám lặn thêm. Peter biết rằng khi áp suất trở nên quá mạnh, người lặn phản xạ như người say rượu. Và có thể phạm sai lầm do quá tin tưởng và thực hiện những hành vi vô lý gây nguy hiểm cho mạng sống của chính mình.

Phía dưới, sâu hơn phía dưới, Peter nhìn thấy ánh sáng từ đèn trên đầu Fluke. Fluke thật là may mắn! Cơ thể nó đã thích ứng với độ sâu. Constance có cho Peter biết rằng một số cá voi có thể xuống hơn một ngàn năm trăm mét dưới nước và ở lại đó một tiếng.

Peter chưa xuống đến đó. Peter đưa tay lên để kéo bình oxy cho thẳng lại. Cậu lần ngón tay dọc theo chiều dài ống khí cho đến bình.

Lạ quá, Peter nghĩ bụng. Ống không tạo gút, vậy mà...

Peter lo lắng đi ngược lại. Chắc chắn phải có gút đâu đó vì phổi Peter không nhận được không khí nữa. Peter không thở được nữa. Peter chụp lấy cái cài của dây nịt dẫn. Nhớ tiết kiệm hơi! Peter tự ra lệnh. Tháo dây nịt ra! Giữ hơi và trở lên. Không được hoảng hốt! Chỉ có việc tháo dây nịt ra thôi.

Nhưng ngón tay Peter không còn cảm giác. Mắt Peter không còn nhìn thấy gì. Nước quanh Peter đang đổi màu. Nước trở nên hồng, rồi đỏ sậm. Càng lúc càng sậm đến nỗi chuyển sang màu đen...

Bây giờ Peter thở hỗn hển, đập chân vệt hỗn loạn tứ phía, cố chui ra khỏi bóng tối...

Đột nhiên ánh sáng chói chang đập vào mắt Peter. Cậu cảm thấy một cú sốc mạnh vào ngực. Một cái gì đó mạnh như xe ủi đang đẩy, kéo Peter lên.

Peter không chống cự. Với sức lực còn lại, Peter bám vào vật vô danh đang giúp Peter trở lên mặt.

Đầu Peter nhô ra khỏi nước. Một bàn tay thò tới, kéo mặt nạ lặn của Peter ra. Peter há miệng hớp một ngụm không khí.

Bóng màu đỏ tan biến dần. Peter nhìn xuống và thấy một bề mặt mờ hồ.

Rồi Peter nhìn thấy dây cương bằng vải. Cái đèn. Caméra.

Peter đang nằm lên lưng Fluke.

Constance bơi bên cạnh. Chính Constance đã tháo mặt nạ ra cho Peter.

- Đừng nói chuyện, Constance nói. Hãy thở thật sâu, thở đều. Một phút nữa là sẽ thấy đỡ.

Peter tuân lệnh. Cậu nằm dài, áp má vào lưng Fluke. Dần dần, Peter thở dễ hơn, không hỗn hển nữa. Peter không còn thấy đỏ nữa và cảm thấy có thể nói chuyện.

Nhưng trước khi đặt câu hỏi, trước khi tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra, Peter muốn nói ra một điều quan trọng:

- Fluke à, bạn đã cứu sống mình.

- Bởi vì cậu cũng đã cứu sống nó mà, Constance trả lời và đặt tay lên đầu con cá voi. Cá voi không quên đâu.

Tàu đang đến. Hannibal tắt máy. Oscar Slater cúi qua lan can.

- Tôi thấy nó! Slater la lên kích động. Chỉ một thoáng nhanh trên màn hình, nhưng tôi đã thấy nó! Xác tàu đắm của ba cô, Constance à.

Ông quay sang Hannibal.

- Ta không di chuyển khỏi đây nữa. Có lẽ xác tàu nằm ngay dưới ta. Nó đã hiện lên trên màn hình lúc Fluke quay lui để trở lên. Sau đó tôi thấy Peter. Vậy...

- Bây giờ thì không quan trọng, Constance đột ngột ngắt lời. Việc đầu tiên phải làm là kéo Peter lên tàu và tìm hiểu xem điều gì không ổn.

- Nhưng tôi đã nói.... Oscar Slater giận dữ nói.

- Lát nữa - Constance nói - Slater, ông hãy cầm bánh lái lại. Babal, xuống giúp chúng tôi.

Slater lưỡng lự. Nhưng ông biết mình đang cần Constance: không có cô, ông sẽ không bao giờ lấy lại được chuyến hàng bị đắm. Ông rầu rĩ gạt đầu, rồi ra cầm bánh lái thay Hannibal.

Constance và thám tử trưởng đỡ Peter trở lên tàu. Peter vẫn còn cảm thấy yếu và ngồi xuống boong, trong khi Constance mang tách cà phê nóng đến và Hannibal cởi dây giữa bình oxy trên lưng Peter.

- Rồi. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Constance hỏi. Tôi thấy cậu bị rắc rối, nhưng không biết là gì.

Cậu đã cảm thấy gì? Áp suất của nước à? Không thể. Cậu chưa xuống đủ sâu mà.

- Em không thể thở được nữa, Peter uống hớp cà phê rồi trả lời. Em không thấy không khí đến qua ống nữa. Em tưởng ống bị đứt, nhưng không có.

Peter giải thích mọi thứ đã trở nên đỏ như thế nào, rồi đỏ sậm, rồi đen.

- Bioxyd các bon, Constance chẩn đoán. Cậu thở bioxyd các bon thay vì không khí.

Constance lấy bình oxy, mở van ra. Không có tiếng xì nào cả.

- Hèn gì, Constance nói. Bình rỗng.

- Nhưng ta đã kiểm tra mà!

Hannibal xem xét áp kế. Kim đồng hồ vẫn cho rằng bình còn đầy. Hannibal chỉ cho Constance xem.

- Có kẻ đã làm cho kim kẹt, rồi thả không khí ra khỏi bình, Hannibal giả thiết.

Constance cũng đồng ý với Hannibal: đó là cách giải thích duy nhất.

- Thiết bị này xuất xứ từ đâu? Hannibal hỏi.

- Từ Thần tiên Biển cả. Chính tôi đã mang lên tàu tối hôm qua. Và tất cả hoạt động rất tốt.

Constance bước đến chỗ Oscar Slater.

- Thiết bị lặn của Peter bị phá, Constance tuyên bố với giọng tố cáo. Tôi muốn biết...

- Chẳng lẽ cô nghĩ tôi là thủ phạm à? Oscar Slater giận dữ đáp. Tôi chỉ quan tâm đến chuyện lấy lại chuyển hàng trên tàu. Tôi không hề đụng đến thiết bị của cô từ lúc cô mang lên tàu. Bộ cô tưởng tôi thích thú với chuyện bị trể như thế này sao?

Bằng cái giọng kéo dài, nhưng nói nhanh hơn, ông giải thích lại những gì ông muốn.

- Ta đang ở ngay phía trên xác tàu đắm. Máy tính nằm trong cái hộp kim loại kín nước, trong buồng lái. Mọi người có hiểu bao nhiêu tiền bị kẹt trong đó không? Tại sao không ai bắt tay vào việc? Tại sao không mang chuyển hàng trở lên tàu?

Hannibal biết ông Slater nói sự thật, ít nhất về một điểm, ông không có lợi gì trong việc làm kẹt kim áp kế. Nhưng dù sao vẫn có kẻ đã làm việc này.

- Thưa ông, có thể nào có ai lên được tàu tối hôm qua hay sáng sớm nay không? Hannibal hỏi. Slater lắc đầu.

- Không. Tàu đậu bên kè và tôi ngủ trên đó. Tôi không trở lên bờ sau khi Constance đi.

- Ông có khách đến chơi không?

- Không. Chỉ ông bạn thân Paul Dunter đến uống một ly với tôi. Nhưng tôi không nghĩ Paul...

- Ông biết Paul Dunter từ bao lâu rồi? Hannibal hỏi. Ông ấy là ai? Ông biết gì về ông ấy?

- Lại những câu hỏi ngu ngốc hả? Oscar Slater la lên. Làm như chỉ có chuyện đó! Thôi làm việc đi. Phải lấy hộp lên.

- Trả lời cho Babal đi, Slater! Constance đứng chống nạnh cao hơn Oscar Slater một cái đầu và ra lệnh. Ông hãy trả lời ngay mọi câu hỏi của Babal. Tôi sẽ không đụng đến xác tàu khi chưa nghe ông trả lời.

- Thôi, được rồi, Slater miễn cưỡng nói. Tôi biết Paul Dunter từ bao lâu rồi hả? Có phải cậu muốn biết điều này không?

Hannibal gật đầu.

- Tôi gặp ông ấy ở Châu Âu cách đây vài năm. Chúng tôi đã có... cứ gọi là làm ăn chung. Rồi sau đó tôi gặp lại ông ấy ở Mêhicô.

- Lúc nào?

- Nhiều lần.

- Chẳng hạn như lần cuối cùng ông đi sang đó à? Hannibal hỏi.

- Đường như thế. Ông ấy có xưởng in nhỏ ở La Paz. Và dù sao chúng tôi cũng là bạn cũ mà! Mỗi khi qua đó, là tôi đến gặp ông ấy. Có gì là sai trái đâu nào.

Hannibal im lặng một hồi. Thám tử tưởng đang suy nghĩ.

- Còn câu hỏi nữa không Babal? Constance hỏi.

- Không, không có. Em chỉ muốn biết bấy nhiêu thôi, Hannibal nói.

- Thôi, Oscar Slater quay sang Constance nói. Bây giờ xuống được chưa?

- Ngay khi tôi kiểm bình oxy của tôi.

Constance trở lên boong. Hannibal thấy cô mở van và nghe tiếng hơi xì ra cho đến lúc cô đóng van lại.

Kẻ phá hoại, dù có là ai đi nữa, đã không kịp làm kẹt mọi áp kế. Hoặc có thể hẳn tưởng một vụ tai nạn nghiêm trọng là đủ để ngăn cản kế hoạch tìm kiếm.

Hannibal đến gần Constance.

- Em nghĩ, thám tử trưởng nói, ta nên xem trước trong hộp kim loại có gì, rồi hẵng mang lên cho ông Slater.

Constance suy nghĩ về lời đề nghị.

- Được, Constance dăm chiêu nói. Tùy cậu thôi.

- Cám ơn.

Thám tử trưởng rất biết ơn cô gái về lòng tin đối với mình, nhất là Hannibal nghĩ mình sắp biết được lời giải của vụ bí ẩn.

Áp kế bị kẹt... Người bạn cũ gặp ở Châu Âu... Chuyển đến La Paz... Xưởng in... Vết nhăn giống vết thẹo dưới mắt phải của Paul Dunter...

Mọi thứ bắt đầu thành hình trật tự trong đầu thám tử trưởng...

Chương 14 : BÀI HÁT CỦA FLUKE

- Tôi không thể lặn đủ sâu để đến xác tàu.

Constance đang đứng trong buồng lái đối diện với Oscar Slater.

- Vậy thì làm sao...?

- Xin ông đừng ngắt lời tôi. Ông cứ trả lời các câu hỏi của tôi. Tôi cần mọi thông tin mà ông có thể cho biết. Đồng ý không?

Oscar Slater nhìn cô gái. Hannibal nhìn thấy ánh mắt tức giận của ông.

- Lại câu hỏi nữa? Được. Cô cần biết gì?

- Cái hộp... với máy tính nằm chính xác chỗ nào?

- Thì, những gì có giá...

Slater cố gắng nhìn thẳng vào mắt Constance Carmel.

- Ý tôi muốn nói cái duy nhất đáng được ta quan tâm nằm dưới cái giường trong phòng.

- Có cột lại không?

- Không.

Oscar Slater bối rối quay mặt đi.

- Ba cô định cho thuyền cứu hộ xuống, Slater giải thích. Chúng tôi định sẽ mang hộp đi cùng.

Rồi... không kịp. Nước tràn ngập vào tàu...

Oscar Slater cay đắng nhún vai.

- Chúng tôi đã buộc phải bỏ hộp lại.

- Cửa phòng có khóa không?

- Không, nó bị kẹt ở vị trí mở. Cô biết mà, phải không?

Constance gật đầu. Cô đi câu cá cùng ba từ lúc mười tuổi. Cô biết từng chi tiết trên tàu.

- Tôi biết, Constance nói. Có những cái móc to bằng đồng trên boong. Ba dùng giữ cửa mở để rẽ vào lấy chút bia, cả khi đang lái.

- Đúng rồi.

Oscar Slater lại nhìn Constance Carmel.

- Hộp trông ra sao?

- Xanh lục sậm. Bằng thép. Dài sáu mươi phân. Khoảng chừng vậy.

- Có tay cầm không?

- Có tay cầm bằng kim loại trên nắp.

- Tôi sẽ cần dây.

Constance đang nghĩ cách tốt nhất để lấy hộp ra khỏi xác tàu.

- Một sợi dây dài, chắc... và cái móc áo bằng sắt.

- Không có vấn đề gì.

Hannibal cầm bánh lái, trong khi Slater đi tìm những thứ Constance yêu cầu. Constance dùng sức tay bẻ móc áo thành hình thoi. Rồi cô bẻ cái móc sao cho song song với khung.

Sau đó cô quấn sợi dây nylon, cột một đầu vào móc áo.

- Thôi, cô nói. Tôi đi đây...

Peter bước lên.

- Nếu chị muốn... Peter bắt đầu nói.

Peter không hề muốn đi theo Constance. Sau những gì xảy ra, Peter cảm giác như đã lặn quá đủ rồi. Nhưng Peter cảm thấy cần phải ngỏ lời. Peter không biết tại sao, nhưng nếu không ngỏ lời, Peter sẽ cảm thấy mình bị mất mặt.

- Nếu chị muốn, Peter nói, em sẽ đi cùng chị.

Constance mỉm cười.

- Không, Peter à. Cậu nên ở lại đây, lỡ có gì không ổn.

Peter mỉm cười tỏ vẻ biết ơn. Có lẽ Constance muốn tha cho Peter. Nhưng cô đã làm mà không hề hạ thấp Peter.

Peter nhìn thấy Constance treo sợi dây lên vai, đeo mặt nạ, rồi ngã xuống biển.

Fluke đang ngủ gật cách tàu vài mét. Nó mở mắt ra ngay khi Constance bơi về phía nó, và cũng bơi nhanh đến cô gái. Suốt một phút, Constance vuốt đầu con cá voi. Peter thấy Constance đang nói chuyện với Fluke, nhưng không nghe được cô nói gì.

Sau này, khi nghĩ lại, Peter không tài nào tưởng tượng được bằng cách nào Constance đã giải thích cho Fluke nghe những gì nó phải làm. Chắc chắn là không phải bằng lời rồi. Nhưng cũng có thể cá voi không cần từ ngữ để hiểu?

Peter nhớ lại những cảm giác khi quan sát Constance và con cá voi trong hồ bơi nhà Slater.

Tình bạn, lòng tin kết nối cả hai quá sâu sắc đến nỗi dường như cả hai có cùng một ý chí.

Những gì Constance muốn, thì Fluke cũng muốn.

Cả hai lặn xuống. Hannibal không rời mắt khỏi màn hình. Thám tử trưởng nhìn thấy vệt sáng tròn xuất hiện đâu đó dưới đáy biển khi Constance bật đèn trên đầu Fluke lên. Hannibal nhìn theo chùm sáng nhảy múa trong nước sâu đen tối. Một đàn cá nhỏ băng qua màn hình.

Rồi lại thấy đáy: cát, sỏi, đá phủ đầy vỏ sò.

Slater cầm bánh lái, phía sau. Hannibal cảm thấy ông càng lúc càng căng thẳng thêm.

Đột nhiên camera trên đầu Fluke quay trúng mũi tàu.

- Tàu kia! Peter kêu và bước lại gần Hannibal.

Mũi tàu lớn dần, chiếm đầy vòng tròn sáng. Rồi nó biến mất, nhanh như tấm bảng trên đường

cao tốc. Bây giờ đèn sáng đang chiếu boong tàu. Hannibal nhìn thấy thanh bánh lái. Vệt sáng tròn tối đi một hồi, rồi lại sáng lên, sáng lên nhiều. Hannibal nhìn thấy ghế, cửa sổ tròn...

Fluke đã chui vào phòng!

Suốt vài giây, hình ảnh nối tiếp nhau nhanh đến nỗi không kịp nhìn đó là gì. Slater nóng lòng dữ dội.

Rồi hình ảnh ngưng không nhảy múa nữa. Camera dừng lại một vật cố định, hiện rõ dần lên.

Đó là một hộp kim loại.

- Nó kia rồi!

Slater cúi qua bánh lái, như thể ông có thể chụp lấy cái hộp xuất hiện trên màn hình.

Cái hộp lớn dần; nó lấp đầy vệt sáng tròn khi Fluke tiến gần.

Đột nhiên nó như ngã xuống rồi biến mất hẳn. Trên màn hình chỉ còn một vòng tròn trắng.

Trống không.

Rồi mọi thứ tiếp tục lại. Hình ảnh diễu hành nhanh đến nỗi không phân biệt được. Có lúc Hannibal tưởng như nhìn thấy lan can tàu... Vòng tròn nước lại xuất hiện. Fluke đang trở lên mặt nước.

- Con vật này ngu quá! Slater găm gù, hai tay xiết chặt bánh lái. Nó không thèm kéo cái hộp lên thử!

Rồi ông giận dữ quay sang nhìn bờ.

Nhưng Hannibal không còn chú ý đến Slater nữa. Cậu vừa mới để ý thấy trên màn hình một điều mà Oscar Slater không thấy: hình ảnh Constance đang bơi. Bàn tay cô thò đến ống kính, ánh sáng biến mất khỏi màn hình và màn hình trở nên đen thui. Constance đã tắt camera.

- Cậu cầm bánh lái đi! Slater ra lệnh cho Peter. Cầm cho thẳng nhé!

Rồi Slater chạy ra xem bên ngoài.

Hannibal đi theo Slater, trong khi Peter cầm bánh lái, rồi lặng lẽ ra phía sau, đứng cạnh tủ ngăn, chờ đợi.

Không phải chờ lâu. Cách tàu hai chục mét, cái đầu của Constance đột nhiên xuất hiện. Dây không còn quấn quanh vai cô nữa.

Fluke bơi cạnh cô gái. Khi con cá voi ngược đầu lên, Hannibal để ý thấy một cái khác nữa.

Camera và đèn đã biến mất... thay vào đó là một cái hộp kim loại xanh lục cột ở dây cương quấn quanh đầu Fluke.

Hannibal mở ngăn ra, lấy cái túi nhựa mà Peter đã giấu trong đó. Hannibal xé túi lấy radio nhỏ ra. Thám tử trưởng mở ăng ten thật dài, rồi bật máy ở chế độ "phát".

- Bob, Hannibal thì thầm vào micro. Bob ơi, phát nhạc đi!

Hannibal liếc nhìn Oscar Slater. Người đàn ông trực đầu đang cúi xuống nước gọi Constance:

- Đem lại đây cho tôi! Đem cái hộp lại đây! Nghe không?

Trong khi đó Hannibal đang nóng lòng lặp lại:

- Phát nhạc đi. Bob ơi! Bật bài hát của Fluke lên!

Chương 15 : CÁI HỘP BỊ MẤT

- Hiểu rồi, Babal à. Hết.

Bob tắt radio, bỏ xuống hòn đá bên cạnh mình.

Từ chỗ Bob đang ngồi không thể nhìn thấy chiếc tàu của Oscar Slater. Tàu nằm ở khoảng cách bao xa Bob không hề biết. Nhưng Bob đã đọc nhiều về cá voi, đủ để biết rằng chúng có thính giác nhạy phi thường. Vậy mà cá voi không có tai bên ngoài, mà lại có những tế bào thính giác nhỏ xíu trong lớp da, phía sau tai. Và tai bên trong này hiệu quả hơn tai người nhiều. Cá voi có bộ định vị sóng âm tự nhiên, giúp chúng nghe được tiếng vang của chính chúng với độ chính xác đến nỗi chúng biết được kích thước và hình dạng của những vật chìm dưới nước cách chúng hàng trăm mét, chúng nghe được lời chào hay tiếng kêu cứu của đồng loại đang ở cách đó mấy cây số dưới nước.

Bob cởi áo len và giày ra. Bob lấy máy ghi âm, vẫn còn trong hộp kim loại kín nước, rồi bước xuống nước. Bob đặt và giữ hộp chìm dưới nước, trong khi cuốn băng quay chậm. Bài hát của Fluke đang vang dưới đại dương với hết công suất.

Tất nhiên là không có tai người nào nghe nổi. Nhưng còn Fluke thì sao? Có thể nó sẽ nghe được.

Trên tàu, Hannibal vẫn đứng cạnh tủ ngăn, nhanh nhẹn giấu cái radio.

Cách đó hai mươi mét, Fluke và Constance đang nằm cạnh nhau, thả nổi. Slater vẫn đang la hét, kêu mang hộp

Hannibal đưa tay lên: đó là tín hiệu đã thoả thuận. Có nghĩa là Hannibal đã bắt được liên lạc với Bob.

Constance cũng ra hiệu để trả lời. Cô đã hiểu. Cô vuốt nhẹ đầu Fluke rồi cả hai lặn xuống nước lại.

- Thế này nghĩa là sao? Slater gầm lên.

Oscar Slater lao vào buồng lái, đẩy Peter ra, cầm bánh lái chuyển tàu về điểm Fluke và Constance biến mất.

Tàu gần đến đó, thì Constance trở lên mặt nước. Slater cho tàu dừng lại gần đó, trả bánh lái cho Peter.

- Cô ở yên tại chỗ! Slater trở lên boong tàu và ra lệnh.

Rồi Slater hỏi Constance:

- Cái hộp đâu?

Constance không trả lời. Cô đang cầm đèn và camera trong tay. Tay kia chụp lấy lan can, tự kéo

mình lên tàu.

- Con cá voi đó đâu rồi?

Constance vẫn không trả lời. Cô cởi mặt nạ ra, bỏ bình oxy xuống.

- Nhưng nó đâu rồi? Slater vẫn nói, mắt nhìn xuống biển. Cô hãy cho tôi biết nó đi đâu rồi chứ!

Constance nhún vai.

- Ông hãy thử suy nghĩ đi chứ, ông Slater à.

- Ý cô muốn nói sao?

Slater quay sang Hannibal.

- Đưa cho tôi ống nhòm.

Hannibal đưa cho ông, Slater đưa lên mắt, nhìn đại dương mênh mông quanh mình.

Không thấy Fluke đâu.

- Cá voi thế đấy, Constance nhận xét.

Sau lưng Oscar Slater, Constance nháy mắt với Hannibal.

- Chúng tỏ ra thân thiện, rồi không hiểu tại sao, chúng lại lồng lên rồi biến mất không thềm chào mình.

Slater bỏ ống nhòm xuống.

- Nhưng nó lấy cái hộp của tôi đi rồi! Ông hét lên. Cô cột cái hộp lên đầu nó. Tại sao cô lại làm thế? Slater nghi ngờ hỏi thêm.

- Buộc phải làm thế thôi, Constance lại nhún vai trả lời. Đó là cách duy nhất để mang hộp lên.

- Tại sao cô không tự mình mang lên?

- Tôi ở tuốt dưới đáy. Làm sao tôi có thể bơi trở lên với cái hộp nặng chứa đầy...

- Hộp không nặng. Nó...

- Để tôi nói! Constance la lên. Tôi nói lại, cách duy nhất để mang hộp trở lên là cột vào đầu Fluke thay chỗ camera.

Constance lấy khăn vắt ở lan can lau mái tóc đen.

- Rất tiếc, ông Slater à, Constance kết luận. Tôi cũng buồn không kém gì ông. Một nửa máy tính là của ba tôi. Tôi cũng bị mất một số tiền bằng ông, khi Fluke bỏ đi như vậy.

- Bỏ đi... Slater lặp lại.

Bất lực và cay đắng, Slater lại đưa ống nhòm lên mắt nữa.

- Cô nghĩ con cá voi đó đi đâu rồi? Ông hỏi.

Constance liếc nhìn thám tử trưởng.

- Cậu nghĩ sao Babal? Cô hỏi.

- Đây không phải là ý kiến, Hannibal trả lời, mà chỉ là giả thiết...

Đầu óc Hannibal đang hoạt động cực kỳ nhanh. Bây giờ Fluke có được ít nhất là mười lăm phút

đi trước. Dù có cho tàu chạy hết vận tốc, Oscar Slater cũng không thể nào bắt kịp nó. Mà Bob chỉ có một mình ở vịnh. Có thể Bob sẽ cần giúp đỡ.

- Đây chỉ là một giả thiết, Hannibal nói lại, nhưng em nghĩ có thể Fluke quay trở lại vịnh. Sáng nay nó được thả về đại dương từ điểm đó.

- Tại sao nó lại làm một chuyện như thế? Slater ngạc nhiên nhìn Hannibal và hỏi.

- Bản năng cá voi, Hannibal trả lời với vẻ mặt vô tư. Tôi đã nói với ông: đây chỉ là một giả thiết.

- Hừm . . . Slater vừa nói vừa nhìn bờ. Thôi được, Đồng ý. Cậu cầm bánh lái đi. Hướng về vịnh!

Slater bước nhanh trên boong. Hannibal cầm bánh lái thay Peter.

- Tiến hết tốc độ! Slater ra lệnh rồi đưa ống nhòm lên.

- Tuân lệnh thuyền trưởng! Thám tử trưởng trả lời.

“Tiến hết tốc độ” rất phù hợp với Hannibal. Thám tử trưởng cũng nóng lòng muốn về vịnh không kém gì Slater.

Hannibal muốn biết mưu mẹo có thành công không. Có đúng là Fluke đã bị thu hút bởi bài hát của chính nó và đã mang cái hộp kim loại về cho Bob không.

Bởi vì nếu đúng vậy, thì thám tử trưởng có ý định mở cái hộp ra xem trong đó có gì.

Chương 16 : KHUÔN MẶT CỦA GÃ ĐÀN ÔNG KHÔNG CÓ MẶT

Bob nhìn đồng hồ: hai mươi lăm phút.

Bob phát bài hát của Fluke được hai mươi lăm phút rồi. Năm phút nữa sẽ hết băng. Bob sẽ phải cho tua lại để phát một lần nữa.

Tư thế của Bob không có gì là thoải mái. Bob ngồi chồm hổm để cầm máy ghi âm dưới nước và không ngừng giậm chân và nhúc nhích các ngón chân: nước quá lạnh, Bob sợ chân sẽ bị tê cứng nếu không cử động.

Bob nhồm dậy một chút. Có phải là trí tưởng tượng của Bob hay không? Hay đúng là Bob đã nhìn thấy một điểm nhô trên biển cách bờ khoảng một trăm mét?

Lại thấy nữa: một chỗ tròn nhô lên trên mặt nước biển gợn sóng. Vậy là Bob nhìn không lầm. Bob cảm động quá và quên giậm chân. Cậu cứ đứng yên chờ, mắt nhìn trừng trừng trước mặt. Điều đầu tiên mà Bob thấy là cái hộp kim loại. Nó nhô ra khỏi mặt nước cách Bob hai mét. Rồi cái đầu của Fluke cũng xuất hiện theo. Con cá voi đến áp mũi vào chân Bob.

- Fluke ơi! Fluke!

Bob không còn thấy lạnh nữa. Bob chạy ra ôm Fluke.

- Fluke! Fluke ngoan quá!

Fluke có vẻ rất mừng được gặp lại Bob. Nó đứng trên cái đuôi rồi nhìn Bob như để hỏi.

- Xin lỗi, Bob nói và tắt máy ghi âm. Bọn mình đã phá bạn.

Bob không biết con cá voi mong đợi cái gì ở cuối chuyến đi. Gặp một con cá voi khác? Hay nó nhận ra giọng nó? Hay nó chỉ tò mò y như Bob, nếu Bob được nghe giọng của chính mình?

- Đừng giận, Fluke nhé. Bob nói tiếp. Để mình tháo dây cương ra cho bạn, mình sẽ lấy cái hộp này ra, rồi cho cậu một cái gì đó ngon ngon.

Lúc sáng Constance có mang xô cá xuống bãi biển. Trong vài giây, Bob tháo xong dây cương ra khỏi đầu Fluke.

Hộp kim loại có vẻ rất nhẹ.

- Fluke ở lại đây nhé, Bob căn dặn. Ở lại chờ nhé. Mình sẽ mang đồ ăn tới.

Bob quay lui, trở lên đất liền, vừa đi vừa áp hộp kim loại xanh lục trên ngực.

Bob đã gần lên đến chỗ cạn, thì nhìn thấy gã đàn ông đang đứng giữa bãi biển nhìn Bob.

Đó là một nhân vật cao lớn, mặc áo blouson, vành nón chụp xuống che mắt. Điều đập vào mắt Bob là vai và tay ông rất to.

Rồi khi hần bước đến gần Bob, Bob nhận thấy hần không có mặt. Ít nhất là không có mặt rõ ràng, bởi vì có chiếc vớ che toàn bộ mặt hần.

- Được rồi - gã đàn ông nói, đưa cái hộp đây.

Bob chỉ nghe cái giọng này có một lần từ cái loa ở bộ tham mưu, nhưng nhận ra ngay cái giọng kéo dài.

Lần cuối cùng Bob thấy gã đàn ông này, là lúc hắn bị Peter đè xuống đất, trước khi Ba Thám Tử Trẻ biến mất trong bóng đêm.

- Đưa đây cho tôi.

Gã đàn ông bước nhanh hơn. Hắn chỉ còn cách có hai mét.

Bob vẫn không trả lời. Bob biết nói gì bây giờ? Vẫn ôm chặt hộp trước ngực, Bob rút lui về phía biển.

- Tôi đã bảo đưa tôi cái hộp.

Gã đàn ông lao tới. Bob tiếp tục lùi.

Nước đã ngang đầu gối. Bob vẫn cố lùi, nhưng rất tiếc là không thể nhanh. Gã đàn ông thò tay tới và ngón tay hắn chụp được hộp, cố giật hộp khỏi vòng tay của Bob.

Bob vẫn cầm chặt hộp, nhưng không tự vệ được. Mà làm sao chống nổi một gã khổng lồ với đôi vai như thế?

Tất cả những gì Bob có thể làm là không thả hộp ra và lùi tiếp ra biển. Bây giờ nước đã đến ngang thắt lưng. Gã đàn ông vẫn kéo hộp. Thêm một chút nữa là Bob sẽ bị ngã xuống nước. Khi đó Bob sẽ buộc phải thả ra.

Bob sắp mất thăng bằng, thì đột nhiên gã đàn ông bay thẳng lên. Bob nhìn thấy hắn bay lên trời như bị cầu lên.

Hắn cứ lên. Rồi đổi hướng. Hắn lại đi xuống, bị chính trọng lượng hắn kéo. Rồi hắn lại rơi nằm dài xuống biển. Hắn giãy dụa, đập chân đập tay...

Nhưng hắn giãy dụa không bao lâu. Cái đầu của Fluke xuất hiện dưới hắn, rồi bằng một động tác mạnh, con cá voi nhỏ lại hất gã đàn ông lên trời nữa. Tưởng như nó đang chơi đá banh và đang đánh đầu. Fluke nghịch ngợm hất gã đàn ông xa dần ra ngoài khơi.

Gã đàn ông bắt đầu la hét. Hắn kêu cứu. Hắn vừa mới rơi ngựa một lần nữa và sắp chết đuối. Fluke lặn xuống, nhưng tiếng kêu của gã đàn ông làm nó dừng lại. Nó ngẩng đầu lên, nhìn gã đàn ông khổng lồ, rồi đẩy nhẹ hắn vào bờ.

Vậy mà gã đàn ông vẫn có nguy cơ bị chết đuối. Hắn huơ tay huơ chân tuyệt vọng và đang chìm, như bị một trọng lượng đè trên ngực.

Mới tức thì, Bob dám cam đoan gã đàn ông này là kẻ thù đáng ghét nhất của mình, vậy mà bây giờ Bob lại cảm thấy thương hại hắn. Không thể đứng đó khoanh tay nhìn gã đàn ông này chết đuối.

Bob chạy lên bãi biển, giấu cái hộp phía sau khối đá, rồi lao xuống nước.

Khi Bob đến được chỗ gã đàn ông, hắn chỉ còn cái mặt đeo mặt nạ là còn nổi lên khỏi mặt nước. Fluke bơi cạnh hắn, thân thiện nhưng không hiểu.

- Xuống dưới đi! Bob ra lệnh. Đừng chơi bóng bàn nữa! Nâng lên, để cho hắn không bị chết đuối!

Làm sao Fluke hiểu được những gì Bob nói? Nhưng Fluke vẫn làm đúng như vậy. Nó chui xuống gã khổng lồ và bắt đầu nâng nhẹ lên. Chẳng bao lâu cái đầu và cái ngực to của gã đàn ông nhô ra khỏi mặt nước. Hắn vẫn còn giãy dụa, cố mở dây kéo áo blouson và cởi áo ra.

Bob tìm thấy đầu dây kéo bằng sắt và kéo xuống, áo blouson mở ra hắn. Bob kéo áo qua vai và tay hắn.

Bob chưng hửng hết nhìn áo blouson đang cầm trong tay đến nhìn ngực gã đàn ông.

Hèn gì tên khổng lồ như bị một trọng lượng nặng lôi kéo xuống đáy biển. Áo blouson được lột lớp mút nhựa, lớp mút đã hút nước như bọt biển, phồng và nặng lên.

Dưới cái áo blouson độn mút, gã đàn ông không có vẻ gì là khổng lồ nữa. Trái lại, trông hắn ốm yếu, đáng thương. Bob và Fluke giúp hắn trở về bờ. Khi không còn đủ nước cho Fluke bơi, Bob chụp lấy cổ chân kéo gã đàn ông lên chỗ cát khô.

Gã đàn ông nằm đó, thở hổn hển, gần như bất tỉnh. Hắn bị rơi nón dưới biển. Cái vớ vẫn che mặt hắn.

Bob tháo vớ ra.

Bob nhận ra cái mũi dài, má hõm, vết nhăn giống vết sẹo dưới con mắt phải.

Đó chính là Paul Dunter.

Chương 17 : TRONG HỘP

- Nó kìa! Slater hét lên. Con cá voi mắc dịch kia rồi!

Slater hạ ống nhòm xuống.

- Cậu nói đúng. Nó đã quay lại vịnh.

Slater lao đến buồng lái, giật bánh lái khỏi tay Hannibal.

Constance cũng đã nhìn thấy Fluke. Trong khi Slater lái tàu về hướng vịnh, Constance cúi ra ngoài:

- Fluke ơi! Constance gọi. Fluke!

Con cá voi nghe thấy, ngẩng đầu lên rồi bơi về hướng Constance.

- Cái hộp! Slater gầm lên. Nó làm mất cái hộp rồi!

Hannibal nhìn vào bờ. Thám tử trưởng thấy một gã đàn ông nằm trên cát và Bob đang đứng bên cạnh. Bob vẫy tay, rồi đưa tay, ngón trỏ và ngón cái tạo thành chữ O: mọi việc đều ổn.

- Ta lên bờ càng sớm càng tốt, Peter à, Hannibal nói. Không nên để cho Oscar Slater kịp hiểu ra chuyện đã xảy ra.

- Đúng, Peter trả lời.

Peter vẫn còn mặc đồ lặn. Cậu nhảy xuống nước, bơi nhanh về bờ. Hannibal cởi cái áo sơ mi mượn trong tủ ngăn trên tàu, rồi cố bơi theo Peter.

Hai thám tử nhận ra gã đàn ông hỗn hển và ướt sũng nằm trên bãi cát:

- Paul Dunter! Hannibal kêu lên. Tên này làm gì ở đây vậy? Bob ơi, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Bob vội giải thích những gì đã xảy ra từ khi Fluke về đến. Bob kể lại mình đã tháo cái hộp ra như thế nào, rồi lúc bị tên khổng lồ tấn công, rồi con cá voi đã đến cứu Bob như thế nào, và cuối cùng cách Bob phát hiện rằng tên khổng lồ không hề khổng lồ. Đó chỉ là người đàn ông tên Paul Dunter, một tên cao kều gầy và cao khoác cái áo blouson độn nút.

- Hẳn xem bị chết đuối, Bob kết thúc câu chuyện. Nhưng mình đã làm hô hấp nhân tạo cho hẳn, chắc hẳn sẽ qua được thôi. Hẳn không được khoẻ lắm, rồi lại bị đuối sức do mấy cú sốc, vậy thôi.

Hannibal liếc nhanh phía sau lưng. Oscar Slater đã đưa tàu về bờ gần nhất có thể được, và vừa mới thả neo. Hiện hẳn đang bước về bờ, nét mặt hung dữ.

- Hộp kim loại đâu? Hannibal hỏi khế Bob.

- Mình giấu...

Bob không nói được gì hơn. Slater đã đặt chân lên cát khô và đang trừng mắt nhìn ba thám tử, không thèm nhìn Paul Dunter. Slater có vẻ không quan tâm mà cũng không ngạc nhiên gì về sự

có mặt của hắn. Slater đang tức giận nhìn Bob.

- Nào thằng bé! Đưa tôi cái hộp đi!

- Cái hộp nào, thưa ông?

Bob húc cùi chỏ Peter. Có phải đây là lúc vận dụng đến một trong các chiến thuật yêu thích của Ba Thám Tử Trẻ không? Nhảy lên xe đạp và chuồn nhanh? Tất nhiên là cùng với cái hộp.

- Đừng giả vờ ngây thơ! Slater hét lên.

Và như đi guốc trong bụng Bob, hắn nói thêm:

- Đừng đùa nữa.

Slater bị ướt đến ngang thắt lưng, nhưng cái áo vét ngắn của hắn hoàn toàn khô ráo. Hắn thọc tay vào trong áo. Khi rút tay trở ra, hắn huơ một khẩu súng nhỏ, chĩa thẳng vào ngực Bob.

- Cái hộp, hắn với với cái giọng kéo dài. Cái hộp mà con cá voi đã mang về. Tôi muốn cái hộp.

Bob không biết làm gì, quay sang Hannibal. Còn Hannibal thì nhìn khẩu súng trong tay Slater.

Thám tử trưởng chưa bao giờ bắn súng, nhưng có biết về vũ khí. Khẩu súng của Slater có nòng ngắn đến nỗi không thể nhắm chính xác trên mười mét. Phiền cái là bây giờ nó chỉ cách ngực Bob có ba mươi centimét.

- Phải đưa hộp cho hắn thôi, Bob à. Hannibal nói.

Bob gật đầu. Cậu cũng nghĩ như thế.

Bob đi ngược trở lên bãi biển về hướng khối đá, nơi Bob đã giấu cái hộp phía sau. Slater đi theo sát sau lưng Bob.

Bob lấy hộp ra khỏi chỗ giấu. Slater đưa tay tới.

- Khhhhhông!

Tiếng hét này xuất phát từ đâu? Bob tự hỏi trong chốc lát. Rồi Bob nhìn thấy Paul Dunter đã ngồi dậy và đang cực nhọc cố bước đến.

Slater quay lại, cũng bị tiếng hét làm giật mình. Khi quay sang Dunter, hắn không còn theo dõi Bob nữa. Hannibal đứng cách đó vài mét. Thám tử trưởng ra hiệu bằng đầu và đưa hai tay ra.

Bob ném cái hộp cho Hannibal. Hannibal chụp lấy.

- Đồ nói láo! Dunter hét vào mặt Slater. Đồ phản bội! Đồ vô lại! Đồ gây áp lực để tống tiền!...

Hắn lao vào toan bóp cổ Slater, Slater đã hạ súng xuống và đang cố vùng ra. Paul Dunter ngã ra phía sau, kéo Oscar Slater theo cùng.

Hannibal vẫn cầm cái hộp. Peter đứng cách Hannibal mười mét, thấp hơn. Constance ở lại cùng Fluke và cả hai đang bơi nhanh vào bờ.

Hannibal ném hộp cho Peter.

Slater đang từ từ ngồi dậy, bỏ lại Dunter nằm dài trên cát. Tên cao kều không còn sức lực để đánh nhau nữa. Hắn cực nhọc quỳ dậy.

Peter đã bắt được cái hộp.

Peter nhìn thấy Constance đang bơi đến mình. Peter thấy Slater đang nhìn Bob, rồi nhìn Hannibal, tự hỏi cái hộp quý báu biến đi đâu mất. Peter không chờ ông đầu trọc chuyển sang nghi ngờ mình. Cậu ôm chặt cái hộp vào ngực chạy nhanh ra biển.

Gã trọc đầu lao theo Peter.

Peter đến bờ nước, nhào xuống đến ngang thắt lưng. Bây giờ Slater không còn xa lắm.

- Dừng lại!

Peter không thấy hấn, nhưng cảm thấy khẩu súng đang chĩa vào lưng mình. Đó là một trong những cảm giác khó chịu nhất mà Peter chưa bao giờ bị.

Peter dừng lại.

- Đây! Constance la lên.

Constance vẫn còn ở dưới nước và đưa hai tay lên.

- Đây Peter ơi!

Peter lưỡng lự. Cậu cảm nhận khẩu súng rõ như cái nòng đang dí sát vào hông mình. Hộp kim loại vẫn còn trong Peter. Và Constance vẫn đang chờ...

Peter có hơi bối rối nhiều. Trong giây lát, Peter phản ứng như thể trận đấu đã trở nên quyết liệt. Peter quên đi Slater. Cậu gần như quên đi khẩu súng của Slater. Peter chỉ còn nhớ một điều: chính Peter đang cầm quả bóng và Constance đang kêu Peter chuyền bóng.

Peter cong chân lại, hạ cùi chỏ xuống rồi bắn người thẳng lên đưa hai cánh tay lên trên thật mạnh, ném cái hộp đi theo một đường bay dài ra biển.

Constance chụp được cái hộp.

Peter lặn xuống nước.

Cậu nín thở, lặn một hơi dài. Khi không chịu được nữa, Peter ngóc đầu lên từ từ. Constance đã ở cách đó hai chục mét ngoài khơi. Cô đang theo dõi vào bờ. Fluke nổi lên cạnh cô, miệng ngậm cái hộp.

Vẫn để đầu sát mặt biển, Peter quay lại nhìn bãi cát. Slater đã cất súng và đứng ngay bờ nước, trong tư thế con bò mộng hạ sừng sắp tấn công. Nhưng hiện con bò mộng đầu trọc đã hơi bị mất quyền kiểm soát tình thế và đang tập trung sức lực để theo dõi những gì sắp xảy ra tiếp theo.

Hannibal và Bob đứng trước mặt Slater. Hannibal như đang đọc diễn văn. Peter về cùng hai bạn.

- Chúng tôi không định ăn trộm của ông, thám tử trưởng giải thích. Chúng tôi đồng ý là phân nửa những gì chứa trong cái hộp là của ông. Chúng tôi chỉ muốn bảo vệ chị Constance và ba chị ấy. Chúng tôi muốn hai cha con chị Constance nhận được đúng phần mình.

Suốt một thời gian dài, Slater không trả lời. Hắn thở thật mạnh.

- Các cậu đề nghị thế nào? Cuối cùng hắn hỏi.

- Tôi đề nghị mang cái hộp về thành phố. Tốt nhất là đến chỗ chú cảnh sát trưởng Reynolds.

Chú ấy lãnh đạo cảnh sát Rocky và là người rất công minh. Do không ai phạm pháp, ông sẽ trình bày cho chú Reynolds câu chuyện của ông. Chị Constance sẽ giải thích vai trò của ba chị. Rồi chú cảnh sát trưởng Reynolds sẽ quyết định phần nào trong cái hộp là của ông, phần nào là chị Constance.

Có một hồi im lặng lâu khác. Slater nhìn ra biển, nơi Constance và Fluke đang thả nổi bên cạnh nhau. Oscar Slater sẽ không bao giờ chiếm đoạt được cái hộp khi con cá voi đang giữ. Phải được phép của Constance nó mới thả ra.

- Tôi đồng ý! Slater nói. Ta sẽ lên tàu về cảng Rocky. Từ đó ta sẽ đi gặp ông cảnh sát của cậu. Được chưa?

Bob gật đầu. Slater đã cất súng, nhưng vẫn có thể rút ra rất nhanh. Khi lên tàu rồi, hắn sẽ canh cơ hội để loại bỏ mọi người và bỏ trốn cùng cái hộp.

- Không cần phải đi vòng xa như thế, thưa ông. - thám tử trưởng trả lời. Chúng tôi có thể gọi chú cảnh sát trưởng Reynolds từ đây. Chú ấy sẽ gửi xe đến.

- Gọi từ đây hả? Bằng cách nào?

Slater tỏ thái độ mỉa mai.

- Trên đá không có điện thoại. Còn buồng điện thoại gần nhất...

- Buồng điện thoại gần nhất nằm trên đường cách một cây số rưỡi. Ở quán cà phê Vách Đá. Bob sẽ chạy xe đạp đến đó gọi điện thoại cho chú cảnh sát trưởng Reynolds.

- Đồng ý, Bob nói.

- Và bây giờ xin ông bỏ súng lại đây, Hannibal nói tiếp. Constance sẽ ra lệnh cho Fluke mang hộp về và tất cả chúng ta sẽ ra đường chờ xe cảnh sát. Như vậy được không?

Slater không hề nghĩ như vậy là được. Theo vẻ mặt hắn, thậm chí đó là một lời đề nghị rất tồi. Nhưng hắn có thể làm gì được? Hắn gật đầu.

Bob đi gọi điện thoại cho cảnh sát trưởng Reynolds.

Constance cho Fluke ăn trong khi Hannibal và Peter kiểm tra Slater có bỏ lại súng trên đá không. Rồi Constance tạm biệt Fluke. Con cá voi nhỏ có vẻ rất buồn. Nó đến gần sát bờ để nhìn Constance ra đi.

Trên đường đi, Hannibal đột nhiên nhớ đến Paul Dunter.

Paul Dunter đã biến mất.

Không phải chờ lâu. Bob về đến, chẳng bao lâu sau đó xe cảnh sát đến. Mười lăm phút sau, mọi người bước vào văn phòng cảnh sát trưởng Reynolds.

Ông Reynolds mở to mắt khi thấy cả một nhóm người đông đảo bước vào phòng mình. Ba thám tử đã lấy lại áo len và giày để gần xe đạp. Và Peter đã mang về cho Constance cái váy khoác từ chiếc tàu, nhưng mọi người đều ướt nhẹp và mệt đừ. Tưởng như ma chết đuổi về phá người sống.

- Chuyện gì vậy Babal? Cảnh sát trưởng Reynolds hỏi sau khi cho mang ghế đến cho khách. Cảnh sát trưởng Reynolds biết Hannibal từ nhiều năm rồi. Có những vụ, mà theo ý kiến ông Reynolds, Ba Thám Tử Trẻ đã vượt quá xa quyền hạn mình. Vì dù sao ba bạn vẫn còn là trẻ con và ông Reynolds cho rằng ba bạn quá mạo hiểm. Nhưng ông đánh giá cao trí thông minh của Hannibal. Nhiều lần, đầu óc của cậu đã giúp cảnh sát trưởng Reynolds giải quyết các vụ bí ẩn. Hannibal chỉ Oscar Slater:

- Đây là ông Oscar Slater, Hannibal nói. Tốt hơn hết là để ông ấy tự kể cho chú nghe.

- Mời ông Slater.

Slater đứng dậy. Hắn rút cái bóp ướt nhẹp ra khỏi túi, đưa chứng minh thư cho ông cảnh sát.

Rồi trong khi phụ tá của ông Reynolds kiểm tra giấy tùy thân, Slater bắt đầu kể.

Slater không giấu gì về vụ buôn lậu sang Mêhicô, cùng Diego Carmel. Hắn kể lại cơn bão, vụ đắm tàu và cách lấy lại được cái hộp kim loại từ cabin tàu.

- Cậu bạn nhỏ của tôi đây, Hannibal Jones, Slater nói tiếp - cho rằng phải mở hộp tại văn phòng ông để tránh mọi tranh chấp về phần thuộc tôi và phần thuộc ba cô Carmel. Và thật tình tôi cũng nghĩ đó là cách hay nhất.

Hắn rút chìa khoá ra khỏi túi, đưa cho ông Reynolds.

- Cô Constance vui lòng mang hộp đến, được không ạ?

Hannibal không thể không khâm phục cách Slater giải quyết sự việc. Hắn cư xử như một công dân lương thiện chỉ mong một điều: thiết lập công lý.

Constance đặt cái hộp lên bàn cảnh sát trưởng Reynolds. Chính ông dứt chìa khoá vào và mở cái hộp kim loại ra.

Nét mặt Constance sững sốt. Chính cảnh sát trưởng Reynolds cũng có vẻ ngạc nhiên. Hannibal cùng Bob và Peter bước đến gần bàn.

Bob và Peter cũng có vẻ chưng hửng.

Còn thám tử trưởng thì có vẻ cho rằng những gì mình thấy là hết sức bình thường.

Cái hộp đầy ắp giấy bạc! Những tờ mười đô-la mới cứng.

Giấy bạc được xếp thành xấp, mỗi xấp có dây thun cột lại. Hannibal tính toán nhanh bề dày và số lượng các xấp giấy bạc và kết luận rằng trong hộp phải chứa khoảng một triệu đô-la.

- Đó, thưa ông cảnh sát trưởng Reynolds, Slater bình tĩnh nói. Đó là lợi nhuận kiếm được từ chuyến đi La Paz của tôi. Một phần số tiền này...

Hắn dừng nói: tiếng chuông điện thoại vừa mới vang lên. Ông cảnh sát trưởng Reynolds nhắc ống nghe, im lặng lắng nghe một hồi, rồi gác máy lại.

- Mời ông Slater nói tiếp. Chúng tôi đã kiểm tra chứng minh thư của ông. ông không tiền án tiền sử. Chưa hề bị xử tại bang nào cả. Vậy ông nói rằng một phần số tiền này...

- Vâng, thưa ông cảnh sát trưởng Reynold. Một phần số tiền này là những gì mà thuyền trưởng Carmel và chính tôi đã kiếm được khi bán máy tính ở La Paz. Phần còn lại là của tôi. Đó là tiền bán bất động sản của tôi ở Mêhicô: vài hécta đất và một khách sạn nhỏ. Cô Constance Carmel chỉ việc nhận phần thuộc về ba cô ấy trong vụ bán máy tính, thế là xong chuyện.

Cảnh sát trưởng Reynolds gật đầu đảm chiêu.

- Với điều kiện ông khai thuế khoản thu này, thì lời đề nghị của ông có vẻ chấp nhận được, ông Slater à.

Ông Reynolds quay sang Constance.

- Phần của ba cô là bao nhiêu?

Constance mỉm cười.

- Tôi cũng không biết. Tôi chỉ mong trả được viện phí cho ba tôi. Đối với tôi mười ngàn đô-la là đủ, Constance liếc nhìn Slater nói thêm.

- Đồng ý mười ngàn đô-la.

Slater thò tay đến cái hộp.

- Mời cô đến ngân hàng với tôi sáng mai, cô Constance à. Tôi sẽ ký ngân phiếu cho cô về khoản tiền này.

Xong. Hắn đã đặt tay lên hộp. Hắn đóng nắp hộp lại. Một chút nữa là hắn sẽ rời khỏi văn phòng. Cùng với số tiền.

Hannibal bước một bước lên. Thám tử trưởng đang véo véo môi dưới.

- Thưa chú Renolds. Hannibal nói với cảnh sát trưởng Reynolds, cháu không muốn xen vào chuyện người khác. Nhưng cháu có ý kiến muốn xin trình bày với chú.

- Ý kiến gì vậy Babal?

Cảnh sát trưởng Reynolds đang đưa chìa khoá cho Oscar Slater để hắn khoá hộp lại trước khi mang đi.

- Có lẽ chú nên xem qua số xêri trên đồng giấy bạc này.

- Số xêri hả Babal?

Hannibal mở cái hộp ra, lấy hai xấp giấy bạc... mới cứng, kêu rít rít.

- Cháu dám cá rằng nếu ta gọi điện thoại đến Kho Bạc, thì sẽ được biết rằng đây là tiền giả.

Chương 18 : ĐẾN THĂM ALFRED HITCHCOCK

- Cảnh sát đã nhanh chóng tóm được Paul Dunter, Hannibal nói. Hắn đang toan trốn sang Mêhicô bằng chiếc xe cà tàng bị cháy dầu. Xe bị hư gần San Diego. Khi bị bắt, hắn đã khai hết. Ba Thám Tử Trẻ đang ngồi quanh cái bàn vườn đặt ngay giữa phòng khách nhà Alfred Hitchcock. Ba thám tử đến báo cáo với ông về cuộc điều vụ “bắt cóc con cá voi” - đó là tựa mà Bob đã chọn.

Ông Hitchcock ngả ngửa trên ghế đu, chăm chú lắng nghe và thỉnh thoảng đặt vài câu hỏi.

- Dunter đã khai là hắn in số tiền đó à? Ông hỏi.

Bob gật đầu nét mặt hơi buồn. Mặc dù Dunter đã làm tất cả để ngăn không cho ba thám tử lấy được cái hộp kim loại bị mất trong vụ đắm tàu, đã phá thắng xe tải nhẹ của Constance Carmel, bắt cóc Hannibal, toan ám sát Peter, nhưng Bob vẫn cảm thấy thương hại tên cao kều.

- Hắn bị Oscar Slater ép buộc - Bob giải thích. Bằng cách gây áp lực.

- Gây áp lực à? Như thế nào?

Alfred Hitchcock liếc nhìn xuống nhà bếp, nơi Hoang Van Dong đang chuẩn bị bữa ăn trưa. Nhà đạo diễn rút gói kẹo ra khỏi túi, lén lút mời khách.

- Tôi biết là không nên, ông vừa nói vừa nhai kẹo mềm, nhưng tôi không cưỡng lại nổi: lúc nào tôi cũng cảm thấy đói bụng.

- Chú Dong vẫn dọn cơm nâu cho bác ăn à? Peter hỏi thăm với giọng đầy trắc ẩn.

- Hơn nữa. Tệ hơn thế nữa. Các cậu sẽ thấy. Xin lỗi nhé. Bob ơi, mời cậu kể tiếp đi. Vậy là Oscar Slater có cách để gây áp lực Dunter à? Cách nào vậy?

- Hai người đã từng làm ăn chung ở Châu Âu: Paul Dunter là thợ khắc giỏi. Chính hắn sao vẽ và in tiền. Slater lo khâu phân phối. Hắn tổ chức cả một mạng để bao tiêu giấy bạc giả ở Châu Âu.

- Cho đến lúc bị cảnh sát tóm hả? Alfred Hitchcock hỏi.

- Slater không bị tóm, Hannibal trả lời. Hắn đã bỏ chạy với toàn bộ số tiền. Nhưng cảnh sát Pháp đã rượt theo dấu vết Paul Dunter. Có lệnh bắt hắn. Nếu bị bắt, thì chắc chắn hắn phải ngồi tù nhiều năm. Nên hắn bỏ trốn sang Mêhicô.

- Và hắn đã quyết định không làm ăn bất lương nữa, Bob xen vào. Hắn không chịu làm tiền giả nữa. Hắn muốn mở một xưởng in đảng hoàng ở La Paz. Và hắn đã làm thế. Nhưng rất xui là Oscar Slater đã tình cờ gặp hắn ở La Paz.

- Và Slater biết rằng cảnh sát Pháp đang truy nã Dunter, rằng hắn sẽ bị trục xuất khỏi Mêhicô ngay khi có yêu cầu của Chính phủ Pháp, Alfred Hitchcock nói hết.

Ông ăn thêm một viên kẹo mềm thứ nhì.

- Có lẽ Slater tưởng hấn mạnh hơn. Hấn nghĩ sẽ buộc được Dunter tiếp tục làm tiền giả.

Nhà văn im lặng nhai kẹo một hồi.

- Babal à, nhưng làm sao cậu đoán được rằng giấy bạc đó là giả?

- Đặc biệt là nhờ vết nhấn dưới con mắt của Dunter, Hannibal trả lời. Cháu cứ dò trong đầu tất cả những nghề cần kính lúp. Và cháu nghĩ ra là không chỉ có mình thợ kim hoàn: còn có thợ khắc nữa.

- Suy luận rất hay, Babal à. Alfred Hitchcock mỉm cười khen. Chắc là Dunter đã mừng hóm khi nghe tin tàu bị đắm, mọi bằng chứng chống lại hấn đã biến mất theo chiếc tàu. Có phải cậu cũng nghĩ như thế không Babal?

- Gần như vậy, thám tử trưởng trả lời và cố ra vẻ khiêm tốn nhưng không thành công. Cháu tự hỏi không hiểu tại sao Slater muốn lấy cái hộp dữ dội như thế, và tại sao lại có kẻ khác nỗ lực ngăn cản hấn.

Hannibal véo môi.

- Rồi cháu nhận thức ra rằng người làm tiền giả chịu nhiều rủi ro nhất. Bởi vì làm giả, cũng hơi giống như sơn vẽ. Thợ khắc bậc giỏi bắt buộc phải có phong cách riêng của mình. Và phong cách riêng cũng y như chữ ký.

Hannibal nhận thêm một viên kẹo mà Alfred Hitchcock mời.

- Ngay khi tờ giấy bạc đó xuất hiện tại các ngân hàng, Hannibal nói tiếp, là chuyên gia Kho bạc sẽ nhận ra ngay phong cách của Paul Dunter. Họ sẽ truy lùng hấn, cũng như cảnh sát Pháp. Và thế nào cũng có ngày họ bắt được hấn tại La Paz.

Có tiếng dao chặt từ nhà bếp. Alfred Hitchcock vội giấu gói kẹo trong túi.

- Vậy cậu nghĩ ra rằng chính Paul Dunter không muốn hộp được tìm lại?

- Suốt một thời gian rất lâu - lần này Hannibal tỏ vẻ khiêm tốn một cách tự nhiên hơn - cháu đã bị đánh lạc hướng bởi giả thiết ba kẻ tình nghi: Slater, Dunter và thân chủ đề nghị số tiền một trăm đô la để thả Fluke về đại dương.

Hannibal liếc nhìn Bob.

- Chỉ khi Bob lộ được mặt nạ của tên khổng lồ, cháu mới hiểu ra rằng kẻ tình nghi số 2 và kẻ tình nghi số 3 chỉ là một.

- Vậy cậu nghĩ rằng khi gọi điện thoại để đề nghị các cậu số tiền thưởng, thì hấn đã cố tình giả giọng kéo dài của Slater để cho các cậu tưởng rằng chính Slater đang gọi điện thoại hả?

- Không, cháu không nghĩ thế, thưa bác. Hannibal lắc đầu trả lời. Hấn chỉ muốn giấu giọng thật. Giống như diễn viên.

Hannibal rất rành về lĩnh vực này. Lúc còn nhỏ, chính cậu đã từng làm diễn viên, nhưng cậu không thích nhắc lại chuyện cũ đó. Thời đó, biệt danh của Hannibal là Bé Mập Thù Lù.

- ... Giống như khi các diễn viên được yêu cầu giả giọng người khác, Hannibal nói tiếp, thì dễ nhất đối với họ là bắt chước giọng của một người khác. Paul Dunter sống lâu ở Châu Âu và có cách nói hơi đặc biệt. Tốt nhất cho hắn là chọn một kiểu nói cũng thật đặc biệt. Và hắn chọn cái giọng miền Nam của Oscar Slater.

Alfred Hitchcock đưa tay lên túi áo có gói kẹo, nhưng nghĩ lại.

- Làm sao Paul Dunter biết được các cậu là ai? Ở San Pedro, khi giả danh thuyền trưởng Carmel, hắn đã biết các cậu là Ba Thám Tử Trẻ, đúng không?

- Dunter có mặt trên tàu lúc tội cháu cứu con cá voi, Hannibal giải thích. Lúc đó, hắn vẫn còn giả vờ hợp tác làm ăn với Slater và được Slater cho biết kế hoạch: bắt cóc con cá voi giao cho Constance dạy nó tìm xác tàu. Khi đó chính Dunter đã quyết định tự hắn đến Thần tiên Biển cả vào ngày hôm sau. Hắn chỉ muốn tìm cách ngăn cản Slater đạt được mục đích. Hắn nhìn thấy tội cháu và nhận ra nhờ đã thấy trên bãi biển. Hắn thấy tội cháu vào văn phòng chị Constance. Sau khi tội cháu đi, rồi chị Constance đi, hắn tìm thấy danh thiếp của tội cháu trên bàn. Khi đó hắn đã gọi điện thoại để đề nghị tiền thưởng nếu tội cháu thả Fluke về biển. Không muốn Slater sử dụng Fluke để tìm lại xác tàu.

Alfred Hitchcock suy nghĩ một hồi. Rồi ông gật đầu.

- Nhưng tại sao Dunter lại đến văn phòng của thuyền trưởng Carmel ở San Pedro? - Ông hỏi - Tôi hiểu rằng làm chìa khoá giả không khó gì đối với một người tài giỏi như hắn. Nhưng tại sao phải lục soát nhà? Hắn tìm cái gì?

- Cháu nghĩ hắn muốn xem thiết bị lặn của chị Constance, Hannibal nói. Có thể hắn có ý nghĩ phá hoại bình oxy để không lặn được nữa. Về sau chị Constance lại quyết định dùng thiết bị lặn của Thần tiên Biển cả, thì Dunter buộc phải lên tàu của Slater để xả khí một bình oxy và làm kẹt áp kế.

- Rồi. Khi các cậu đã hiểu ra rằng... Bob, cậu gọi hắn như thế nào nhỉ?

- Tên “khổng lồ không có mặt”. Bob trả lời. Tất nhiên, hắn không khổng lồ. Chỉ là một tên cộc leo có độn nhiều mút.

- Một khi các cậu đã hiểu ra rằng “tên khổng lồ không mặt” và Paul Dunter chỉ là một, thì bộ ghép hình bắt đầu thành...

Dong vừa mới xuất hiện, mang một tô gỗ to, đặt xuống bàn trước mặt Alfred Hitchcock và Ba Thám Tử Trẻ.

- Bữa ăn trưa, Dong nói. Thức ăn rất tốt. Hoàn toàn tự nhiên. Không có hoá chất.

Peter nhìn vào trong tô. Tưởng như món xà lách trộn. Có chút cải xà lách, vài khoanh dưa leo. Nhưng phần lớn là những miếng màu hồng hồng không xác định nguồn gốc.

- Cái gì vậy? Peter hỏi. Mấy thứ hồng hồng là gì vậy?

- Cá! Dong trả lời. Cá sống.
- Sống hả? Peter vừa hỏi lại vừa cố che giấu nỗi hoảng sợ đang tràn ngập mình. Ý chú nói là... chưa nấu hả?
- Nấu rất có hại, Dong giải thích. Không tốt. Phá hủy hết vitamin tự nhiên.
- Thế còn cơm nấu thì sao! Chú cũng nấu vậy! Peter phản đối. Ông thầy trên truyền hình...
- Thầy truyền hình không giỏi.

Dong thất vọng lắc đầu.

- Chương trình dở, thầy dở, bị bỏ rồi. Bây giờ có thầy mới. Giỏi lắm. Nhất là đối với người làm bếp. Thầy nói không cần nấu. Mời các cậu ăn đi.
- Nhưng tụi cháu không có đĩa! Bob bắt bẻ. Không có đĩa, không có nĩa, không có gì hết.
- Ăn bốc. Thọc tay vào trong tô. Thầy mới nói đưa tay lên miệng tốt hơn. Dụng cụ bằng sắt không phải là của thiên nhiên. Sành sứ cũng không tự nhiên. Ăn trong tô gỗ. Tốt hơn.
- Đặc biệt là tốt hơn đối với máy rửa chén, ông Hitchcock nhận xét. Thầy mới có nói là máy rửa chén không được rửa chén không?

Khi Dong rút lui. Alfred Hitchcock thở dài.

- Nào, ông nói. Ta cứ dùng tay vậy. Dưa leo có vẻ cũng được đấy chứ. Và tráng miệng thì có kẹo rồi.

Trong khi Ba Thám Tử Trẻ thọc tay vào tô và bắt đầu ăn, Alfred Hitchcock hỏi thăm sức khoẻ của Constance Carmel và hỏi cô gái định làm thế nào để thanh toán viện phí.

- Bác thuyền trưởng khoẻ, Bob trả lời. Tính mạng bác không còn bị nguy hiểm nữa. Về chuyện tiền giả, bác ấy không hề hay biết gì. Bác ấy chỉ buôn lậu thôi.
- Vấn đề viện phí cũng đâu vào đó, Hannibal nói. Kho Bạc sẽ trao tiền thưởng cho Constance vì đã lấy lại số tiền giả kia, giúp bắt được Slater và Paul Dunter.
- Và Slater vẫn còn thiếu tiền bác Carmel, Bob nói thêm. Dù sao, hắn cũng đã bán được máy tính, đã nhận được tiền.

Bob ngưng nói và nhìn Peter.

- Cậu ăn dữ thế! Bob la lên. Cậu ăn cá sống nhiều quá!
- Thì mình đang đói mà! Peter tự bào chữa. Ăn cá sống cũng không tệ lắm. Thậm chí khi ăn rồi, thì khá ngon nữa kìa.

Peter nuốt thêm một miếng cá sống.

- Mà chắc là rất bổ óc, Peter nói. Thấy Fluke không? Nó chỉ ăn cá sống thôi, vậy mà rất thông minh.

Alfred Hitchcock phải thừa nhận lý lẽ này có cơ sở. Nhưng ông vẫn tiếp tục ăn cải xà lách và dưa leo.

- Còn Fluke thì thế nào? Ông hỏi.
- Tốt, Hannibal trả lời. Lúc đầu, nó buồn lắm. Suốt ngày cứ ở ngoài vịnh. Chị Constance lo không biết nó có quen được khi trở lại với biển cả không.
- Bây giờ nó đã quen chưa?
- Thật ra cuối cùng chị Constance cũng hiểu ra rằng Fluke nhớ chị. Thế là chị đã dẫn Fluke về Thần tiên Biển cả, và Fluke có vẻ rất vui vẻ ở đó. Còn tụi cháu được vé mời. Tụi cháu có thể ghé thăm Fluke bất cứ lúc nào.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>